

İşbirlikçilerin kanlı saltanatına işgal ortaklığına tecrite son!

Hanedanın çocukları

Düğünden sonra
Amerika'ya
gidecekler

Halkın çocukları

Amerika adına Irak'a
gönderilecekler
Tabutla dönecek
kimileri

Halkın
çocukları
İşbirlikçilerin
kanlı saltanatına
karşı çıktıkları için,
tabutları çıkıyor
F tiplerinden

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 73 / Tarih: 17 Ağustos 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

✓ F tiplerine
karşı direnişte
1032. Gün
TECRİTE SON!

**Herşeyimizi
Amerika'ya
Sattılar!**

**Şimdi sıra
gençlerimizin
kanında**

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Yangın ülkümüzde!

Haftalarca, takılmış plak gibi aynı sözü tekrarlayıp durmuştu Tayyip Erdoğan: “Komşumuzdaki yangın, komşumuzdaki yangın...”

Ama bu demagoji, ABD’ye her türlü hizmette bulunsa da, “komşuyu” işgal için asker göndermeye yetmedi. Kendi seçtiği vekiller bile Tayyip’in demagojisini inandırıcı bulmadı.

Bugünlerde aynı plak yine çılmaya başladı. Omzu kalabalık üniformalılar çalıyor şimdi aynı plağı.

İki yıl sonra bu ülkenin “Genelkurmay Başkanı” olacak zat, yeni bir demagoji bile üretmeyip Tayyip’in demagojilerine sarılıyor.

Komşudaki yangına bigane kalinamazmı!

Bırakın demagojiyi.

Yangın ülkemizde.

Açlık, işsizlik, sefalet, işkenceler, yasaklar, F tipleri, infazlar, soygunlar... Ülke yangın yeri.

Köyler yanıyor, gecekondu yanıyor, şehirler yanıyor...

Bu ülkenin neresinde huzur, neresinde güvenlik, neresinde adalet, neresinde refah var bir bakın bakalım! Bir avuç azınlığın dışında bunları gören, duyan yok.

Ülke yangın yeri; grizular patlıyor halk ölüyor, deprem oluyor, halk ölüyor. Trafik öldürüyor, işsizlik öldürüyor, parasızlık insanları yozlaşmaya sürüklüyor. Gözaltında tecavüz edilenler bu ülkede, pislik yedirmeler bu ülkede, hapishaneleri yakıp yıkmak bu ülkede, açım diye kendini yakanlar bu ülkede, meydan-

larda ekmek, özgürlük, adalet isteyenlerin toplanması bu ülkede, insan avına çıkan ölüm mangaları bu ülkede, çöplüklerden yiyecek toplayanlar bu ülkede...

Kan ağlıyor halk; işsizi kan ağlıyor, küçük üreticisi kan ağlıyor, topraksız köylüsü kan ağlıyor...

Ülke yangın yeri.

Siz utanmazlar, sanki Türkiye güllük gülistanlıkmiş gibi “komşudaki yangını” söndürmeye gidecekmışsiniz.

Irak’ta yangın varsa, o yangının kundakçısı Amerika’dır.

Tıpkı, bu ülkedeki yangının kundakçılarının siz olduğunuz gibi.

Doğruları söyleyin halka. Demagojiyi bırakın.

Amerika’nın yardakçılar olarak asker göndermek istemenize kılıf bulmayın.

“Komşudaki yangın” mı? Somali’de, Bosna’da, Afganistan’da ne işiniz vardı öyleyse? Onlar da mı “komşumuz”du? Oradalarında da mı yangın vardı?

Bırakın demagojiyi.

Yangın söndürmeye kurşunlarla, bombalarla, tanklar, toprakla mı gidilir?

Ütanmazlar!

İşgal, katliam ortaklığınız “göze batmasın” diye, önce 5-10 bin yoksul Iraklı’ya yemek vererek herkesi kandıracağınızı sanacak kadar da aptalsınız.

Kundakçıların, çıkardıkları yangını söndürdüğü nerede görülmüş; siz yaktığı ormanın kenarına gelip, bir kova su döküp suçunu gizlemeye çalışan kundakçı gibisiniz.

Ama kimseyi kandıramayacaksınız.

Kimse, sizin o “zeka geriliği” ürünü “komşumuzdaki yangın” demagojinizi yutmayacak. Belki sizin gibi aynı işbirlikçilik bataklığından beslenen üç beş kodamanı, üç beş gazeteciyi aldatmış olursunuz, o kadar.

Türkiye halkı, sizin o “parlak” fikrinize itibar etmeyecek, çaldığınız plağı dinlemeyecek.

Özlem Durakcan’a

Bir koca dünya alı morlu
Yıldızlı yaldızlı, güllü çiçekli
Gerçekten ve yürekten
Haliyle bilekten geçer
Bir kere sıkışmış göğüs kafesime
Eylülün bir günü Özlemle
Zemheri de olsa
Fırtına olsa savursa
Olmayan olup
Yer ortadan ikiye yarılsa
Savursa ortalığı ateş
Kül olmak yok

Hücrelerden
şirirler

Suluk soluğa koşmak
yürek yüreğe çarpışmak
Haykıracak sessizliği yırtmak
Karanlığı delmek istiyorum.
Durdurak bilmeden
sakin sülardan çıkıp
coşkun nehirlerle koşmak
zalime dur demek istiyorum.
Kopacak o büyük fırtına
mevsimler artık bizden yana
Bir soluk bir yürek
Artık hesaplaşmak istiyorum.

KAÇ?

Biliyor musun

Kaç kapısı var bu hücrenin

kaç gecesi var bu sensizliğin

Biliyor musun

Kaç sabahı var bu karanlığın

Kaç sevinci var sensiz gelen sabahın

Biliyor musun

Kaç ölümü var onurlu yaşamının

Kaç kahramanlığı var

döğüşerek ölümün

Biliyor musun

Kaç ihaneti var onursuzca ölümün

Kaç günü var sıkılan bir yumruğun

YİNE DUMAN ALTINDAYDI VATAN

Sultan Yıldız’a

Yine duman altındaydı vatan
duman sarmıştı sağı solu
baktı dumana atacak
taşı yoktu
vurulmuştu çıkardı yüreğini
çarptı düşman suratına
kara kız

ÇAĞRI
DUYURU

AKP İktidarının
Saldırılarına Karşı

KESK

23 Ağustos’ta
Ankara’da Miting
düzenliyor

Halk Sınıfı
I-II
Haziran Yayinevi

Bağdat’ta
68 Gün
Tavir Yayınları

Yaşatmak
İçin
Öldüler

Armutlu’da Ölüm
Orucu Direnişi

Boran Yayinevi

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkapal Caddesi Oto Han
55/54 Akşaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık: 50736 Kâlin
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 87 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 17 25
Ankara: GİM Bakan Onur İğnâ Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 242 323 24 77
Bursa: Recep Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykâl Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPPA Tel-faks:0 466 351 42 08

İzmir: Mithi Kütüphane Kat: No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklır
Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hüseyin Caddesi Gökko Kervan Saray İğnâ Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70
Malatya: Databank Mah. Bakırçılar Çarşısı Samanyolu İğnâ Kat:1
No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mardin: Zeynelabidin Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin: Talimhane Cad. Bodurcalı İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerhaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar
İğnâ Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İğnâ Kat: 5 Daire: 9

Ekmek ve Adalet
Sayı 73

İçindekiler

- 3... *Biz, bağımsızlık için
savaşanların yanındayız!*
- 5... *Katil Amerika!
Katil oligarşi!*
- 8... *Katliam ve direniş!*
- 10... *Ölüm ekildi toprağa*
- 12... *Kesintisiz Faşizm!*
- 14... *İmha edilen mektuplar
neyi gösterir?*
- 16... *Asıl mesele
tek tipi giyende*
- 17... *Grup Yorum'la Munzur
Festivali üzerine*
- 19... *Fındık üreticisine
ölüm fermanı*
- 20... *Aşkale'de kar hırsı
patladı! 9 ölü*
- 22... *"Pişmanlık merkezleri"
boş kaldı*
- 24... *Evlatlarınızın muhbir
damgası yemesine...*
- 26... *İşbirlikçilerin kanlı
saltanatı*
- 30... *IMF politikalarına karşı
mücadele edeceğiz*
- 31... *Demokratik mücadelenin
araçları demokratik kitle
örgütleri*
- 34... *EMEP hala sorunun özüne
gelemiyor*
- 39... *Bu tarz, daha çok sorun
üretir!*
- 42... *Irak'ta işgale son...*
- 43... *Seçme Amerikancılar*
- 45... *Partizan Dağlarında
"Direniş" konulu kamp*
- 46... *Aydının açmazları*
- 48... *Ege TAŞAD'lı Ailelere
Yönelik Saldırlar
Devam Ediyor*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

İşgale ve işgal ortaklığına son! Biz, bağımsızlık için savaşanların yanındayız!

Herşeyi sattılar. Ülkemizin her köşesini emperyalizme açtılar. İmzalanan yüzlerce bağımlılık anlaşması sonucu, emperyalist tekeller de, emperyalizmin katliam orduları da, ülkemizi istedikleri gibi (ister maden işletmek, ister askeri üs olarak) kullanma imtiyazına sahip-ler. Hemen her şey özelleştirildi; özelleştirilen kurumlar, emperyalist tekellerin veya onların ortak olduğu işbirlikçilerinin eline geçti. Ve sıra yine, 51 yıl önce, oligarşinin emperyalizme sadakatini kanıtlamak için öne sürdüğü gençlerimize geldi. Önce Dışişleri Bakanlığı müsteşarı Uğur Ziyal, ardından Abdullah Gül, Beyaz Saray'a gittiklerinde masanın üstünde sadece gençlerimiz vardı. Pazarlıklar onların üstünden yapıldı. Daha doğrusu, bir pazarlık da yoktu. ABD tarafından azarlanmış, aşağılanmış işbirlikçi bir iktidar ve işbirlikçi bir ordu, kendini affettirmek, Amerikan yağmasından pay kapabilmek için gençlerimizin kanını bir "armağan" olarak sunmuşlardı ABD'ye. Amerikalılar da, sunulan armağanı kabul ettiler.

AKP ve Genelkurmay'ın planı gerçekleştiğinde, Irak'ta halkın üzerine Amerikalılar değil, TSK askerleri kurşun sıkacak ve Irak vatanseverlerinin bağımsızlık için sığıdığı kurşunlar, "Conilerin" değil, "Mehmetçiklerin" üniformasını delecek. 1920'lerde İngiliz emperyalizmi adına Yunan askerinin ülkemizde üstlendiği rolü, şimdi Irak'ta Amerikan emperyalizmi adına Türkiye askeri üstlenmiş olacak. Yunan ordusunun İzmir'den denize dökülmesi, o gün ne kadar haklı ve meşruysa, Türk Ordusu'nun Irak çöllerinde boğulması da o kadar haklı ve meşru olacak. Türkiye oligarşisinin, Amerikan imparatorluğunun işgal ve katliamlar politikasında üstlendiği rolün anlamı bu kadar açıktır. İster "komşumuzdaki yangın", ister "insani yardım", isterse de "BM kararı" demagojisiyle yapılsın, bu gerçek değişmez.

Irak'taki direniş, haklı ve meşru bir direniştir. Emperyalist işgal altındaki halkların yüzyıllardır yaptığını yapıyor Iraklılar. Türk ve Kürt halkının 1920'lerde yaptığını yapıyor. Kimse, hiç bir gerekçeyle, bu direnişe karşı çıkamaz; bu direnişi "istikrarsızlık" olarak adlandıramaz. Bir halkın bağımsızlık talebine ve savaşına karşı çıkmak, suçtur. Bu gerçeği de ne Amerikan zorbalığı, ne de BM kararları değiştiremez. Türkiye Irak'a asker gönderdiğinde, işgalci bir güce yardımcı olmak, bir halkın bağımsızlık savaşını bastırmak için göndermiş olarak, en ağır işbirlikçilik suçunu işlemiş olacaktır. Tek bir vatanseverin bile, yarın Iraklı bağımsızlık savaşçıları, Türk askerini öldürüyorlar diye eleştirme hakkı olamaz. "Irak'a asker gönderme" konusunda şu veya bu yönde politika belirten her kesim, en başta bunu bilmelidir.

Irak'taki baş çelişki, işgalcilerle Irak halkı arasındadır. Elbette Irak'taki siyasi tablonun karmaşık çeşitli yönleri vardır. Çok çeşitli çelişkiler içiçe girmiş, emperyalizm ve "sağ", "sol" görünümlü işbirlikçilerinin demagojileri, bu çelişkileri geniş kesimler için iyice anlaşılmaz hale getirmiştir. "Baş çelişki"nin tespiti, tam da böylesi durumlar için

çok daha önemli ve gereklidir. Baş çelişkinin doğru tespiti, karmaşık çelişkiler içinde yolu kaybetmeyi önleyen bir pusula işlevi görür. Amerikan işgalinin baş çelişki olduğu görüldüğünde, Irak halkının işgale karşı direnişinin meşru ve siyasi olarak da öncelikli görev olduğu açıktır. Irak ve Irak'taki durumla gerek politik, gerekse de doğrudan bağı olan tüm siyasi güçler, soruna bu çerçevede bakmak durumundadır. Hiçbir ulus, mezhep, örgüt, ulusal haklarım, dini inançlarım, geçmişte şöyle oldu... diyerek, bu gerçeği değiştiremez. Bu baş çelişkiyi yok sayarak farklı politikalar geliştirenler, ikincil veya suni çelişkileri ön plana koyanlar, mülkiyetçi, çıkarıcı, benmerkezcidirler.

Baş çelişki, işgalcilerle her milliyetten ve inançtan Irak halkı arasındadır. Bu çelişki çözülmeden, ne bağımsızlık, ne de demokrasi olamaz. Irak'taki açık bir işgal vardır. En çıplak ve tartışılmaz gerçek budur. Bombaların gücüyle, te-

rörle yaratılan bir statüko, ne BM, ne AB kararlarıyla, ne dar ulusal çıkarlar gerekçesiyle meşrulaştırılmaz. Bu çelişki çözülmeden Irak'taki statükoya "demokrasi" yaftası yapıştırmak ise işgalciye teslimiyetten başka bir anlam taşımaz.

ABD'nin demokrasi getirdiği teorilerinin bilimselliği de, ciddiyeti de yoktur. Amerika'nın demokrasi getirdiği teorileri, ancak Tayyip Erdoğan'ın "komşumuzdaki yangın" teorisi kadar ciddi ve bilimseldir. Daha Amerikan saldırısı başlamadan önce Erdoğan da, "*Amerika Irak'taki yangını söndürmek için müdahale ediyor*" diyordu. Bu "teori"nin "ABD Ortadoğu'daki diktatörlükleri yıkıp demokratikleştirmek için müdaha-

le ediyor" deyişinden farkı yoktur. Türkiye'deki işbirlikçilik, Amerika adına Irak halkına kurşun sıkma kararını alıyor. Irak'taki işbirlikçilik, Amerika'ya defol diyemiyor. Amerikan işgalini onaylayan, meşrulaştıran Irak'taki işbirlikçilik de, işgale asker dahil her türlü desteği veren Türkiye'deki işbirlikçilik de, halkların düşmanlarıyla ortak; bağımsızlığın ve demokrasinin karşısındadır.

Görüyoruz ki, AKP'si, Genelkurmay'ı, medyası, TÜSİAD'ı, tam bir ittifak içindedirler. AKP'ye "uyarı"lar yapan Genelkurmay'dan, Tayyip'in eski kasetlerini yayınlayan burjuva medyadan eser kalmamıştır. Gençlerimizin kanını satmakta çok arzulu bir işbirliği içindedirler. Elbette oligarşinin kendi iç çelişkileri de var; en kaba haliyle iki gruba ayırabiliriz: oligarşik düzenin çıkarları açısından daha uzun vadeli düşünenler, tümüyle ABD ve AB politikaları çerçevesinde hareket etmeyi politika haline getirmişlerdir. İşbirliğine de, asker göndermeye de, Kürt sorununa da bu çerçevede bakıyor, AB'nin ve ABD'nin de istediği adımların atılmasını istiyorlar. Baskı ve gevşetme politikalarının birlikte uygulanmasını düzenin geleceği açısından daha uygun buluyorlar. Daha kısa vadeli düşünen, dengelerin değişmesi halinde sömürüden aldıkları payın küçüleceğinden korkan kesimler ise, daha statükocudurlar; tekelci sermayenin bu kesimi, özellikle Kürt sorununda inkar ve imha politikasından başka bir şey düşünmüyor ve bu noktada sanki ABD ve AB'yle kısmen çelişkisi varmış gibi duruyor. Ama kimse bu ayrıma fazla bel bağlamasın. Uzlaşacaklardır. Bu çelişki ve ayrımları talidir. Esas olan halka karşı politikaları ve emperyalizm işbirlikçilikleridir. Bu noktada ayrımları yoktur. Halkın mücadelesini ezmekte, ve emperyalizme hizmette, aşağı yukarı bir noktada uzlaşmışlardır hep.

Türkiye'nin vatanseverlerinin, devrimcilerinin, demokratlarının, bütün olarak yoksul halkının meselesi, bunların çelişkilerine bel bağlamadan, AB'ye, ABD'ye bel bağlamadan, tersine, emperyalizmle ve oligarşinin çeşitli güçleriyle varolan her türlü bağı kesip atarak, bağımsızlık, demokrasi mücadelesini yükseltmektir. Açık bir işgalin olmadığı ülkemizin baş çelişkisi de, emperyalizm-oligarşi blokuyla halkımız arasındaki çelişkidir. İşbirlikçilerin ittifakı emperyalistler, halkın ittifakı ise, bağımsızlığı için savaşanlardır. O halde Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez devrimcilerin, vatanseverlerin yeri, bağımsızlık için savaşan Irak halkının yanındır.

1920'lerde İngiliz emperyalizmi adına Yunan askerinin ülkemizde üstlendiği rolü, şimdi Irak'ta Amerikan emperyalizmi adına Türkiye askeri üstlenmiş olacak.

Yunan ordusunun İzmir'den denize dökülmesi, o gün ne kadar haklı ve meşruysa, Türk Ordusu'nun Irak çöllerinde boğulması da o kadar haklı ve meşru olacak.

Irak'taki baş çelişki, işgalcilerle Irak halkı arasındadır.

Doğru politika, işgale ve işgal ortaklığına karşı mücadeledir. Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez devrimcilerin, vatanseverlerin yeri, bağımsızlık için savaşan Irak halkının yanındır.

Katil Amerika!

Katil Oligarşi!

- ◆ **Irak'ta işgalcilerin baskı ve terörü her geçen gün artarken, halkın direnişi de büyüyor!**
- ◆ **Oligarşi, direnen Irak halkına karşı işgalcilere “destek” için Irak’a asker gönderme hazırlığında!**

Abdullah Gül'ün Amerika ziyaretinin ardından AKP ve Genelkurmay, Irak'a asker göndermeye hazır olduklarını açıkladılar. 13 Ağustosta bu konuyu görüşmek üzere yapılan “devlet zirvesi”nden de aynı sonuç çıktı. Şimdi, eğer oligarşi başka bir kılıf bulmazsa, geriye “meclis kararı” çıkartmak kaldı. TBMM'nin eylülde bunun için olağanüstü toplanacağı belirtiliyor.

Çuval iyi geldi!

Genelkurmay ve hükümet, daha düne kadar başlarına ABD tarafından çuval geçirilmiş olmasını kısa sürede hazmettiler. O günlerde söylediklerini yalayıp yuttular. Böyle olacağını söylemiştik. İşbirlikçilerin ulusal onuru korudukları, savundukları nerede görülmüştür!

Şu çuvalın marifetlerini görüyor musunuz? Nasıl mum gibi yaptı AKP'yi de, Genelkurmayı da. Bu arada geçtiğimiz günlerde (7 Ağustos'ta) Kerkük'te yine bir çuval geçirme hadisesi yaşandı. Türkmenler'e yakın Irak Hür Subaylar ve Siviller Hareketi Merkezi'ne ABD baskın düzenledi. Çuval, bu kez dolaylı olarak geçirilmişti oligarşinin kafasına. **Irak'a asker gönderme amigосу** basın, bu olayı adeta geçiştirdi.

Genelkurmay, dersini iyi almış!

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in hükümeti ve Genelkurmay'ı nasıl aşağılayıp azarladığını hatırlayacaksınız. Wolfowitz, özellikle de orduyu “liderlik görevini yapmadılar” diye eleştirmişti. Zılgıtı yiyen **Ordu “liderlik” görevini bu kez baştan yapıyor**. Daha bırakın meclis kararını, “devlet zirvesi” bile toplanmadan generaller

“vallahi de billahi de Irak'a asker gönderilmesinden yanayız” açıklamasını yaptı aceleyle. Hem de bir kaç ayrı generalin ağzından teyid edildi bu tavır. 1. Ordu Komutanlığı'na atanan eski Genelkurmay ikinci başkanı Org. Yaşar Büyükanıt, Tayyip'in ağzıyla “**Komşudaki yangın!**”dan söz ediyor.

Hani geçen sefer tezkere mecliste görüşülmeden önce tavırlarını ilan etmemelerinin nedenini “demokrasiye saygı” olarak açıklamışlardı. Ne oldu o demokrasiye saygıya? ABD'den fırçayı yiyince demokrasiyi falan unutuverdiler.

Büyükanıt'ın ve Tayyip'lerin dilindeki “**komşudaki yangın!**” halkı “terör” demagojisine inandırmanın bir yolu. Irak'ta KADEK var, peki Bosna'da, Somali'de ne vardı? Afganistan'daki hangi yangın Türkiye'yi sarıyordu?

Demagojinin ve yalanın sonu yok; çünkü işbirlikçilik akla, mantığa uygun bir yolla açıklanamaz. Ya, biz Amerikan eyaletiyiz, ordumuz 1960'lardan bu yana Amerika'nın hizmetinde diye itiraf edecekler ya da böyle demagoji yapacaklar. Halkın inanmasını beklediklerini sanmayın. Bugüne kadar ne yaptılarsa halka rağmen yaptılar. Halk olarak biz dinletmesini bilirsek ancak dinlemek zorunda kalacaklardır. Bunun yolu, yöntemi de bellidir.

AKP-Genelkurmay; suni çatışmalar ve işbirlikçilikte tam uyum

AKP yönetimi ile Genelkurmay arasında asker gönderme konusunda farklı hiçbir düşünce yoktur. Varsa tartışılan kimin Amerika'nın gözüne daha iyi gireceği noktasındaki çatışmalardır.

Laik-şeriatçı diye diye çatışıyor görünenler bunlar değil miydi? Türban konusunda davetlerde, protokollerde, defilelerde fırtınalar koparan bunlar değil miydi? Daha dün YAŞ toplantısında çatışıyor gibi görünenler bunlar değil miydi?

Amerikancılıkta birbiriyle tam bir uyum içindeler. Bu, aynı zamanda düzenin, Amerikancılığının da belgesi değil mi? Düzenin hükümeti, ordusu Amerikancıysa “devlet” adına geriye ne kalıyor?

Peki işgale karşıymı diyen islamcılar düşünmeyecek mi; Amerikancı düzende türbanlı olsan ne olacak, olmasan ne olacak?

Ya orduya “laikliğin, cumhuriyetin bekçisi” misyonu biçenler düşünmeyecek mi; ordu nasıl bir düzenin bekçiliğini yapıyor?

Devrimcilere karşı katliamcılıkta, baskıda, zulümde ortak olduklarının binlerce kanıtıyla, binlerce kez anlattık. Görülmek istenmedi. “Terör” demagojisiyle kulaklar tıkandı. Şimdi görülecek mi? Bizi katleden oligarşi şimdi de Amerika adına katletmeye gidiyor; bu her iki kesime de bir şey anlatmayacak mı?

BM Kararı, işgali de, işgal ortaklığına da meşrulaştırmaz!

Irak’a asker göndermek için toplanan “devlet zirvesi”, burjuva medya tarafından, Sezer’in BM meşruiyeti isteğine atıf yaparak, “Sezer’i ikna zirvesi” olarak adlandırıldı.

BM’nin gündeminde şu an, askeri güç gönderme yoktur zaten. Ama olsa da bu bir şeyi değiştirmezdi. İşgal BM kararlarıyla meşrulaştırılmaz. Olası böyle bir kararın nasıl alınacağını artık bütün dünya bilmektedir. Avrupa emperyalistlerine (ve Rusya’ya) verilecek Irak pazarından payın karşılığında çıkacaktır böyle bir karar. Emperyalistler arası çatışma ve güç dengelerinin durumu-

na göre şekillenecek böyle bir kararın bugünden bir yandan gündemde tutulması, Irak’a asker göndermeye karşı olanların dahi, “BM kararı olursa olabilir” diye düşünmesini sağlamak içindir. İster soldan, ister sağdan; kim ki böyle düşünüyorsa ya dünya gerçeğinden, çelişki ve çatışmalarından bihaberdir, ya da işbirlikçidir.

Örneğin şu anda BM, Irak’ta “misyon bulundurma” kararı aldı. Bunun ilk anlamı; işbirlikçi Irak Hükümet Konseyi’nin tanınması. Yani işgalin ikinci kez onaylanması anlamına geliyor. Çünkü, Irak Hükümet Konseyi işgalin sonucu olarak ortaya çıkmış, ABD’nin kuklası ve Irak halkının özgür iradesine dayanmayan bir cuntadır. Peki halklar bu durumda işgale onay mı verecek, “madem BM onayladı, o zaman meşrudur” mu diyecek? Hayır!

Kararın bir başka yanı ise, işbirlikçi konseyin tanınmasıyla birlikte onun çağrısı ile “uluslararası güç” oluşturulabilecek. Oligarşi gibi işbirlikçiler için bir manevra alanı olabilir. Mesela AKP milletvekilleri için bir şey ifade edebilir tezkere oylamasında. Ama Türkiye halkı, dünya halkları açısından yine ne işgalin ne de işgal ortaklığının hiçbir meşruiyeti olmayacaktır. Amerikan işgaline BM’li, “uluslararası güçlü” kılıflar ucuz oyundur.

ASIL İSTİKRARSIZLIK İŞGALİN KENDİSİDİR!

1. Ordu Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt, “Biz Somali’ye, Afganistan’a, Bosna’ya bile asker gönderdik. Şimdi komşumuzda bir istikrarsızlık ve yangın varsa, buna gözümüzü kapatamayız” diye konuştu.

Kendi ülkesini yangın yerine çevirmiş bir generalin ağzına yakışıyor aslında bu sözler. Çünkü kendi halkını katleden işbirlikçi, Amerikancı düzenin bekaası için katlediyordu. Şimdi meselenin özüne geldi; Amerika’ya doğrudan askerlik yapmanın kılıfını harzılamaya çalışıyor.

“İşgale karşı direnişi” istikrarsızlık sayan tüm güçler, işgalden ve işgalin zaferinden yanadırlar. Amerika’dan ve Amerika’nın imparatorluk politikalarından yanadırlar.

“İşgale karşı direnişi” istikrarsızlık sayan tüm güçler, ya Amerikan işgalinden sağlayacakları çıkarların penceresinden bakanlar, ya da katıksız birer Amerikancılarıdır.

İşgale karşı direnişe istikrarsızlık diyenler,

tüm dünya halklarının Amerikan bombaları karşısında boyun eğmesini savunmaktadırlar.

“Irak’ta risk vardır, ama risk olmasa istikrar kuvvetine de ihtiyaç olmaz” diyor Büyükanıt. “Gerçekçilik” adına 10 Mart’tan (işgal saldırısının başladığı gün) Irak’ı istikrarsızlaştıranlara yardıma gitmeyi savunuyor. Sorunu istikrar şu bu değildir. “Amerika’nın çıkarları benim çıkarlarımdır” diye bakıyor. Wolfowitz, böyle bakmasını söyledi çünkü. O da süngüsü düşmüş sünepe bir işbirlikçi olarak hizaya gelmiş, tezkere çıkmamasına üzüntülerine de belirterek hala geçmişin özeleştirisini yapmakla meşgul.

Bizi katledenleri, “terör terör” diye ülkemizi kan gölüne döndürenleri, kendisine “üçüncü dünyacı” havası verip aldatan Amerikancıları, “Türkiye’nin çıkarları” diye, Amerikan tekellerinin istikrarı için gençlerimizin kanını satanları tanıyın!

İşgal ortaklığına ve tecrite son!

İşgal ve katliam ortaklığına gidiyorlar

Irak'taki tablo biliniyor. Katliam ve direniş yan yana koyun koyuna. Bir avuç işbirlikçi dışında tüm halk işgalcinin karşısında. Kimisi silahlı direniş içinde, kimisi henüz protestolarla gösteriyor tepkisini. Ama merak etmeyin, "yangın" tüm Irak'ı saracaktır.

Oligarşi katliamcılık tecrübesini Irak halkına karşı kullanacaktır. "İnsani yardım... alt yapı..." yalanlarına kimseyi inandıramadıklarını kendileri de çok iyi biliyor. Şimdi de Irak halkının, oligarşinin ordusunu ABD'lileri karşıladığı gibi karşılamayacağı yalanını işlemeye çalışıyorlar. Araştırma yaptırılmış da, ABD manevi değerlere dikkat etmiyormuş da, müslüman Türk askeri bunlara dikkat ederse Irak halkının gönlünü kazanırmış...

Geçin bu masalları. Oligarşi Irak'a katliam ve işgal ortağı olmaya gidiyor. İşgalcinin müslümanı, hristiyanı olmaz. Değerlerine dikkat etsen ne olacak; Irak halkı "iyi öyleyse gel sen işgalci ol" mu diyecek? Oligarşi onyıllardır ilkokul kitaplarından başlayarak Osmanlı'nın istila ettiği topraklarda nasıl iyi karşılandığı yalanlarını işledi. O ülkelerdeki halkların düşünceleri hiç olmadı o kitaplarda. Aynı şey Bağdat için de bu süreçte durmadan gündeme getirildi. Peki sorulmaz mı o zaman; madem öyleydi de, neden Arap halkları ilk fırsatta Osmanlı'ya karşı savaştı? "Hain" olduğu için mi?

Türkiye Halkı, işbirlikçilere direnecek!

Son olarak şunu belirtelim: AKP ve Genelkurmay'ın niyeti ve kararı tamam; ama işleri o kadar kolay değil! Oligarşinin meclisinde de ne karar çıkarsa çıksın, Türkiye halkı Amerika'nın işgal ortağı olmaya karşı çıkmaya devam edecek.

Kimse bugün kitle hareketinin düşüklüğünden moralini bozmasın. Oligarşi saldırır, sindirir, bastırır diye güvenmesin. Halkımız onursuzluğu kabul etmeyecektir. Amerika'ya jandarmalık yapanların katiliğini paylaşmayacaktır. Sokaklarımız, meydanlarımız KATİL AMERİKA, KATİL OLİGARŞİ sloganları ile yankılanacak.

Türkiye halkı, gençlerinin işgalcinin askeri olması na, kanının "Türkiye'nin çıkarları" yalanı arkasına gizlenen aşağılık, onursuz çıkar hesapları için dökülmesine izin vermeyecek. Kardeş bir halkın bağımsızlık ve özgürlük savaşının bastırılmasına destek olmak, Kurtuluş savaşında topraklarımızı işgal edenlere destek olmakla aynı anlamdadır. Anadolu, bu onursuzluğu, işbirlikçilerin suratına çarpacaktır.

NATO Afganistan'da!

NATO 54 yıllık tarihinde ilk kez Avrupa dışında bir ülkeye asker gönderiyor. Afganistan'daki ISAF gücünün komutasını NATO üstlendi.

NATO, yani Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü, kuruluşunu BM Anayasası'nın 51. Maddesinde yeralan, "saldırıya uğrayan üye ülkelerle yardımlaşma" ilkesine dayandırmak ister. "Komünist bir saldırı ve işgale karşı savunma", "Avrupa'nın güvenliği" gerekçe olarak gösterilmiştir bugüne kadarki NATO hareketlerinde.

Peki Afganistan kimin saldırısı altında şu an? Hangi "komünist ülke saldırı ve işgale" girişmiş Afganistan'ı? Veya, "Avrupa'nın güvenliği"ni tehdit eden ne?

Şimdi kendi koydukları kuralları çiğneme çağı. Amerika'nın işgal hukuku, özünde bütün emperyalistlerin hukukudur. Herhangi bir noktasına itiraz ediyorsa, pay alamadıkları içindir. Yoksa hukuk, hak, adalet diye bir sorunları olduğunu düşünmeyin.

Halkımıza "NATO kararı olursa asker gönderilebilir" diye "meşruluk" kaynağı gösterilen kurum işte bu emperyalistlerin çıkarları için oluşturulan askeri ittifaktır.

Bakmayın siz "saldırıya uğrayan üye ülkeye yardım" yalanına, hep saldıran kendisi olmuştur. Düşünün ki, böyle gayrı meşru bir katliamcılık ittifakına üye olabilmek için gençlerimizin kanı döküldü Kore'de.

ABD üssüne roketli saldırı

Medya sansürünü delmesi biraz daha zor olsa da, işgalciler Afganistan'da da zor durumda. Son dönemde işgalci askerlerine ve işbirlikçi hükümet askerlerine yönelik saldırılar yoğunlaştı. Oligarşinin tecavüzcülüğü ve katiliği ile meşhur dostu, Raşit Dostum'un bölgesinde saldırılarını arttıran Taliban güçleri, 9 Ağustos günü de ülkenin güneybatısındaki ABD üssüne roketli saldırı düzenledi. Amerika ölü ya da yaralıları ile ilgili bilgi vermezken zaten ara vermediği operasyonlarını yoğunlaştırdı.

Sayı 73

7

17 Ağustos
2003

Zafer direnen halkların olacak!

Katliam ve Direniş!

◆ Türkiye askeri, işte bu saflaşmada, direnenlerden yana değil, katledenlerin yanında olmak için gönderilecek.

◆ Katliam sürüyor. Hergün beş-on Iraklı katlediliyor. Binlerce Iraklı kayıp. “İşgal hukuku” Iraklılara hiç bir hak tanımıyor.

“Komşumuzdaki yangın” deyip duruyor ülke-mizdeki resmi-sivil kodamanlar. Nasıl bir yangın bu peki? Kim çıkardı, ateşi kim körüklüyor? Doğru. Yangın ve talan yeri Irak. Irak zulüm yeri. Çünkü Irak işgal altında. Yakan işgalci, istikrarsızlaştıran işgalci, komşu ülkeleri tehdit eden işgalci...

“Savaş karşıtları”nın kurduğu Irak Sayım Örgütü (IBC), geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamada, ABD-İngiliz işgal saldırısında ölen “sivillerin” sayısının 6-7 bin arasında olduğunu belirtti. Yaralanan Iraklı “sivil” sayısı da 16 bin 439 ile 19 bin 733 arasında. İşgalden bu yana ise, kaç Iraklı’nın katledildiğinin, yaralandığının kaydı bile yok. Zaten hastane, tedavi diye bir olanak da yok. Elektirgin, suyun olmadığı, petrolün üzerinde oturup petrolün olmadığı bir ülke Irak.

Irak’ta ölen Amerikan askerlerinin sayısını, adeta günlük bilançolar halinde dinliyoruz TV kanallarından. Ama kimse saymıyor Iraklı ölüleri. Emperyalistlerin ölüleri “değerli”! Iraklılar’ı saymaya bile değmez.

Oysa katliam tüm hızıyla sürüyor.

Bakin şu haberlere: “Amerikan askerleri trafo patlamasını bombalı saldırı sanıp çevreye rastgele ateş açarak 5 Iraklı’yı öldürdüler... Pazar yerinde satıcının hareketinden şüphelendiler; 1’i çocuk 6 Iraklı ölü... Akrabalarını ziyaretten dönerken otomobillerine ateş açılan Kavaz ailesinden, baba ile sekiz, 17 ve 18 yaşındaki üç çocuk öldü... ABD askerleri, 2 Iraklı polisi vurarak öldürdü. Polislerden birinin ‘direnişçi sanıldığı’, diğerinin ise Amerika-lılar’a ‘teslim olmaya çalışırken’ vurulduğu öğrenildi...”

Bu liste uzayıp gidiyor. Genç yaşlı, kadın erkek, sünni şii fark etmiyor.

“Kayıp” Iraklılar

Uluslararası Kızılhaç Teşkilatı tarafından belirlenen

lenen rakamlara göre, işgalden bu yana, yani 9 Nisan’dan bu yana, “kayıp” Iraklılar’ın sayısı 8 bin. Yani 8 bin insandan o günden bu yana haber alınamıyor. Bunun, 5 bininin esir alındığı tahmin ediliyor. “Tahmin” çünkü, işgalciler esirlerin ne ailelerine bilgi veriyor, ne de arayıp soranlara cevap veriyor. 3 bin Iraklı ise?...

“Kayıp”, her işgalin değişmez tablosudur. İşgalcinin katliamcılığının teşhir olduğu noktada “kayıp”ların sayısı da artmaya başlar. Hesapsızdır “kayıp”lar, işgalcinin suç defterine resmi olarak kayıt edilmez belki ama, bugün Irak’ta yaşanan her şeyin bir tek sorumlusu vardır; işgalci Amerika.

Kısa bir kesitini verdiğimiz zulmün, işgalin direniş ortaya çıkarmaması mümkün mü? Siz buna didik didik aranan evleri, aşağılanan, işkence edilenleri, geceyarıları başlarına çuval geçirilip arkadan kelepçelenenleri ekleyin. Hangi halka, bu zulme gözyumun, görmeyin denilebilir? Sakın kimse, “direnmezlerse katliamlar da olmaz” masalını anlatmasın. Bu masal halkların zulme karşı direnişleri ortaya çıktığından beri var. Hatta kimi kendine solcu diyenlerin dahi beynini teslim alan bir masal da olsa.

İşgalciyi Bunaltan Direniş

“Bugünkü saldırılarla Bush’un savaş bitti demesinden bu yana şu kadar Amerikan askeri öldürüldü...”

Bültenlerimizin değişmez cümlesini belki bir “haber” olarak dinlemeye başlayanlar olabilir. Kullaklar, aynı şeyleri dinleyerek sıradan bir olay olarak algılanabilir.

Değildir!

Amerikan imparatorluğunun askeri, siyasi olarak en güçlü olduğu bir süreçte, kendi koyduğu hukuk kurallarını hiçe sayarak korkunç bir zulme

Sayı 73

8

17 Ağustos
2003

Irak’ta İşgale Son!

İşgal Ortak

başvurduğu bir ortamda direniyor Irak halkı. Şehirde, kentlerin hemen yanbaşıda pusularda yankiler evlerine tabutlarla gönderiliyor.

Direnış güçlerinin birliğini sağlama, işgale karşı duruşu güçlendirme noktasında atılan adımlar hızlandıkça saldırılarda işgalcilerin verdiği kayıplar da artıyor. Adını dahi artık kimsenin umursamadığı “Saddam’ı yakalama operasyonları” işgalcinin içinde bulunduğu çıkmazı anlatmaya yetiyor. Direnişçileri “Saddam’ın artıkları” ya da “şeriatçı teröristler” diye göstermek, direnişe “terör saldırıları” demek de işgalcinin derdine çare olamaz. Direniş tüm dünya nezdinde meşrulaşmış ve işgalciyi ciddi anlamda yıpratın bir savaşa dönüşmeye doğru hızla gelişmektedir.

Belirleyici olan silahlı direniş olmakla birlikte onu güçlendiren, meşruluğuna güç katan işgal karşıtı kitle hareketleri özellikle şiiler arasında zaman zaman Filistin intifada görüntülerini andırın taşlı saldırılara sahne oluyor. Basra’da, Necef’te, Kerbela’da halkın işgalcilere karşı direnişinin örnekleridir.

Hatırlanacaktır; Saddam posterlerinin işgalci marifetiyle yırtıldığı, heykellerin yıkıldığı günlerde yaşlı bir kadının terliğiyle Saddam resmini dövmesini günlerce göstermişti medya. Amerika bu resmi, Irak halkının işgalcinin getirdiğini söylediği “özgürlüğe susamışlığı”nın kanıtı olarak gösteriyordu. İşgalciyle işbirliği yapan Kürt milliyetçi kesimler dahi bu küçük örneğin üzerinde tepiniyor ve “siz onun yerinde olmadan anlayamazsınız” diyordu.

Bugünlerde sık sık, saldırıya uğrayıp yakılan işgalci zırhlı araçlarının başında sloganlar atan, küçük küçük taşlarla yanan tankı taşılayan ya da eline geçirdiği sopa ile döven Iraklı görüntüleri yayınlanıyor. Direniş, halkın işgalin ilk günlerindeki şaşkınlığını silkeleyip atmış, direnişin coşkusıyla umudunu büyümüşür.

Direnışin kısa vadedeki etkisi ne sadece ölen işgalciler, ne paranoya haline gelen işgalci görüntüleri, ne işgal valisinin “gerilla savaşı yükseliyor” itirafları ne halkın yükselen morali, ne de uluslararası ilişkiler üzerine yaptığı etki.

Bugünlerde Amerika’da başlayan bir kampanyadan söz ediyoruz.

Asker Ailelerinden Kampanya

“Aileler konuşuyor” grubu adıyla örgütlenen 600 Amerikan ailesi, çocuklarının Irak’tan çekilmesi için kampanya başlattı. Aileler adına konu-

şan Nancy Lessin, “Hem askerler hem de Irak halkı için kaygılıyız” dedi kampanyanın başlangıç konuşmasında. Bir başka anne, “en çok umut kıran şey ise, ne zaman eve döneceklerinin belli olmaması.” diye konuştu.

Vietnam saldırısından yıllar sonra başlayabilmişti bu tür kampanyalar. Elbette bu, Vietnam’daki direnişten kaynaklı değil, o günün koşullarıyla ilgili bir durumdu. Direniş yükseldikçe Amerikan kamuoyundan gayri meşru işgale karşı sesler de doğal olarak yükselinecektir.

Bu, Bush’un “terör” demagojisini yapma alanını da giderek daralması demektir.

ABD, bir yandan halkları karşısına almışken kendi içinde muhalefetin gelişmesine baskıyla, yalanla engel olmaya çalışıyor. Irak’a giden 62 yaşındaki Faith Fippinger isimli canlı kalkana, “Irak’a yönelik ABD yaptırımlarını ihlal ettiği” gerekçesiyle verilen para cezası bunun örneği.

Oligarşı İşte Bu Saflaşmada Katliamcının Yanında

Emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı veren bir ülkenin alması gereken tavır, emperyalizme karşı direnenlerin yanı olur. Ama oligarşı Cezayir işgalinde Fransa’nın yanında olduğu gibi, Kore işgalinde işgalciler arasında yer aldığı gibi, Irak’ta da direnenlerin değil, işgalcilerin, zulmedenlerin yanında safını tutmuştur.

Bu saf belirleme sadece Irak’la sınırlı bir olay da değildir. Amerika’nın çıkarlarını kendi çıkarları kabul ederek yapılan bir tercihtir. ABD Başkannın güvenlik danışmanlarından Condoleezza Rice bir kez daha ilan etti; “22 Ortadoğu devletini değiştireceğiz” diye. Değişim ister işgalle, ister ambargolarla, yaptırımlarla, tehditlerle... hiçbir farkı yoktur özünde. Ve oligarşı işte 22 ülkenin halklarının karşısında imparatorluğun yanındadır. Oligarşik iktidar değişmedikçe bu tablo da değişmeyecektir.

Sayı 73

9

17 Ağustos
2003

İğına Son!

Irak Iraklılar’ındır!

“ABD Irak’ta Napalm Kullandı” ÖLÜM EKİLDİ TOPRAĞA

Ölüm ekilir mi toprağa; buğday gibi, domates gibi, yüzünü her gün doğumunda güneşe çeviren ayçiçeği gibi, ya da her yudumladığımız çaya tadını veren şekerin hammaddesi pancar gibi?..

Amerika ölüm ekti Irak toprağına. Hayır, halen süren katliamlarından sözetmiyoruz. Onlar gün gelip bitecek. Ama toprağa ekilen ölüm her hasat zamanında yeniden ürün verip çocukları, erkekleri, kadınları, yaşlıları yok etmeye devam edecek. Bebeler onyıllarca sakat doğup, kollarına-bacaklarına bakıp “bana ne oldu anne” diye soracak buğulu Arap gözleriyle.

Amerika ve İngiltere propaganda makinası-

etnam’da kullanılan napalmin geliştirilmiş bir türü olduğunu belirten uzmanlar, bunun devletler hukukuna ve uluslararası anlaşmalara göre yasak ve suç olduğunu belirttiler.

Hatırlanacağı gibi, ağır yanık yaraları yaratan ve atıldığı noktadaki oksijeni yok ederek insanların ölümüne neden olan bu bomba türünün Afganistan’da El Kaide üyelerine karşı kullanıldığı ortaya çıkmış, ancak “mağarada gizlenen teröristleri vuruyoruz” diyen Amerika’ya “terör” demagojisiyle boğulan ortamda tepki gösteren hiçbir kurum, devlet olmamıştı.

Amerika, havaya karıştığında etkisi yıllarca süren ölümcül bombanın tüm stoklarını 2001 yılında yok ettiğini açıklamıştı. Ancak napalmin kullanımını yasaklayan BM kararına imza atmayarak açıkça, “ben yine napalm kullanacağım” demişti. Çünkü, Irak-Kuveyt sınırındaki Safvan bölgesinde MK-77 kullandıklarını belirten Amerikalı bir generalin deyişiyle, “bütün generaller napalmi sever”di. Savaş hukukuymuş, vahşetmiş, katliammış, silahsız halk yok olacaktı, Amerikan savaş makinasının umurunda değildi.

Şimdi Irak’ta da tüm vahşeti ile karşımızda duruyor Amerikan emperyalizmi.

BM’nin, kendisi zaten suç olan Irak saldırısında işlediği “savaş suçları”na ilişkin Amerika hakkında bir araştırma yaptığını duyan oldu mu? Yoktur. Peki, kendi kararlarında dahi YASAK bir silahın kullanıldığının itiraf edilmesinin ardından, o dilinden “insan hakları, demokrasi, hukuk” sözlerini düşürmeyenlerin, mesela Avrupa’nın eleştirilerini işittiniz mi? Hayır!

Nasıl büyük bir riyakarlıkla dünya halkları hem katledilip hem de “insan hakları, demokrasi, hukuk” diye aldatılıyor görüyor musunuz!

Amerika, Irak halkına “özgürlük ve demokrasi” napalm ile götürüyor. Özgürlük çıplak çocuk bedenlerine yapışıp kaldı, kavurdu. Emperyalistlerin demokrasisi, hastanelerde çığlık-

VIETNAM / 1967

Sayı 73

10

17 Ağustos
2003

nın Irak’a saldırıyı hazırlamak için Halepçe katliamını dilinden düşürmediği günlerin hemen bir kaç hafta sonrasında Irak’ta Napalm bombası kullandıkları ortaya çıktı.

Bizzat işgale katılan Amerikan deniz piyadelerinin komutanı Albay Randolph Alles, San Diego Tribune Gazetesi’ne verdiği röportajında, “sürekli olarak **ateş bombaları** kullandıklarını” belirtti ve “MK 77 ile vurduk. Köprüleri Napalm’le uçurduk. Büyük bir alev topu oluştu. Radarda öldüklerinin kayıtları var. Ölmek için hiç de iyi bir yol değil” dedi.

Bir başka Amerikalı Albay Joseph Boehm ise, “Bir ayda bu bomba türünden otuz bidon kadar kullandık. Özellikle deniz piyadelerinin güneyden başkent Bağdat yönünde ilerlemesi sırasında havadan MK 77 bombaların da atıldığından eminim” sözleriyle vahşeti doğruladı.

Pentagon beklendiği gibi olayı yalanlarken, “biz napalm değil yangın bombaları kullandık” dedi. MK 77 denilen bomba türünün Kore ve Vi-

2003 / IRAK

lar attırıyor. Ama sevinç çılgınlıkları değil bunlar, yanık bedenlerin acısına dayanamayan Iraklı kadınların, çocukların çılgınlıkları. Kimileri emperyalist demokrasinin gökten özgürlük yağdırması için elini açıp her gün gazete sütunlarında dualar ederken, Iraklılar yağışına çoktan tanık oluyor ve bedenlerinde hissediyorlar düşen her damla demokrasiyi.

VIETNAM'DAN IRAK'A...

Yıllar geçse de 1 kilometrelik alandakileri kanser yapan napalm türü bombaların içinde benzin, gaz yağı ve polistiren adlı ısı geçirmeyen bir tür plastik bulunuyor. Bomba düştüğü yerde büyük bir yangına neden oluyor ve 2000 santigrad derecenin üzerinde ısı yaratıyor. Bombanın içindeki jeller ise 1 kilometrelik alana yanarak dağılıyor. Ateş bombalarından farkı, napalmin oksijeni emmesi, bombanın tesir etmediği yerlerde de insanların boğularak ölmesine neden olması. Düştüğü yerde şans eseri kavrulmamışsa bir insan, bombadaki gaz yağının kokusunu içine çektiğinde akciğer ve gırtlığında büyük bir yanma hissediyor. Ardından kusma, baş dönmesi, etrafı mavi renkte görme, halsizlik görülüyor. Kemik iliği ve kan kanserine dahi neden olabiliyor.

İkinci Dünya Savaşı'nda geliştirilen bu silahlar Japonya'da, Kore'de, Vietnam Savaşı'nda kullanıldı. 1991'de de Körfez Savaşı'nda 500 napalm bombası atan Amerika, sadece Iraklı çocukların sakat doğmasına neden olmamış, aynı zamanda kendi 100 bine yakın askerinin de çalışamaz duruma gelmesini sağlamıştı.

Bu arada, bir kimyasal silah olan ve Vietnam'da 1967-1969 yılları arasında ABD ordusu tarafından 23 bin 607 dönüm alan üzerine 230 ton püskürtülerek 610 bin Vietnamlı'yı etkileyen, sakat doğumlara, kanserlere neden olan "Agent Orange" adlı kimyasal maddenin etkileri halen sürüyor. Yakın zamanda ülkeden alınan ördek, tavuk ve balık etlerinde 34 yıl aradan sonra hala zehirli dioksin maddesi tespit edildi.

Dünya napalmin yakıcı etkisini de en çarpıcı Vietnam'da tanıdı. Lime lime sarkan etleri dökülmesin diye yol boyunca koşan çıplak çocukların gözlerinde gördü emperyalizmin vahşetini. Ölümden kaçıyorlardı minik bedenler, ama ölüm çoktan düşmüştü toprağa. "Komünizmi yok etme" peşindeki emperyalistler toprakları, insanları, ülkeleri de birlikte yoketmeye and içmişlerdi.

Irak'ta "terörle mücadele" adına, "kitle imha silahlarını yok etme" yalanıyla kullandılar kimyasal silahlarını. Ve işte bu katliamlara yardım etmek için oligarşi Irak'a gitmeye hazırlanıyor.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

İşgal Hukuku

İşgal hukuku, bilinen anlamda hiçbir hukuk kuralının geçerli olmadığı durumu ifade eder. En genel burjuva hukuk kuralları dahi sözkonusu olmaz burada. İşgalin kendisi meşru olmayan bir "hukuk" yaratır ve bunu uygular. Bu çerçevede oynadığı oyunun adına "soruşturma" der, "dava" der ama alakası yoktur. Hukuksuzluğa hukuk denmesidir işgal hukuku.

Amerika, Bağdat'ın bombalandığı günlerde, suçlarını yazan basına gözdağı vermek için gazetecilerin kaldığı Filistin Otel'i ni bombalamış ve 2 gazeteciyi katletmişti. Üstelik bu basına yönelik tek saldırı da değil, başta El Cezire TV olmak üzere gerçekleri yansıtan gazetecilere "yanlışlıkla" saldırılar düzenlenmişti.

Filistin Otel katliamına ilişkin ABD tarafından açılan soruşturma tamamlandı ve karar açıklandı:

"Askerlerimizin suçu yoktur. Otel-den ateş açıldığını sandılar."

Bütün yargı mekanizmalarında delil, belge, tanık gibi unsurlar suçun olup olmamasında önemli etkenlerdir. Bu olaya ise tüm dünya tanık olmuştur, belgesi iki ölü gazeteci ve 6 milyar çift gözdür. Amerika diyor ki, hayır ortada suç yok.

Saldırının kendisi suç, bu bir yana. Haydi diyelim ki adına savaş dedik. Bunun da kuralları var, yasaları var, savaş suçu diye bir mekanizma yüzyıllardır dünya üzerinde. Çoğu sıradan halk olmak üzere 10 bin Iraklı katledildi. Sadece bir pazar yerinde 60'a yakın insan paramparça edildi. Kendi yasalarınızda bu da savaş suçu, "sivil hedef". Ona neden soruşturma açmıyorsunuz?

Ölenler batılı ve aynı zamanda gazeteci olduğu için soruşturma açıyor, onu da suçunu aklamaya dönüştürüyor.

İşgal hukuku budur işte. Ve şimdi bu hukuk yönetiyor Irak'ı. Ve katletmeye devam ediyor bir yandan. Özgürlükler ülkesi Amerika, katletme özgürlüğünü sonuna kadar kullanıyor.

Amerika'nın BM'ye kabul ettirdiği UCM'den muaf olması da işte böyle bir hukuk yaratıyor. İşgal hukukunu tüm dünyaya egemen kılmak istiyor Amerika.

Sayı 73

11

17 Ağustos
2003

Kesintisiz 'demokratikleşme' Kesintisiz Faşizm!

Türkiye'nin "demokratikleşme" oyunu, aynı masaldaki gibi; az gittik, uz gittik dere tepe düz gittik, bir de dönüp baktık ki, bir **arpa boyu** yol gitmişiz.

Kaç on yıllardır, nice "paketler" hazırlandı, "*devrim gibi!*" nice "reform" yasaları çıkartıldı, her defasında dönüp baktık ki, **olduğumuz yerde** duruyoruz!

Peki nasıl oluyordu bu? Çıkarılan yasalar mı kötüydü, yasalar iyi, "uygulama" mı kötüydü?

Cevap; ikisi de. Kimi zaman yasaları kaldıracak diye sunulan yasa tasarılarının meclisten daha ağır cezalar getiren yasalar olarak çıktığına tanık olduk. Kimi zaman "yasa"da tanınıyor gibi gözükken bazı hakların, başka düzenlemelerle yokedildiğini gördük.

Öncesi de olmakla birlikte, denilebilir ki, 1983'ten bu yana Türkiye "sivilleşme"nin, "demokratikleşme"nin gündemden hiç düşmediği bir süreç yaşadı.

Soy, sömür, katlet... Cilala!

1983'te yapılan seçimlerle "sivilleşme" başladı. Seçimleri, katılan partiler içindeki "en sivil" parti olan ANAP'ın kazanması için "demokrasi için büyük şans" denildi. 1990'ların başına kadar süren ANAP-Özal iktidarları yıllarını "çağ atlıyoruz" masalı eşliğinde yaşadık. 1980'lerin sonunda, infazlar, katliamlar, faili meçhuller birbirini izlemeye başlamıştı.

"Çağ atlayan" Türkiye, zulmün döktüğü kan gölüne dönüşüyordu... Hemen acele bir "**demokratikleşme hamlesi**" lazımdı.

Yıl 1991; Özal Kürt sorununu çözecek... Özal genel af çıkarıyor... Özal 141-142. maddeleri kaldırıyor... demagogileriyle başlıyor ve bu büyük "demokratikleşme hamlesi", sonraki yıllar boyunca

yeni zulümlerin dayanağı haline gelecek olan "Anti-Terör Yasası"yla tamamlanıyor.

O günlerde -Şubat 1991'de- Mücadele Dergisi'nde iki ayrı yazıda şu başlıkları okuyoruz:

"Demokratikleşme" demagojisi: Faşizm terörüne dayanaklar bulmak istiyor

"Demokrasicilik Oyunu sürecektir"...

Sürmüştür de.

İktidarlar masal anlattılar, biz gerçeği yazdık. AB'ciler demagojiye aldandılar, biz uyardık!

Yıl 1993'tür. "Demokrasi, şeffaflık" diye iktidara gelen DYP-SHP koalisyonu, Türkiye tarihinin en yoğun katliam politikalarını hayata geçirmektedir. Faili meçhuller artık devlet emriyle alenen işlenmektedir. Faşizme yine biraz "demokrasi" sosu lazımdır.

Mücadele Dergisi'nin 11 Aralık 1993 tarihli sayısının kapağında şu cümle okunur:

"Demokratikleşme aldatmacası ve tırmandırılan kirli savaş..."

Kısa süre sonra bir soygun paketi hazırlanır. Daha sonra "5 Nisan paketi" olarak anılacak bu soygun kararlarının hemen arkasından bir "demokratikleşme paketi" daha sürülür piyasaya.

16 Nisan 1994 tarihli Mücadele yazar:

"Bir 'demokratikleşme paketi' daha; Soygun paketine makyaj!"

AB'ye Uyum: "Beyler kamera var"!

Başbakan Tayyip'in oğlunun düğünü sırasında "Amerikan askeri olmayacağız" diye gösteri yapan Emek Gençliği'ne polis vahşice saldırıyor. Bazı amirler "**durun, vurma-yın**" diye şifreli saldırı talimatını veriyor (işkencehanelerden geçenler, hapishane operasyonlarını yaşayanlar, meydanlarda polisle sık karşı karşıya gelmiş olanlar bu şifreyi iyi

bilirler.)

Lakin, "yılın düğünü" nedeniyle ortalık gazeteci kaynıyor. Bunu hatırlayan bir Çevik Kuvvet Amiri, emrindeki saldırgan gürüha aynen şöyle sesleniyor: "**Beyler kamera var!**"

Yani...

Kamerelar yokken, dört duvar arkasında ne isterseniz yapın, ama kameralar önünde "AB'ye uyun!" Yoksa AB'ye ayıp olur!

Geçici bir makyajdır. Burjuva medya yazar çizer, düzen partileri demeçler verir, o “demokratikleşme” masalı da öylece geçip gider.

Fakat artık infazlar, faili meçhuller çok yoğun biçimde sürdürüldüğü için, demokratikleşme demagogilerine de daha sık ihtiyaç vardır. Daha yılın (1994’ün) sonu gelmeden, kontrgerillanın iplerini çözmüş olan Çiller, bir “reform” paketi daha atar ortaya.

Kimileri, yine demokrasi rüyalarına, hülyalarına dalarken, devrimciler üç kelimedede özetlerler durumu:

“Çillerin Reform Masalları” (Halkın Gücü, 16 Temmuz 1994)

1995; bu defa Terörle Mücadele Yasası’nın 8. Maddesi’nin kaldırılması, düşünce özgürlüğü tartışmaları kaplamıştır ortalığı. AB “*düşünce özgürlüğü için bastırılmış*”, hükümetler de acele yeni tasarı hazırlamışlardır.

O zaman da şöyle yazılmış devrimci basında: **“8. Madde Kalksa Da Değişen Bir Şey Olmayacak! ‘Demokratikleşme’ İçin Tek Yol Devrim”** (Kurtuluş, 19 Mayıs 1995)

Yanlış mı söylemişiz? Öngörümüzde yanlış mıyız?

Hangisi gerçek, hangisi oyun?

Demireller, İnönüler, Çillerler “reform” sıralarını savdıktan sonra sıra, Ecevit’e geldi. **“AB’ye uyum paketleri dizisi”** vardı artık sahnede. Infazlar? Evet onlar da vardı. Hapishanelerde katliamlar? Evet fazlasıyla vardı. İşkence? Evet sürüyordu. Ama işte “uyum paketleri” çıkıyordu ya.

Sonra bu dizi filmin sahnelenmesi işini AKP devraldı.

Her hükümette duyduklarımızı onlar da tekrarlamaya başladı. Vergi reformu, eğitim reformu, toprak reformu, SSK’da reform, sağlıkta reform, trafikte reform, konut reformu, bürokrasi-de reform, belediyelerde reform... Hatta bazen kimileri hızını alamaz, reform da yetmez ona, “devrim” der. Gazetelerde üç beş ayda bilmem neyde devrim başlıklarını okuruz.

Her hükümet, reform paketleri açıklar işbaşına geldiğinde. Bu “reform” söylemi, demokrasi-cilik oyununun tuzu biberi gibidir.

Tüm düzen partileri demokrasi istiyordu, TÜ-SİAD demokrasi istiyordu, MGK demokrasi istiyordu... Peki kim engelledi bugüne kadar? Onların elini, ayağını bağlayan mı vardı aman demokrasiyi uygulamayın diye?

Demokrasi dedikçe kan döken bir rejim gerçe-

ği var karşımızda. Bu sistemin adı **sömürge tipi faşizmdir**. Faşizme **demokrasicilik oyunu** eşlik eder. O kadar reforma, demokrasi paketine rağmen, hala bir “arpa boyu” yol gidilebilmiş olmasının nedeni de zaten bu **oyun’dur**.

“Bu defa” Farklı Mı?

6. 7. Uyum paketleriyle *“Bu defa gerçekten çok önemli bir aşama kaydedildi”* deyip duranlar, Türkiye tarihinden habersizdir. Veya habersiz görünmekte, aldatmacayı sürdürmek istemektedirler.

Çok kısaca aktardığımız bu özet tarihin üstüne şunu da ekleyelim:

2000 yılının Ocak ayı. Gündemde yine bir “demokratikleşme” paketi var.

Gazeteler bu paketi de, bugünküne benzer başlıklarla “Demokrasi Pusulası” diye adlandırarak verdiler. Paketi sunan İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı M. Ali İrtemçelik, bu, demokrasi projesini Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı’nın da desteklediğini açıkladı. Aynen, kelimesi kelimesine, 11 maddelik bu paket **“hayata geçtiğinde ülkemiz demokrasi ve özgürlükler ülkesi olacak”** diye yazıldı.

7. Paket için yazılanların aynısı... İrtemçelik’in paketi için yazılanların akıbeti neyse, bugün yazılanların akıbeti de öyle olacak.

Sayı 73

13

17 Ağustos
2003

Niksar’da İNFAZ!

Tokat’ın Niksar İlçesi’ne bağlı Karabodur köyü’nden Üfuk Tuncay, yanında bir arkadaşıyla traktörüyle düğün için geldiği Niksar’dan köyüne dönüyordu.

Yolda trafik polislerinin “dur” ihtarına uymadığı gerekçesiyle vurularak öldürüldü.

Olayla ilgili olarak iki polis memurunun açığa alındığı açıklandı. Ama “açığa alınsalar” ne olacak?

Daha geçen ay İstanbul **Bağcılar**’da bir genç aynı şekilde vurulup öldürülmedi mi? Ne oldu o polise?

“Dur” ihtarına uymadığı gerekçesiyle bu ülkede yüzlerce insan katledildi. Jandarma, özel timler, hatta trafik polisi bile, aynı gerekçeyle vurup öldürüyor. Çünkü hepsi biliyor ki, bu ülkede **“Dur ihtarına uymadığı gerekçesiyle” adam öldürmek serbesttir! Sanki bir yasa var: “Dur ihtarına uymadı, öyleyse alnından vur!”**

En büyük utanmazlık, ülkenin şehirlerinde, köylerinde kan dökenlerin hala “hukuk” demagogisine devam ediyor oluşlarıdır.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 35. ay

1032. gün

107 Şehit

İmha edilen mektuplar neyi gösterir ?

Tekirdağ F tipinden tutsakların gönderdiği **300 mektup imha edildi!** 300-500 sayfa "kağıt" değil elbette imha edilen.

İmha edilen, F tipleri gerçeğidir. İmha edilen tecrit gerçeğidir. İmha edilen tecrite rağmen değişmeyen düşüncelerimizdir.

Mektuplarımız düşüncelerimizdir; düşüncelerimizden korkanlar, mektuplarımızdan korkuyorlar. 6'ncıdan sonra 7'ncisi de çıkmış uyum paketlerinin. **Hani artık bol bol olacağı söylenen "düşünce özgürlüğü?"** Mektuplarda silah yok, bomba yok, mektuplarda sadece ve sadece düşüncelerimiz var!

Ama biz **"AB'ye uyum yasaları çıkarılmasına rağmen hala düşünce yasakları devam ediyor"** diye eleştirmeyeceğiz. Evet böyledir. Ve böyle olması da AB'nin, AB'ye uyumun tabiatına uygun olandır.

Herkes bilsin, görsün işte; çıkarılan AB'ye uyum yasaları sadece **"bazı düşüncelerin özgürlüğü"** içindir! Çünkü Avrupa Birliği'nde de düşünce özgürlüğü denilen şey böyledir.

AB, F tiplerine devrimci düşüncelerin yokedilmesi için onay vermedi mi? Diyelim ki, 300 mektubun imha edilmesi AB'ye, AB'nin "insan hakları kurumlarına" bildirildi; eğer o mektuplar içindeki devrimci düşüncelerden, onların deyişiyle **"taş devri"** düşüncelerinden dolayı imha edilmişse, hiçbir itirazları olmaz.

Bir kez daha tüm dünyaya gösterilmiş oluyor ki, mektupları yazarlar değil ama imha edenler, bu imhaya onay verenler **"taş devri'nin, barbarlığın** temsilcileridirler.

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün uyguladığı tüzük, **4 sayfadan fazla mektupları da yasaklıyor.** Barbarların düşünceye, kağıda, kaleme düşmanlığını F tiplerinde tüm çıplaklığıyla yaşıyoruz.

Mektupların **imha** gerekçelerine bakın: *"gönderilmek istenen mektuplarda devletimizden 'kallıamcı, işbirlikçi ve halk düşmanı' olarak bahsedilmektedir. 'Devlet aleyhinde yanlış ve haksız kamuoyu oluşturma' şeklinde fiilin işlendiği sabit görüldüğünden..."*

Bakın ne ala demokrasi!

Düşüncenin "fazlası" yasak!

Bilginin "fazlası" yasak!

Devleti eleştirmek yasak!

İşbirlikçiliği eleştirmek yasak!

Kamuoyu oluşturmak yasak!

Tam "Ali Suat Ertosun kafası". Onun kafası nı da şekillendiren kim? Oligarşik devlet!

Taş devri barbarlığının F tiplerindeki yasaklarına bakmaya devam edelim:

*"Herhangi bir şeyi protesto amacıyla veya idareye karşı toplu olarak **sessiz direnişte** bulunmak", "Gereksiz olarak marş söylemek veya slogan atmak."*

Sessiz direnişi bile yasaklayan kafa 7 değil, 77 uyum paketi çıkarsa ne olur? Marşları da iki kategoriye ayırmışlar. Uyum paketlerinden birinde de **"gerekli marşlar ve gereksiz marşlar listesi"** yapsalar iyi olacak.

"35 ülke arasında yapılan bir araştırmaya göre, ilkokul dörtten sonra okuma oranında Türkiye 28. sırada."

Bu zihniyetin yönettiği bir ülkede, daha yüksek bir oran çıkması sürpriz olur zaten. Mektupları imha eden, kitapları yasaklayan, yakan, yazar-çizerini hapisanelerde sürdüren, düşü-

nen, sorgulayan, eleştiren insanları F tiplerinde düşünemez, eleştiremez hale getirmeye çalışan bir düzenin “eğitimi” bu kadar olur.

Ey bizim saf AB savunucuları-mız. Ne kadar kopuksunuz hayat-tan, ne kadar uzaksınız Türkiye ger-çeğinden. Ve iki uyum paketiyle gö-zü boyanacak kadar da hazırsınız aldatılmaya.

Milyonlarca insanı okuma yazma bilmeyen, okumuşu kitap okuma-yan bir düzenin sahiplerinin tutsak-ları “rehabilite” edebileceğini nasıl da ciddi ciddi tartıştınız aylar bo-yunca. “Oda”ların sağlayacağı “bi-rey özgürlüğü”nün rehabilitasyon için uygunluğu üzerine ne düşünce-ler ürettiniz.

Bakın size o “Oda’ların sağla-ya-cağı” “birey özgürlüğü”nden bir ör-nek daha verelim (Gerçi zahmet edip okumuşsanız, vereceğimiz ör-nek Halkın Hukuk Bürosu’nun ge-çen hafta yayınladığı F tipleri rapo-ru’nda da var, ama biz yine de ha-tırlatalım:

Kartal Hapishanesi’nin “oda”la-rındaki tutsaklar, elektrik parasını ödemedikleri için 3 aydır elektriksiz “oda”larda karanlıkta tutulmakta-dırlar. Paran yoksa, karanlıkta kal. Paran yoksa, temizlik yok. Diyelim hastasın; paran yoksa, ilaç da yok; öl!

Siz yine, o “kalabalık koşuşlar-da” 70 kişi karanlıkta kalmaktansa, “birey” olarak karanlıkta kalmak daha iyidir de diyebilirsiniz de, pa-rasızlıktan “birey başına” ölmeye ne dersiniz?

Yeniden imha edilen mektupları-mıza dönmek istiyoruz. Onların bir kısmı ailelerimize, yoldaşlarımıza, bir kısmı da aydınlaraydı. Mektup-larımızın imhası, en az bizim kadar dışarıdakilerin sorunudur. Sadece tutsağın düşüncelerini aktarması-nın, içeriye dair haber vermesinin engellenmesi açısından değil, dışa-rıdakilerin, halkın bu düşünce ve gerçekleri öğrenmesinin engellen-mesi yanı sıra görülmek durumunda-dır.

“Holiganlara stad içinde F tipi hücre” (basın) BÜTÜN ÜLKE F TİPİ, HERKESE F TİPİ HÜCRE

8 Ağustos tarihli Milli-yet’te bir haber sadece zulüm alkışçısı basının değil, aynı zamanda bu ülkeyi yöneten-lerin de zihniyetini çarpıcı şe-kilde ortaya koyuyordu.

Haber şu:

“Holiganlara stat içinde F tipi hücre: Futbol sahala-rında yaşanan çirkin görün-tülerin bu yıl tekrarlanma-masını isteyen polis, yeni önlemler aldı. Maç öncesi ya da sırasında olay çıkaran holiganlar, kameralı ve fo-toğraf makineli özel bir ekip tarafından tespit edilerek, stadyumlarda oluşturulan nezarethanelere konulacak. Boyutları 35-40 metrekare olan nezarethaneler ... so-yunma odalarının bulundu-ğu tribün altındaki bölümlerde oluşturuldu.”

**“Holigan Nasıl Olsa”
Deyip Geçmeyin;
Zihniyeti Okuyun!**

Bu haber, nasıl olsa holi-gandır, elbette taşkınlık ya-par, döner bıçaklarıyla bir-birlerine girerlerse tedbir alınmalı diye okunabilir. Ama sorun burada bitmiyor.

Bir; “holigan” sorununu yaratan kim? Polis, medya, mafyacılarla içiçe spor klüp-leri, emperyalist kültür, hep-sinin ortak ürünüdür holi-ganlar. Gençleri apolitikleştiren kim? Düzen! Apolitikleş-tirilen gençlik ne yapacak? Bu gençlerin ya sporun fa-natiği, ya uyuşturucunun esiri, ya çetelerin maşası, ya da buna benzer başka bir şey olmasında şaşılacak bir şey yoktur... “Holiganlara F

tipi hücre” kafası, her sorun-da karşımıza çıkan faşist ka-fadır. Sorunu, nedenlerini, çözüm yollarını tartışmayıp, sadece “sonuçları yoket-mekle” yetinen kafa. Ez, hapsed, katlet, ceza ver!

İki; bu kafa, yarın holiga-na değil de, grevci işçiye, di-renen memura, hak isteyen köylüye, YÖK’e hayır diyen öğrenciye karşı da bu “dahi-yane” sistemi uygulamaya kalkarsa kimse şaşırmasın. Fabrikaların, okulların, işyer-lerinin içinde nezarethaneler düşüncesi şimdi “saçma” gi-bi görünebilir; ama mücade-lenin yaygınlaştığı noktada bu kafanın bunu yapmaya-cağının garantisi yoktur.

Mesele, her sorunu ce-zayla, hapisle, tehdit ve te-rörle çözmeye çalışan faşist sistemdedir. F tipleri tartış-masında “Bütün ülke F tipi, herkese F tipi hücre” sözü-nü binlerce kez tekrarladık belki. Ve binlerce örnek de bizi kanıtlamaya devam edi-yor. F tiplerinin, hakkını ara-yan işçiye, memura, öğren-ciye, ABD’ye karşı çıkan halka F tipini hatırlatırken bir TEHDİT, “pişmanlık ya-sasından yararlanacakları F tipine koymayacağız” açık-lamasında bir ÖDÜL olarak kullanılması, onun niteliğini anlatmaya yetiyor zaten.

Sayı 73

15

17 Ağustos
2003

Malatya DGM Komediye Sürdürüyor ASIL MESELE TEK TİPİ GİYENDE

1 Mayıs'ta Malatya'da yapılan mitinge katılmak isterken henüz miting alanına varmadan polis saldırısına uğrayarak gö-zaltına alınanların giydikleri siyah pantolon ve beyaz gömlektten dolayı yargılanmasına devam edildi. 5 Ağustos günü Malatya 1 nolu DGM'de görülen davanın duruşması-na, sanıklar Cihan Akdeniz, Songül Ak-kurt, Bedirhan Dönmez, Korkmaz Şahin, Hüseyin Akkurt, Hakan Gürvü ve İbrahim Çakır ile Av. Süleyman Şensoy, Av. Behiç Aşçı, Av. Hüdayi Berber katıldılar.

Resim, pankart, giysi vb.'lerinde suç unsuru bulunmadığı belirtilen bilirkişi ra-porunun okunmasının ardından söz alan avukatlar, herhangi bir tek tip kıyafetin suç

sayılamayacağını, bunun toplantının bir unsuru olduğunu, her kortejin kendisini istediği şekilde ifade etme hakkı oldu-ğunu, Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin de 1 Mayıs mitinginde kendisini böyle bir düzenleme ile ifade ettiğini belirttiler. Türkiye'nin birçok ilinde bu şekilde tek tip kıya-fetlerle 1 Mayıs törenlerinin yapıldığını ama hiçbir yerde da-va açılmadığını söyleyen avukatlar, "bunu suç görmenin bir önyargı olduğunu, bu önyargının hem poliste hem de sav-cıdan başlayarak yargı unsurlarında olduğunu" söylediler.

"Aynı mitingte bir sendikanın da tek tip gazeteci yelek-leri giydiğini, ama bunun tek tip sayılamayacağını" söyle-yen polisin ifadesini hatırlatan avukatlar, "bu da gösteriyor ki Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin görseiliği suç, kortejinin düzenlemesi suç, tek tip kıyafet giymeleri suç!" dediler ve beraat talep ettiler. Duruşma tanıkların dinlenme-si için 26 Ağustos tarihine ertelendi.

Balıkçı Davası Sürüyor

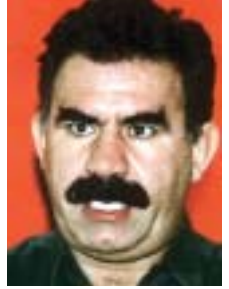
Urfa TEDAŞ Müdür Yardımcısı Hasan Balıkçı'nın öldürül-mesi davasının 4. duruşması 13 Ağustos'ta Urfa 2. Ağır Ce-za Mahkemesi'nde yapıldı. Duruşmaya, İstanbul, Ankara, Adana ve Urfa Çağdaş Hukukçular Derneği'nden çok sayıda avukat katılırken, davayı izlemek için Hasan Ba-lıkçı'nın iş arkadaşları ile devrimci demokrat in-sanlar hazır bulundular.

Kamuoyu baskısıyla kısa süre önce polisin yakalamak zorunda kaldığı azmettirici patron Zeki Akkoyunlu, olaydaki rolünü reddederken, dinleyicilerin "katil sensin" şeklindeki müda-haleleri üzerine salonda tartışma çıktı ve duruş-ma hakimi, dinleyicileri salondan çıkarttı. Du-ruşma 12 Eylül'e ertelendi.

Öcalan: "Sağlığım tehlikede"

İmralı'da tecrit altında tutu-lan KADEK Genel Baş-kanı Abdullah Öcalan, Asrın Hukuk Bürosu avukatları aracılığıyla bir açıklama yaparak, sağ-lık durumunun tehlikede olduğunu belirtti. 9 Ağustos günü İHD'de bir basın toplantısı ya-pın, Öcalan'ın avukatla-rı Doğan Erbaş, Aysel Tuğluk, Baran Doğan ve Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan, Öcalan'ın "Kronik anjin var, iltihaplanmaya ve akıntıya yol açı-yor. Bazen uykuda sorun yaratıyor, ani uyanmalara yol açıyor. Nefessiz kalabiliyorum" şeklinde şikayetleri ol-duğunu ifade ettiler.

Öcalan'ın kendi anlatımıyla sağlık duru-munun dile getirildiği basın toplantı-sında bu sorunların İmralı koşulların-dan kaynaklandığının altı çizilirken, Avrupa Konseyi İşkenceyi Önleme Komitesi İmralı'ya çağrılarak inceleme yapması istendi.

Yurtdışında çeşitli toplantı ve açıklama-larla Öcalan'ın sağlığı konusunda ted-birler alınması istenirken, KADEK çev-resindeki çeşitli kuruluşlar yaptıkları açıklamalarda "başkanımızın sağlığı bi-zim sağlığımızdır" dediler.

AŞİRET KAVGASI İSTEYEN DEVLET

Hakkari Cumhuriyet Savcılığı, son dö-nemde aşiret kavgalarının son bulması için eylemler düzenleyen DEHAP Hakkari Kadın Kolları'nın başkanı Ha-tice Demir hakkında iki soruşturma açtı. Demir'e "Aşiret kavgasına son demekle ne demek istiyorsun?" şeklin-de tek bir soru soran savcılık anlaşılan aşiret kavgalarının sürmesinden yana. "Halk birbirine ne kadar düşerse dev-let o kadar kolay yönetir" anlayışıyla hareket eden savcı, yaptıkları eylem-lerde halka neden gül dağıttıklarını da sorarak yeni bir suç daha üretmiş oldu.

Grup Yorum'la Munzur Festivali Üzerine "Her zamanki Yorum olmayacaksak burada işimiz ne?"

Munzur Festivali'ne katılan Grup Yorum ile Dersim izlenimleri, festivale ilişkin değerlendirmeleri üzerine konuştuk. Sorularımızı çıkararak sözü Grup Yorum'a bırakıyoruz:

Biz yıllardır Dersim'e giremiyorduk. 18 yıldır tüm başvurularımız reddedilmiş, yasaklanmıştı. Dersim türkülerimizin konusuydu, yani çok yabancı değildi bize. Türkülerimizin de sürekli dinleyicisiydi. Nihayet doğrudan ulaşmamızı engelleyen yasakları 2,5 ay önceki konserimizle aştık ve son olarak da festivale katıldık.

2,5 ay önceki konserimizle festival arasında çok farklılık vardı. Konserimizde asıl olarak Dersim'in yerlileri vardı. Ama festivale katılımda dışarıdan gelenler ağırlıklıydı. Katılımın seksen bin civarında olduğu söyleniyordu. Kitlelilik yani oldukça güçlüydü.

Festivale ilk defa katıldığımız için daha öncekilerle bir kıyaslama yapamayız. Ancak bu senekine ilişkin gözlemlerimiz var tabii ki.

Örneğin programa ilişkin aksamalar; bir etkinliğe katılanlar başka bir yerdekine, ya da merkezdeki etkinliğe katılamıyor.

Festivalin kendine seçtiği bir gündem vardı ve genel olarak buna yönelikti. Munzur'a bir baraj yapımı söz konusu. Bu barajın yapılmasının Munzur Vadisi'ni yokedebileceğine dair halkın bir tepkisi var ortada. Önemli bir konuydu, tabiki gündeme alınmalıydı. Ama tek bir gündemdi, başka ikinci bir gündem yoktu.

"Bizim konserimizde Dersimlileri çoşturan, ülkemizin direniş gündemiydi"

Katılım, kitlenin coşkusu, etkinlikten etkinliğe değişiyordu. Ama genel olarak şunu görüyorduk. Etkinliklere belirli bir katılım olsa da hep şu şikayetle karşılaşılıyordu. İşte "sönük geçiyor, içeriği boş kalıyor" gibi... Sadece meselenin "Munzur'uma Dokunma" çerçevesinde olması ülke gündeminin, ülke gerçekliğinin buraya taşınmaması bu yanıyla bir problemdi.

Konserimiz çok coşkuluydu. 20.000'e yakın insan vardı. Stadyumun içi ve dışı doluydu.

Orada çok somut olarak farkettilik. Gerçekten çocuklar bizim şarkılarımızla büyüyorlar. Çok özel bir yere koyuyorlardı bizi kafalarında. Bunun için orada şarkılarımızı söylemek çok önemliydi.

Ve bunun başlı başına bir coşku seli olacağını gözlemleyebiliyorduk. Ki böyle oldu. Gerçekten şarkılarımıza katılım iyiydi. Diyebiliriz ki konserlerin en coşkulu biziymişti. Meselenin sadece "Munzur'uma Dokunma" ile kalmamasını düşündüğümüz için, ülkedeki her hangi bir sorunun aynı zamanda bir Dersimli'nin de sorunu olduğunu düşündüğümüz için ülkemizin gündemini de bir şekilde oraya taşıdık. Doğal olarak bu da coşkuyu daha fazla artırdı. İnsanlarda böyle bir beklenti var, daha fazla politik olması gerektiği noktasında. Bu beklentiye cevap verme noktasında tertip komitesinin fazla bir çabası yok. İşte bizim coşkuumuzun kaynağı biraz da bundandı.

"Suya sabuna dokunmayan bir çerçeve..."

Festival komitesi kendi içinde iki gruptan oluşuyor. Tunceli Belediyesi'nden ve orada çalışan gruptan. Bir de Dersim yöre derneklerinin oluşturduğu bir grup vardı. Bunlar ortak olarak festival komitesini oluşturuyorlardı. Bunlarla bir takım tartışmalarımız oldu. Bizim dışımızda da bir takım tartışmalar oldu. Bazı konularda gerçekten de çok yetersizdi. Ya da aldıkları tavır, uyguladıkları politika çok fazla bahsettiğimiz Dersim ruhuyla özdeş değildi.

Mesela konserimizden önce festival yetkililerinden biri bizimle görüşmek istediğini söyledi. Gittik neden görüşmek istediğini sorduk. Cevabı şuydu: "Bu festival size kilitli, herkesin gözü sizin üzerinizde. Yani bir taşkınlık yaratmayın, dengeleyin çok fazla aşırıya kaçmayın, fazla Kürtçe parçalar söylemeyin... Bu festivali zaten diken üstünde yapıyoruz." şeklinde bir konuşma. Bunları rica tarzında söyledi. Ama söylemek istediği şey çok basitti. Biz de hangi şartlarda neyin nasıl yapılması gerektiğini bildiğimizi belirttik kısaca.

Bunun konuşulmasına da gerek yoktu. Ama oradaki amaç şu; biz bir çizgi çizdik. Bu çerçeve "Munzur'uma Dokunma" ile sınırlı bir çerçeve. Valilikle yapılan anlaşma içerisinde çok fazla suya sabuna dokunmayan bir çerçeve. Daha çok şarkıların türkülerin söylenildiği, eğlendirildiği insanların deşarj olduğu bir çerçeve... Asıl olarak yapmak istedikleri bu. Her zamanki Yorum gibi olmayın! Kendi gerçekliğimizin dışında var olacaksınız o zaman bizi neden çağırdınız?

Festival komitesinin bu tavrı şunu gösteriyor aslında, çok da fazla bizim olmamızı istemediler.

Hatta festivalden önce bir takım tartışmalar yaşandı. Bu sene de alınmayacaktık festivale. Israrlar sonucunda oraya gidebildik. Biz görüyoruz, oraya giden herkesin çok net görebileceği bir gerçek, Dersim halkı bizi istiyor. O noktada festivali düzenleyen neyi isteyip neyi istememesi çok belirleyici olmaktan çıkıyor artık.

Bakin mesela, Valilik demişki, festival alanında duracak tek şey Atatürk'ün büyük boy resmi ve Türk bayrağı, başka hiçbir şey olmayacak. Pankart afiş vs. hiçbir şey olmayacak. Ve festival komitesi bunu yaptı. Bu etkinlikler içerisinde Temel Haklar Derneği'nin açılışı yapılacaktı. Biz de oraya gitmişken bu açılışın içinde bulunacaktık. Normalde bu dernek bütün yasal işlemlerini tamamlamış artık kurulmuş bir dernek. Çok doğal olarak açılış yapma gibi bir hakkı var. "Bu festival içinde böyle bir şey yapamazsınız" demiş Valilik, buna izin vermemiş. Hiçbir yasal karşılığı olmayan bir şey. Valilik bunu istiyor ve festival komitesi de böyle konuşuyor. O açılış şenliği yapamadı örneğin.

Ve Dersim'in köyleri

Festival sonunda Dersim köylerine gittik. Köylerdeki, ekonomik sıkıntılarından işlerinin güçlerinin yoğun olmasından kaynaklı festivale gelememişlerdi. Bizim oraya gitmemiz onlarla birlikte olmamız onları çok sevindirdi, çok hoş karşıladılar. Ellerindeki avuçlarındaki ekmeklerini, yiyeceklerini bizimle paylaşmaları, sohbetleri bize yaklaşımları çok sıcaktı. Bu anlamda çok etkilendik gerçekten.

İki ay önce konserde de köylere gezilerimiz olmuştu. O zaman asıl olarak oradaki şehitlerimizin mezarlarını, ailelerini ziyaret etmiştik. Bu defa da bir program çıkaralım dedik kendimize. Festival boyunca şehir merkezine kendimizi hapsetmeyelim. Genelde bir çoğu Munzur gözeleri, Düğün Baba gibi daha popüler yerleri tercih ediyorlardı. Biz dağ köylerine gidelim dedik. Yani hiç bu festivale katılamayan insanlara gidelim, bir şekilde onlarla sohbet edelim konserler verelim istedik. Ve inanılmaz şeylerle karşılaştık.

Mesela şunu biliyorduk, Dersimliler bizi severler, dinlerler. Ama köylere gittiğimizde tanık olduğumuz boyutta olduğunu bilmiyorduk. Bir köye gidiyoruz, o köyde bizim geldiğimiz duyuluyor ve bir anda etrafımız köyün tamamı tarafından sarılıyor. Ve birileri gelmiş dışardan, yabancı ya da sanatçı diye değil, Yorum'u duyan geliyor. Yorum küçük çocuklardan yaşlı teyzelere, amcalara kadar herkes için geçerli. Herkesin tanıdığını gördük. Doğal olarak şarkılar türküler söylememizi istediler. Söylediğimiz şarkılara herkesin katıldığını gördük. Hani gençler söyler "olabilir ama hayır" artık biz susuyoruz yaşlı teyzelerimi-

MUŞ VALİLİĞİ'NDEN TÜRKÜLERE YASAK

Muş Valiliği, "yasadışı örgütlere destek sağladığı" gerekçesiyle kentte ve ilçelerde 123 cd ile kasetin satılmasını yasakladı.

Aralarında Grup Yorum'un Türküler albümünden Songül Karlı'ya, "Büyük Adam Küçük Aşk" filminden, Ahmet Kaya'ya kadar birçok sanatçının eserlerinin yer aldığı kaset ve CD'leri satan yerlere talimat gönderen Valilik, esnafı adı geçen yayınları dağıtmamaları aksi taktirde cezalandırılacakları konusunda uyardı.

zin Dersim Dağları'nı komple söylediğini fark ediyoruz.

Festivale katılmayı belki de en çok onlar hak ediyordu. Aslında inmeyi çok istiyorlar. Köyler işin dışında tutuluyor hep. Ya şehir merkezinde ya da ilçe merkezlerinde yapılıyor etkinlikler. Teknik tarafını bir yana bırakalım, tertip komitesinin bu yönde hiçbir çabası olmadı, organize etmedi. O yanıyla oralarda bulunmuş olmamızın ayrı bir tarafı var.

Bir köye gittik. Bu köyde bir ziyaret vardı. Türbeyi ziyaret edelim dedik. Köye girdiğimizde çok fazla kişi yoktu, bir iki kişiyle selamlaşmıştık. Türbenin içine girdiğimizde dışarda bir uğultu yükselmeye başladı. Ne oluyor diye türbeden dışarı çıktık. Dışarıya dolmuş insanlarla. Semah çektiler teyzeler. Orada sohbetimiz oldu uzun sürdü. Ordan aşağı indik yolda biri arabanın önüne çıktı (ellerini kaldırarak) "**durun!**" dedi. Biz "kim acaba!" diye meraklandık. Yolun ortasında ama kızgın bir ifadesi var. Dursak mı durmasak mı kim bu anlamaya çalışıyoruz. Neyse durduk, "**buyrun**" dedik.

- "**Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?**" dedi. "**Siz nasıl böyle yaparsınız?**" dedi. "**Bir dakika ne oldu?**" dedik. "**Yukardaki köye geldiğinizi duyduk, tam toplandık köylüler oraya geliyorduk çıkıyormuşsunuz, buraya uğramadan nasıl gidersiniz?**" diye kızıyor bize. "**Hayır öyle şey olmaz bizim köye gidiyoruz!**" Direk emir veriyor "**tamam**" dedik kızma. Başka bir yere gidecektik bıraktık. O köye gittik. Köy meydanında herkesin toplanmış hazır beklediğini gördük.

Bütün olarak köy ziyaretlerimiz belki de Dersim'deki ziyaretlerimiz içinde en verimli olanı diyebiliriz. Samimiyet yanıyla, sıcaklık yanıyla, özlemi giderme yanıyla, politik yanıyla en güçlü yanı oldu

Fındık Üreticisine Ölüm Fermanı

Fındık üreticisi isyan ediyor, bu yıl ilk kez fındık alım fiyatı açıklanmayacağını ilan eden Başbakan Tayyip Erdoğan, danışmanı fındık tüccarı Cüneyt Zapsu'nun başkanlığını yaptığı "14. Uluslararası Kabuklu Meyveler Konseyi (INC) Kongresi"nden ödüller alıyor. "Her gün 42 gram, badem, fındık yediğimizde kalp hastalığı riski azalmaktadır" reklamları yapıyor. Üreticinin feryadını duymayan Erdoğan, IMF'nin emirlerine ve iktidarın nimetlerinden yemlenen dostlarının çıkarlarına kulak veriyor.

Kapitalizmin Çarkı Böyle Dönüyor

AKP, tefecilerin, tüccarların, spekülörlerin, işbirlikçi tekellerin iktidarı olduğunu her koşulda kanıtlamaya devam ediyor. Aileleri ile birlikte 5 milyona yakın üreticiyi, Karadeniz kentlerinin bir çoğunun yaşamını etkileyen AKP'nin fındık politikası bunun son örneği. Bir yanda IMF'nin köylülüğü yok etmeye yönelik tarım politikası uygulanmaya devam edilirken, öte yandan tüccar siyasetçi Tayyip, hortumun yönünü tüccar dostlarının kasalarına doğru çevirdi.

Tayyip Erdoğan oyunu çalmak için seçim döneminde Karadeniz mitinglerinde sürekli olarak "elinizdeki fındığı satmayın. İktidara geldiğimizde 2 milyon lira fiyat vereceğim" dedi. Üretici aldanarak AKP'ye oy verdi.

Ordu Temel Haklar Başkanı Bülent Yazıcı:

Üretici Yokediliyor

AKP'nin fındık politikası üzerine konuştuğumuz Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Bülent Yazıcı durumu şu sözlerle ifade etti:

"AKP, Fiskobirlik'in fındık toplanmasına bir ay kala tüccarlara 60 bin ton fındığı ihaleyle 1 milyon 600 binden satarak fındık üzerindeki genel politikasını belirlemiş oldu. Tüccara yapılan satışla yeni dönem fiyatının keyfi olacağı belli olmuştur. Bu da AKP'nin fındık politikasının bir parçasıdır.

16 Ağustosta fındık toplanmasına başlanacak ama üretici halen fiyatını, Fiskobirlik'in alım yapış yapmayacağını bilmiyor. Buna göre işçi yevmiyeleri belirlenemiyor. Son üç yıldaki fındık fiyatı üreticiyi yıpratmış. Fındığın en az üç milyon olarak belirlenmesini istiyoruz. Aksi halde toplanan fındık, işçi, gübre, ilaç ve bakım parasını karşılamayacak. Ben de bir fındık üreticisi olarak aynı sorunları yaşamaktayım. Kendini kurtaramaz diye fındığa bakım yapmakta tereddüt içerisindeyim. Kimisi gübre dahi atamadı. Üretici yokediliyor."

Önce, üreticinin "2 milyon 754 bin liraya mal ettik" dediği ve en az 3 milyon istediği fındığın kilosuna 1 milyon 800 bin lira değer biçildi. Üretici daha bu fiyatın kendilerinin yokedilmesi demek olduğunu anlatmaya çalışırken, AKP iktidarının emriyle, Fiskobirlik tüccara 1 milyon 600 binden fındık satmaya başladı. Böylece yeni dönem fiyatı da fiili olarak belirlenmiş oldu.

Peki kimin çıkarına dönüyor bu soygun çarkı? Tayyip Erdoğan'ın danışmanı ve ABD ile ilişkilerinde "aracı" olarak sık sık gündeme gelen Cüneyt Zapsu başta olmak üzere fındık tüccarlarının, tefecilerin, spekülörlerin. Şimdi üretici onların insafına bırakılmış durumda. Spekülörlerin gözü aydın, iktidarlara onlar için çok çalışıyor.

Düzenin çarkları hep böyle dönmüştür. Tüccarın, tefecinin, soyguncu tekellerin adı değişmiş, çarkın dönüş yönü değişmemiştir. Dün belki başka tüccarlar vurgunu vuruyordu, bugün AKP'den nemalananlar. "Yolsuzlukların hortumu kesilmemiş, AKP'ye doğru akmaya başlamıştır" derken işte bunu kastediyoruz.

Ordu'da Üretici İsyanı

11 Ağustos günü Ordu'da düzenlenen mitinge yaklaşık 7 bin üretici katılarak AKP'nin fındık politikasını protesto etti.

Bölge kentleri ve ilçelerden katılımın da olduğu mitingte, "2002 Yılı Fındığı Satınız Kimleri Kurtardınız" dövizleri, "6 milyon kişi ağırlarken 6 kişi gülemez", "Sadaka Değil, Hakkımızı İstiyoruz", "Fındıktan Sorumlu Bakanımız Cüneyt Zapsu mu?", "IMF'ye Verdiğiniz Söz de, Bize Verdiğiniz ne?" pankartları taşındı. "Vur Vur İnlesin, Ankara Dinlesin" sloganlarının atıldığı mitingte bir konuşma yapan Ordu Ziraat Odası Başkanı Onur Şahin, "sadaka istemiyoruz, sadece alınterimize sahip çıkıyoruz" diyerek "Hani fındık 2 milyonun üzerinde olacaktı? Biz 3 milyon istiyoruz. Fındığı satmak için pazara indirmeyeceğiz" dedi.

Sayı 73

19

17 Ağustos
2003

Aşkale'de Kâr Hırsı Patladı! 9 Ölü

Erzurum'un Aşkale ilçesindeki Kükürtlü kömür ocağında 8 Ağustosta meydana gelen grizu patlamasında 9 işçi öldü.

Patlayan "grizu" değildi. Patlayan kâr hırsıydı.

Nasıl kaza olmasın o madende?

Nasıl ölmesin işçiler?

Cinayet, açık açık hazırlanmış zaten.

Ocağın havalandırma bacası kapalı.

İşçilerde gerekli gaz maskeleri yok.

Çok mazot gidiyor, çok elektrik yakıyor, çok personel gideri oluyor diye diye, gaz ölçümleri yapılmıyor. Havalandırma kompresörlerinin sayısı azaltılmış. Ocakta eğitimsiz, kalifiye olmayan işçiler çalıştırılıyor.

Kâr, kâr, kâr... Daha fazla kâr! Başka bir şey düşündükleri yok çünkü.

Maskeden kısıyor, kompresörden kısıyor, mazottan kısıyor, **madencinin canından gidiyor.**

"Aşkale'de madendeyim

ölümle bir aradayım"

Otuz küsur yıl önce söylüyordu ozan bu dize-leri. Hala değişmedi.

Aşkale maden ocaklarını **devlet** işletiyordu düne kadar, madenci ölümle bir aradaydı. Bugün özelleştirildi Aşkale, **"hür teşebbüs"** işletiyor, madenci yine ölümle bir arada. Çünkü oligarşinin devleti de, **"hür teşebbüsü"** de aynı zihniyette.

Patronlar, her yıl 1000 işçiyi taammüden katlediyorlar!

Her gün üç işçi, **"iş kaza"**larında ölüyor bu ülkede. Yılda yaklaşık **1000 işçi** demektir bu. Ki,

bazı yıllar bu rakam 1400'lere, 1500'lere ulaşmaktadır. **"İş kazası"** denilen şey nedir; patronların gereken önlemleri almamaları, iş güvenliği için gereken yatırımları yapmaması sonucunda meydana gelen ölümler. Yani bir başka deyişle, **patronların cinayetleri!** Her yıl 1000 kişiyi öldürüyorlar diye, kimse **"muhtıra"** vermiyor patronlara. Hiçbir savcı onlar hakkında soruşturma açmıyor.

Sömürü ve katliamın avukatı AKP!

AKP Erzurum milletvekili Ömer Özyılmaz, katliam üzerine ilçeye geldi. Sanmayın ki işçinin hakkını aramaya geldi, tersine, işçinin öfkesini yatıştırmak için oradaydı.

Ömer Özyılmaz, patlamada ölen işçilerin yakınlarıyla görüşmesinde **"ocakta sürekli denetim yapıldığını, şirketin ihmali olmadığını"** anlatıyordu. Ocağı işleten ERÇİMSAN adlı şirketin avukatı Aydın Tortum dahi, **"ocakta meydana gelen kazanın ihmalden kaynaklanıp kaynaklanmadığı"**sorusuna **"Bu teknik bir olay. Ben sağlıklı bir bilgi veremem"** diye cevap verirken, Erzurum milletvekili, patronu **"beraat"** ettirmişti bile.

Maden-İş Sendikası iş güvenliği tüzüğüünün gereğinin yerine getirilmediğini söylüyor ama dinleyen kim. Oligarşinin devleti sendikaları dinlemiyor. Düzen sendikaları sözünü dinletemiyor; netice: Madenci ölüyor.

İşçilerden siyah çelenk

Aşkale maden işçileri, 12 Ağustosta ilçe merkezinde bir eylem yaparak katliamı protesto ettiler. Erzurum Çimento Sanayi adlı kuruluşun önünde toplanan işçiler, fabrika önüne siyah çelenk koydular. Madende alınmayan **"güvenlik önlemi"** işçilerin eyleminde fazlasıyla alınmış, Özel Harekat Timi, fabrika önüne yığılmıştı.

Katliamın adı kaza, kader olduğu sürece bunların önüne geçilemez. Bunlar ne kazadır, ne kader; açıkça vahşi kapitalizmin katliamlarıdır. Katil bellidir. Hesap sorulacak suçlu bellidir. İşçi sınıfı için yaşamak, sömüren ve katleden kapitalizme karşı örgütlenmek ve mücadele etmektir. Ters, her anlamda, her biçimde ölümdür!

**Bozuk
düzeni
üzerimize
çöken!**

UNUTMAYACAĞIZ!

17 Ağustos 1999'da merkezinde Kocaeli olmak üzere Adapazarı'ndan Yalova'ya kadar Marmara'nın büyük bölümünde etkili olan bir deprem yaşadık.

Yer yarıldı, binalar üstümüze çöktü.

40 bin canımız kaldı enkaz altında.

15 bin ölü diye açıkladı devlet.

Kurtarılamayan ve sayılmayan ölülerimizdi onlar. Katliamın koşullarının oluşmasının sorumluları, suçlarını küçük göstermek için ölüm sayılarını bile gizlediler, küçülttüler.

Küçültmelerine de gerek yoktu; nasıl olsa hiç bir suçlunun yakasına yapışmayacaktı bu düzenin "adaleti"!

Öldürüldük, hesabı duruyor.

Suçlular hiyerarşik olarak en alttan en yukarıya kadar uzanıyordu.

Müteahhitinden belediyesine, bakanlığına, bu ülkenin konut, ulaşım, yerel yönetim politikalarını belirleyen makamlara kadar.

Hiç biri oturtulmadı sanık sandalyesine.

Öldürüldük, hesap sormadık.

18 Ağustos'ta Bakanlar Kurulu Sakarya'da toplanacak.

O bakanlar kurulu ki, katlimizden so-

rumludur. O bakanlar kurulu ki, sicilleri yolsuzluklarla doludur. O yolsuzluklar ki, bizi katledendir.

Bu düzen, sömürü, soygun, talan üzerine kurulduğu için kaldık enkazın altında. Bu düzenin çarkları **halk için** değil, tekelin çıkarları için döndüğünden öldük onbinlerce.

Böyle olduğu için "nerde bu devlet?" çığlıklarımız 4 yıldır boşlukta yankılanıp duruyor.

Öldürüldük. Kanımız döküldü.

Kanımızı dökenden sorulacak hesap, olduğu gibi duruyor.

Ne diyecek şimdi Tayyip ve bakanları Sakarya'ya gelip? Ne diyebilirler?

Derler gerçi, utanmaları yoktur, demagogileri çoktur.

Haykırdık, sesimiz bastırıldı.

Taleplerde bulunduk, suçlandık.

Çünkü suçlular, "hem suçlu, hem güçlü"ydü. Güç olmalıyız.

Unutmayın. Onlardan çare yok bize. Onlardan adalet yok bize. Ölen bizdik.

Evsiz, işsiz kalan bizdik.

Acı bizimdi. Sefalet bizimdi.

Unutmayın. Sorulacak hesap da bizim!

Sayı 73

21

17 Ağustos
2003

“Pişmanlık Merkezleri” Boş Kaldı; Oligarşinin 7. Pişmanlık Fiyaskosu

Beceriksizce bir senaryo...

İçişleri Bakanı, medya hep bir ağızdan yüzlerce kişinin başvurduğu, sınırda 600 gerillanın toplandığını açıklıyor. Aynı gün bir general hapis-haneler dışından başvuruların topu topu “**sadece 14 kişi**” olduğunu söyleyip, adeta bu kadar atmayın dercesine “*600 kişilik grubun varlığına dair bir bulguya rastlamadıklarını*” söylüyor.

Kırkkale’de “*pişmanlık için akın akın başvuru-racalar*” için hazırlanan “merkez”in yetkilisi, yasanın çıkmasının üzerinden iki hafta geçtikten sonra konuşuyor: “*Hala merkezimize gelen bir tek kişi yok!*” Ondört gün olmuş yasa çıkalı, dört kişi bile yok. Van ve Şırnak’ta kurulan “Topluma Kazandırma Merkezleri”nde de durum aynıydı.

Hapishanelerde hainleşmiş, zaten devrimcilerden ayrı yaşayanlar başvurudular. Bu da oligarşi için zaten yeni bir “kazanç” değil. Asıl bekle-dikleri “pişmanlık dalgası” ise, ufukta hiç görün-müyor. Yalanla o dalgayı yaratmaya çalışan Abdülkadir Aksu, ellerini gözlerinin üstüne koyup o ufka daha çoook bakar. Beklediği olmayacak.

Sadece Aksu mu? Burjuva medya, gazetesi, televizyonuyla özellikle ilk günler çok heyecanlıydı. Neredeyse canlı yayın yapacaklardı “piş-manlık merkezleri”nden. Saat başı haberlerde, gazetelerin manşetlerinde günlerce başvuruların “*çığ gibi*” büyüdüğünü duyurdular.

Bu arada ilginç bir “reklam kampanyası” da yürüttüler; “*Teslim olana bir pantolon bir gömlek de bedava... Hatta isteyen teröristlere “makyaj” da yapılıyor...*”

Evet, bunları bile söyleyip yazdılar.

Beyinleri bu kadar işte.

Aslında tarif ettikleri kendi beyinleri.

Bir pantolon gömleğe onurlarını, kişiliklerini satmaya hazır bir beyin yapabilir ancak bu rek-lamı.

Şerefsizlikle şeref kazanılır mı?

Abdulkadir Aksu yaptığı çağrıda diyordu ki: “*gelin, Türkiye Cumhuriyeti devletinin şerefli bi-rer vatandaşı olun.*”

Hangi “şereften” sözediyor Aksu. Muhbirlikle, ihbarcılıkla kazanılacak bir şeref olabilir mi şu yeryüzünde?

Aksu’nun “şeref” ölçüsü farklı. Ona göre, bu ülkenin en şerefsizleri “şerefli” kategorisine giri-yor. Hani şu Çiller’in tarif ettiği “şerefli” var ya, Aksu’nun “şerefli” de onlardır.

Eğer bir katliam bakanıysanız, ellerinizde devrimcilerin kanı varsa, o kanlı ellerinizle Çatlı-larla, Bucaklarla, ölüm mangalarındaki kontrge-rillacılarla tokalaşmışsanız, “şerefiniz” de ona göre.

Kimmiş Aksu’ya göre “Türkiye Cumhuriye-ti’nin şerefli üyeleri”? Açıklasın da herkes öğren-sin. Devrimcileri, yurtseverleri “kimlere benze-meye” çağırıyor, açıklasın da bilinsin.

Eğer bu çağırışı yapanlarda bir gram şeref ol-saydı, bugün, başlarına çuval geçirenlerin önün-de yaltaklanıyor olmazlardı. Düşünün, aşağılan-dıkça daha işbirlikçi oluyorlar.

Yani Aksu’ya göre, bir insan ne kadar aşağı-lıklaşırsa, o kadar “şerefli”dir. Alın, o “şeref”in hepsi sizin olsun.

Aksu, “Türkiye Cumhuriyeti’nin şerefli vatan-daşları olun” diye pişmanlığa çağrı yaparken, hükümetteki bir diğer bakan da Irak’a asker

göndermeyle ilgili şöyle diyordu. “*Hiçbir siyasi güç, Mehmetçiğin şerefli kanını satmak için çaba sarf etmez.*” (Ali Coşkun, Sanayi ve Ticaret Baka-nı)

İçişleri Bakanı
Abdulkadir Aksu

Peki ne yaptılar? Aynı gün, Tayyip Erdoğan, “Mehmetçiğin kanını” satma kararlılığında ol-duklarını açıkladı. “Şeref” onların ağızında çekir-dek kadar sıradan bir kelime. Çitle çitle, at.

Şerefsizliğin medyadaki

“pohpohlayıcıları” da şaşkın!

Yasanın çıkartılmasının üzerinden iki hafta ge-çip de fiyaskonun ipuçları görülmeye başladığın-da, medyadan da “şaşkınlık” sesleri yükselmeye başladı. Oktay Ekşi, Orgeneral Yaşar Büyüka-nıt’ın “pişmanlık için başvuruların hepsi hepsi 14 kişi olduğunu açıkladığı toplantıdan sonraki gün yazdığı yazıda “*tablonun pek de umut veri-ci olmadığı izlenimini edindik.*” diyordu.

Niye şaşırıyorsunuz?

Bu toprakları geleneklerinden, ahlakından o kadar uzaklaşmış mı sanıyordunuz?

Sizin yalanlarınızın, reklamlarınızın devrimciler, yurtseverler üzerinde o kadar “etkili” olabileceğini kim söyledi size.

Kendileri şişiriyor, kendileri inanıyorlar. İnsanları ihbarcılığa, itirafçılığa çağırmaya utanmıyorlar da.

Bazıları da yasanın “şeklinin, propagandasının” yanlış olduğunu söylemeye başladılar. Ne şekli, ne propagandası; o yasanın mayası bozuk. O yasa ancak sütü bozukların savunabileceği bir yasadır. Fiyaskosu da gösteriyor ki, bu ülkede sizin beklediğiniz kadar sütü bozuk yoktur.

Oktay Ekşiler’in “umut verici” bulmadığı bu tablo, Türkiye halkı için umut vericidir. Onyıllarca yatmayı, F tiplerinde hücrelerde tecrit işkencesi altında ölümü, erimeyi göze alıp sizin “pişmanlık yasanıza” dönüp bakmayanlar, bu ülkenin umudu, yüzakıdırlar.

Peki size ne kalacak bu “pişmanlık yasası”ndan haberiniz var mı? Söyleyelim; daha önce altı kez çıkarılan pişmanlık yasalarında olduğundan daha fazlası geçmeyecek elinize. İhbarcılık, itirafçılık, şerefsizliktir. Bu fiyaskodan geriye, burjuva medyaya da bu şerefsizliğin reklamını yapma şerefsizliği kalacak.

**“Kazandırma” dedilerse,
“yanlış anlaşılmasın”!**

İhbarcılığın, muhbirliğin, nedamet getirmenin

adını “topluma kazandırma” koydular. Tayyip Erdoğan bununla “barışı” amaçladıklarını bile söyledi. Ama yine de beyinlerindeki asıl düşünciyi ortaya sermekten geri duramıyorlar.

Abdullah Gül, belki sürç-i lisan ederek, belki de bu yasaya da karşı çıkan “kan kan” diye hezeyan halinde olan MHP’lilere hoş görünmek için, öyle bir demeç verdi ki, “kazandırma, barış” üzerine tüm demagojileri de boşa çıkarmış oldu. Şöyle diyordu Gül:

“Topluma Kazandırma Yasası, terör örgütlerini çökertmeye yönelik bir harekettir”

İşte bu kadar. **Çökertmek, yoketmek, beynini dağıtmak, kökünü kazımak... Oligarşinin beyninde ve politikalarında başka bir şey yoktur!**

Onlar “kazanmak”tan, “reform”dan, “çözüm”den sözettiklerinde de, beyinlerinden yine aynı şeyler, yoketmek, imha etmek, kökünü kazımak geçer.

Böyle olduğu içindir ki “hapishane reformu” dediklerinde, onu cumhuriyet tarihinin en büyük katliamı izliyor. Kürt sorununu “çözeceğiz” dediklerinde, bunu yeni bir baskı dalgası ve katliamlar izliyor.

Hangi kavramlarla süslerlerse süslesinler, halkın talepleri karşısında tek düşündükleri ezme ve yoketmedir. Onların kafasında “topluma en iyi kazandırılmış” devrimci, katledilmiş devrimcidir. Ötesi boş laftır.

Sayı 73

23

17 Ağustos
2003

HHB ve TAYAD: TOPLUMA KAZANDIRMA DEĞİL İTİRAFÇILIK YASASI

Halkın Hukuk Bürosu avukatları ve TAYAD, 11 Ağustos’ta ortak düzenledikleri basın top-

lantısında, “Topluma Kazandırma Yasası”nı eleştirerek, halkın her kesiminin hem ahlaki, hem siyasi olarak yasaya karşı çıkması gerektiğini belirttiler.

İstanbul TAYAD’da yapılan açıklamada Av. Behiç Aşçı yasanın “**hukuksuz**” olduğunu ve maddelerinin birbiriyle çeliştiğini ayrıntılarıyla anlatırken yasayla iftira ve itirafçılığın çağrısı yapıldığını, bunların ise toplumun gelenek, göreneklerine aykırı olduğunu vurgularken, TAYAD Başkanı Tekin Tangün de “*İtirafçılık ve iftiracılık dayatılıyor. Bununla kimse topluma kazanılmaz. Aksine toplumdan dışlanır. Siyasi tutsaklar pişman olacakları bir şey yapmadılar. Asıl pişman olması gerekenler halkı soyanlar, sömürenlerdir.*” dedi.

Av. Özgür Gider ise yaptığı konuşmada “*yoksa bir andıç mı yayınlandı?*” diye sorarak basının pişmanlık yasası propagandasını yaptığını vurguladı ve özeleştiri vermesini istedi.

EVLATLARINIZIN MUHBİR DAMGASI YEMESİNE RAZI OLMAYIN!

Son yirmi yıl içerisinde tam altı defa pişmanlık yasası çıkardı devlet. Her defasında da amacı aynıydı; halkın özgürlük ve hak arama mücadelesini geriletmek, bastırmak, halkın birliğini beraberliğini dağıtmak, insanlar arasında güvensizlik yaratmaktı...

Başaramadılar.

Çünkü dünyanın hiçbir halkı ihaneti, muhbirliği hoş karşılamaz, kabul etmezdi. Ülkemizde de bu kabul görmedi. Başarısızlıklarını devletin yetkilileri de itiraf ediyor. "Şimdiye kadar çıkardığımız bu yasaların hiçbirinden de istediğimiz sonucu alamadık" diyorlar... Onbinlerce insan içinden sayıları sadece yüzlerle ifade edilen itirafçı bulabildiler. "Pişmanım" diyen çıkarıcı, bencil, zayıf karakterli bu kişiler mücadele arkadaşlarını sattılar. Özel timlerin, korucuların, infaz mangalarının önlerine düşüp, düne kadar birlikte oldukları arkadaşlarını kurşunlattılar.

Düşkünlüğün sınırı yoktu; kendilerine yardım için ekmeğini paylaşan halkı ihbar ettiler. Hatta kendini kurtarmak için olmamış şeyleri olmuş gibi yalan söyleyerek, iftira atıldılar. İktidarlar, varlığından rahatsızlık duyduğu devrimci, demokrat, yurtsever insanları, elindeki bu yalancı-iftiracı tipleri kullanarak, onların iftiralarındaki asılsız suçlamalarla itham ederek işkenceden geçirdi, katletti, tutukladı, yargıladı, cezalar verdi.

Bunları iyice kişiliksizleştirip insan müsvetesi haline getirenler, bu iftiracı-itirafçıları kullanıp posa haline getirdikten sonra bir tekme de kendileri vurarak bir köşeye fırlatıp atıldılar. Kendi arkadaşlarına, kendisine kapısını açan halka ihanet edene güven olmazdı. Onlar da güvenmediler. İtirafçı hainlere verilen vaadlerin hiçbirini yerine getirilmedi. Kandırdılar, kullandılar ve kendi kaderleriyle başbaşa bıraktılar.

... Şimdi pişmanlık yasasını bir kez daha çıkarttılar. AKP iktidarı, geçtiğimiz ayın son günlerinde çıkarttı bu yasayı. Yasa daha önce 6 kez çıkarılan pişmanlık yasalarının aynısı. Aralarında en küçük bir fark yoktur. Bu defa sadece adını değiştirdiler. Bakıldık ki pişmanlık denince, itirafçılık denince kimse buna itibar etmiyor; adını değiştirelim dediler. Adını "Topluma Kazandırma Yasası" koydular.

Bir şeyin adını değiştirmekle özü değişmiş mi olur? Elbetteki olmaz. Hatırlayın, 19 Aralıkta tam 20 hapishaneye silahlarla, bombalarla, iş makineleriyle saldırı düzenlenmiş ve 28 tutuklunun yaşamını yitirdiği bu katliam operasyonuna "Hayata Dönüş"

demişlerdi... Şimdi de adına "Topluma Kazandırma Yasası" denilen bu yasada ise asıl istenen ihbarcılıktır, pişmanlıktır. Bunların bizim kültürümüzdeki karşılığı **muhbirliktir, gammazlıktır, düşkünlüktür**. Bu hale düşeni kimse sevmez. Halk bunları dışlar, aralarına da almaz. Kendine, kimliğine, kişiliğine, inaçlarına, ideallerine sahip çıkmayana ise biz hiç sahip çıkmayız.

BAŞKA İNSANLARA İFTİRA ATARAK, ACI ÇEKTİREREK GELECEK ÖZGÜRLÜK OLMAZ OLSUN... ASIL SUÇLULAR PİŞMAN OLSUN, ONLAR SUÇLARINI İTİRAF ETSİNLER...

İhbarcılık, pişmanlık, ihanet bizden ve bizim çocuklarımızdan uzak olsun. Onlar ne suç işlediler ki pişmanım desinler? Ne yaptılarsa bizler için yaptılar. Ne savundularsa, halk için savundular.

Özgürlük istemek suçsa, sömürüye, açlığa karşı çıkmak suçsa; suç, işkenceye, baskıya, katliamlara karşı çıkmaksa; evet bizim oğullarımız, kızlarımız, eşlerimiz, kardeşlerimiz ve yakınlarımız bunlar yüzünden kendisine devrimciyim, yurtseverim dediler. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm istediler ve bunlar yüzünden mücadeleye atıldılar. İşkencelerden geçmelerinin de, tutuklanmalarının da, katledilmelerinin de nedeni bunlardır... Ve bunların tamamı haktır. Bu düşünceler için direnmek de meşru bir haktır.

Özgürlük, eşitlik, adalet istemenin pişmanlığı ise insana ait güzelliklerden, erdemlerden vazgeçmektir, insani değerleri ayaklar altına almaktır. Özgürlük bedel ister. Ama bunun bedeli ihanet olamaz. İnsanıktan çıkarak kazanılamaz özgürlük.

"Topluma Kazandırma Yasası" deniyor... Toplum kimdir? Kim kimi topluma kazandıracak?.. Bu ülkede işçisi, köylüsü, esnafı, memuru, öğretmeni ve diğer emekçileriyle halksa toplum; halka karşı olanlar, ona karşı suç işleyenler gözler önündedir, bellidir. Bizleri iliklerimize kadar sömürenler, ülkemizin yer altı, yer üstü zenginliklerini talan edenler; emperyalistler ve onların uşakları nedamet getirsinler, pişman olduklarını açıklasınlar. Bu kokuşmuş köhne düzenlerini ayakta tutabilmek için kanımızı akıtanlar, canımızı alanlar, Susurlukçular nedamet getirmelidir...

Asıl suçlular kalkmış bizim çocuklarımızın pişman olmasını istiyor, dayatıyorlar. Bu kendi suçlarını gizlemedir aynı zamanda. Bu kendi düzenlerini

meşru göstermedir. ... Tarihte de hep böyle olmuştur. Zalimler, zulmün sahipleri halkın çıkarlarını savunan, değerlerine sahip çıkan halkın öncülerine teslim olun, pişman olun ve bana biat edin demiştir. Hızır Paşa, Pir Sultan'a nedamet getir seni affedeyim demedi mi? Kerbela'da Yezit'in Hz.Hüseyin'den istediği kendi halifeliğini kabul etmesi değil miydi?.. Ve onlar zulme boyun eğmedikleri için, onursuzca yaşamayı kendilerine yakıştıramayıp reddettikleri için bugün hala bilinçlerimizde yaşıyorlar.

Çıkarılan yasanın amacı için birinci maddesinde "...toplumsal huzur ve dayanışmanın güçlendirilerek devam ettirilmesidir" deniliyor.

Neyin huzuru, ne dayanışması?.. Sözkonusu huzur için bizim çocuklarımızın birbirlerini ihbar etmesi şart öyle mi?.. Huzur dedikleri; Sabancılar'ın, Koçlar'ın huzurudur. Halkın çocuklarının, hem de aynı amaç için biraraya gelmiş, sırt sırta vermiş, en ağır bedeller ödemiş bizim çocuklarımızın birbirlerine kırıdırılması bizim için huzur değil, huzursuzluk kaynağıdır. Toplumsal dayanışmayı değil, aksine halkın kendi içinde dayanışmasını dinamitleyecek bir politikadır.

Şu iki yüzlülüğe, şu sahtekarlığa bakın!.. Bizim çocuklarımıza sıktıkları kurşunun parasını bizlerden isteyenler, halkı dehşete düşürmek için vurduğu oğullarımızın, kızlarımızın kulaklarını kesen, kafa derilerini yüzenler, cesetlerini helikopterlerden kasaba meydanlarına atanlar, insana insan pisliği yedirmekten uluslararası mahkemelerde suçlu bulunanlar, binlerce Kürt köyünü yakıp yıkıp bombalararak zorla boşaltanlar, hapishanelerde çocuklarımızı diri diri yakanlar, çocuklarımızın kömürleşmiş cesetlerini torba içinde ellerimize tutuşturanlar, çocuklarımızın kollarını kopartıp, kopardıkları kolu çöplüğe, köpeklere atanlar, bizim çocuklarımızı diri diri hücrelerde çıldırtarak öldürmek için F tipi tecrit işkencesinden vazgeçmeyenler, ölüm oruçlarında yaşamını yitiren 107, sakat bırakılan 500'den fazla insana rağmen tecrit işkencesini sürdürenler sevgiden, şefkatten söz ediyor... Sevgi sözcükleri ile bildiriler, çağrı metinleri, mektuplar yazıyor, afişler hazırlıyorlar.

Biz devrimci, yurtsever mücadele içerisindeki çocuklarımıza, "arkadaşlarını gammadla, hangi evden ekmek aldın, kim sana bir bardak çay verdi hepsini bir bir açıkla; sen gel özgürlüğünü yaşa, başkası ölsün, acı çeksin" diyecekmiz...

Bu sözleri bir ana söyleyebilir mi? Bir baba nasıl der bunları?.. Kim kendi elleriyle oğlunu, kızını ihbarcı, muhbir yapmak ister?..

Biz ailelere yazdıkları mektuplarda "O bizim de evladımız, biz de istemezdik" diyorlar, "Siz anne ve babaların desteğiyle evlatlarımızı yeni bir yaşama hazırlayalım. Bir-

likte çocuklarımızı kurtaralım" diyorlar.

Düşünelim bir; şimdiye kadar her fırsatta bize "çocuklarınıza sahip çıkmayın", "hapishanelerde ziyaretine gelmeyin" ve hatta tecrite karşı direnip ya da işkenceli sorgularda, katliamlarda, infazlarda ölen evlatlarımızın cenazesine sahip çıkmamamızı isteyenler hidayete mi erdi?

"Çözün; Tecriti Kaldırın" dediğimizde; coplarla, gaz bombalarıyla üzerimize saldıran, Afyon'da MHP'li sivil faşistleri üzerimize salanlar aynı yetkililer olduğuna göre "hidayete erme" gibi bir durum da sözkonusu değildir. Suç dosyalarını üst üste yığsanız dünyanın en yüksek dağına aşar. Bizden yardım istemelerinin bir tek açıklaması var; bizleri, yani devrimci ve yurtseverlerin ailelerini kendi kirli, pis emellerine alet etmek.

Biz devrimci, yurtsever mücadele içerisindeki çocuklarımıza, "arkadaşlarını gammadla, hangi evden ekmek aldın, kim sana bir bardak çay verdi hepsini bir bir açıkla; sen gel özgürlüğünü yaşa, başkası ölsün, acı çeksin" diyecekmiz...

Bu sözleri bir ana söyleyebilir mi? Bir baba nasıl der bunları?.. Kim kendi elleriyle oğlunu, kızını ihbarcı, muhbir yapmak ister?.. Olacak iş değil ama bir an diyelim ki böyle bir namussuzluğa bulaştık; peki ya sonrası? Biz birbirimizin, biz çocuklarımızın yüzüne nasıl bakacağız? Utancımızdan nasıl insan içine çıkacağız?

Evet çok acılar çektik. Özlemlerimiz de içimize sığmaz oldu... Ama yüreğimizdeki o tertemiz duyguları kimseye sömürtmeyiz. Kimsenin kötü, pis emellerinin aleti olmadık, olmayız. Biz çocuklarımızı sadece kendi canımızın bir parçası olduğu için sevmedik. Elbette canımızın parçalarıdır onlar. Ama onlara duyduğumuz sevgimizin, özlemimizin büyüklüğü sadece bundan kaynaklı değildir. Bizim çocuklarımız, kendileri için bir kibrit çöpü dahi istemediler. Onur dediler, namus dediler, adalet dediler... Bizler için, halk için mücadele ettiler, ediyorlar. Çocuklarımızı hiçbir zaman suçlu görmedik. Bütün bunları reddetmek, bize insanlığınızdan vaz geçin demektir.

Hayır, bin defa hayır; biz çocuklarımızın itirafçı yapılmasına karşıyız, alet olmayacağız. Ve **herkes duysun, bilsin ki** öyle ucuz yalanlara karnımız tok. Kulağa hoş gelen bir kaç süslü sözle çocuk mu kandırıyorlar? Biz hep onurumuzla, namusumuzla yaşadık, çocuklarımızın da onurlarına, namuslarına leke getirmeyelim. Pişmanlık yasasına karşı çıkalım, onurumuzu koruyalım.

İŞBİRLİKÇİLERİN KANLI SALTANATI

Günlerce yağcı yardakçı medyanın gündemine oturan, dolayısıyla halkın da gündemine oturtulan Tayyip Erdoğan'ın oğlunun düğünü büyük bir gösterişe sahne olarak bitti.

Kimine göre 10, kimine göre 15 bin davetli vardı düğünde. Çarşafısından işbirlikçi tekелci burjuvazinin Laila müdavimi seçkin(!)lerine kadar iktidarın nimetlerinden yararlananlar sıraya girdiler. Bir de, "halk görüntüsü" olsun diye davet edilenler vardı ki, AKP'nin şarlatanlığının, halkı aldatma oyununun aksesuarı oldular.

Bu Güvenlik Kimin İçin, Bu Kadar Büyük Korku Neden?

Çıkar ilişkilerinin üzerine oturttukları yaşamlarını "İslamcılık" diye yutturarak, düşkünlüklerini "müslüman ahlaklıdır" diye saklayarak (katliamcının ahlakı mı olur ki!), inanç-iman deyip inançları için ölüme yürüyünlerin cesedinin üzerine basarak, çocuklarını Amerikalılar'da okutup "yoksul çocuklara bedava eğitim" şovları yaparak, işçiye memuru azarlayıp TÜSİAD sofralarında "içi su dolu" kadehleri tokuşturarak, müslüman kardeşliğinden dem vurup müslüman Irak halkının gözünü oymak için akbabalar gibi dört dönerek, çocukyuvası ziyaretlerinde gözyaşlarını kameralara gösterip Erzurum'da maden işçileri göçük altındayken hanelardan düğünleri yaparak, "İslamiyet parti kimliğimiz değil yaşam biçimidir" deyip defilelerde yaşam biçimlerini pazarlayarak, "değişmedik dönüştük" diye diye dini imanı para olanlara dönüştürerek, ar damarlarını çatlatarak, "nefs terbiyesi"nin yerine aç gözlülüğü koyarak... çıkıyor karşımıza bu ahlak.

Günler öncesinden düğünün yapıldığı Harbiye'de, tasavvuf müzikli düğünün Amerika'da okuyan damadının adım attığı yerde ve matah bir şeymiş gibi sosyete fahişesi İngiltere prensesine benzetilerek, "Leydi Diana" ilan edilen gelinin evinin sokağında görülmedik güvenlik önlemleri vardı.

"Amerikan başkanları için dahi böylesi görülmedi" diye yazdı kimi basın. Sadece düğün günü Lütfi Kırdar çevresinde;

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah tarafından koordine edilen, 10 emniyet müdür yardımcısı, 23 emniyet müdürü, 45 emniyet amirinin yanısıra, 350 trafik polisi, 1600 çevik kuvvet polisi, 1285 polis memuru, 48 özel hareket görevlisi, 4 bomba uzmanına ek olarak, Ankara'dan gelen 100 başbakanlık koruması ile bakan ve milletvekillerinin korumalığını yapan 1600 polis bina ve çevresinde, çatılarda görev yaptı. Günler öncesinde spor salonunu gören apartmanlarda yaşayanların kimlik bilgileri toplanarak binlerce insan fişlendi.

Sadece şu saydıklarımızın iki anlamı var;

Birincisi, halkın cebinden milyarlar Tayyip Erdoğan'ın oğlunun düğünü, özel işi için çalındı.

İkincisi, böylesine büyük bir korkuyu ancak halka karşı suç işleyenler yaşayabilir.

Evet, halkın parasıyla saltanat sürüyor, bir yandan lojmanları boşaltma şovları yaparken, öte yandan çocuklarını dahi bizim paramızla evlendiriyorlar. Gazeteler yazıyor; "5 bin dolar salon kirası, 4,5 milyar düğün davetiyesi ve 26 milyarlık nikâh şekeri masraflıyla sadece üç kalemi bile 40 milyar TL'yi aşan" düğünün ne menem bir "mütevazılık" olduğunu.

Evet, iktidara geldikleri günden itibaren zulüm üretiyorlar. Devraldıkları zulüm politikalarını kesintisiz sürdürüyor, ölümlere ölüm ekliyorlar. Erdoğan'ın faşist damarı muhalif tüm güçlere karşı gün geçtikte ortaya çıkıyor. O gün bile, salonun dışında EMEP'li bir grubun gösterisine ve TAYAD'lının protestolarına yapılan müdahale halka rağmen yaşadıkları saltanatı zorbalıkla sürdürdüklerinin göstergesiydi. Ama elbette bununla sınırlı değildir.

Kapısında 107 Tabut Duran AKP Binalarından Çıkıp Saltanat Düğününe Gittiler

Saltanat kanlı yollarını tabutlarla döşüyor, AKP binaları önüne dizilmiş tabutlardan akan kanın üzerine basarak, tesettür defilelerinden beğenilmiş türbanlarını takarak, bilmem hangi İtalyan kumaşından diktirilmiş pantolonlarının paçasına kanlarımızı bulaştırarak gittiler düğüne.

Ütanmadı şarlatan islamcılar. Gösterişin bini bir para, "bu kez takı takılmayacak" diyerek konukların önüne uzattıkları çuvarlarla "nereden buldun" a cevaplar hazırladılar.

Düğündeki görüntüyü kafanızda bir daha canlandırın. Bu görüntünün islamla, müslümanlıkla ne alakası var? Başbakan da olsa müslüman "şan olsun" diye binlerce polisi seferber eder, milyarları döküp gümüş kutularda şeker mi ikram eder?

Evet, bunun adı AKP islamcılığı. Şarlatan islamcılık. Sahte islamcılık. Soygunun ve zulmün üzerine geçirilen yeşilden bir örtü onların islamcılığı. Örtünün altından kan sızarken, aynı örtü Ülkerler'in, Albayraklar'ın, Kombassanlar'ın kasalarının da üzerini örtüyor. "Bal tutan" müslüman eller, "parmağını yalayarak" pis suratıyla sırtıyor; "siz de benim şu kadar dönüm arazime taktınız" diye. Bir başkasının kasalarına milyonlarca fındık üreticisinin alinteri, emeği akıyor.

Kendi resmi rakamlarıyla dahi milyonlarla ifade edilen işsiz, açın olduğu bir ülkede saltanat düğünü yapmaktan utanmadı AKP islamcılığı.

Bu ahlak kimin ahlakı?

Bu ahlak oligarşinin ahlakıdır. Oligarşinin ahlakına islamcılık örtüsü geçirip aynısını taklit ediyor, yeniden üretiyor AKP zümresi. Tıpkı Amerikan kültürünü yeniden üretip pazarlayan "islamcı" Ülker gibi.

Tayyip ve Berlusconi "Bu Samimiyet Nereden?"

AKP yağcıları ve islamcı basın, düğüne, aynı zamanda AB dönem başkanı olan Berlusconi'nin gelmesini "AB yolundaki olumlu gelişmelere" yorumladı. Düğün deyip geçmeyin; bir düğün nelere kadırmış görüyorsunuz!

Peki nereden geliyordu bu samimiyet, neydi ortak yanları?

Çok yakışıklı kesim! Berlusconi; 'Seçilirsem İtalya'yı ananonim şirket gibi yöneteceğim', 'şirketini yöneten İtalya'yı da iyi yönetir' ifadelerinden de anlaşılacağı üzere, tıpkı AKP lideri gibi, tam bir 'tüccar politikacı'. Üstelik, tüccarlığını da kapitalizme uygun şekilde yapıyor. Yani hırsız. Hakkında açılmış onlarca yolsuzluk davası var. Davalardan kurtulmak için özel dokunulmazlık yasası çıkarttırdı. Yani, bu konuda da benzerlikleri tam. Berlusconi'nin şarlatanlığı ise tüm Avrupa'nın dilinde. Eh, bu konuda Tayyip de aşağı kalmaz. Futbol meselesinde de ona keza. "Dost"luğun nedeni çok yani. Her ne kadar apolitik de olsa! Bu arada İtalyan tekeli Aria'nın kurtarılması konusunda da bu "dostluğun" faydası olmuyor değil. Devletin malı dostluklara feda olsun! Hep mi "yerli" dostlar yiyecek, biraz da Berlusconi yesin!

Hanedanın Yağcıları

Tayyip'in "mütevazı" düğününden sözedenler, AKP'ye yağ çekmek için olmadık şarlatanlıklar yapanlar oldu basından. Mesela birisi düğünde gördüklerini anlatıyor: "Erdoğan Ailesini gösterişten, debdebeden uzak kalmaya özen göstermesinden dolayı taktir ettiklerini söylediler. Milyonların açlık ve sefaletle boğuştuğu bir dönemde, nikah için beş yıldızlı otellerden birinin değil de mütevazı bir mekanın seçilmesinin son derece isabetli olduğunu ifade ettik."

Mütevazı düğünü görüyor musunuz; bir de olmasaydı ne olurdu acaba? Yüzbin kişi mi toplardı oraya? Milyarlar değil de katrilyonlar mı harcardı? Hanedanın olduğu yerde soytarılarının, yağcılarının olmaması olur mu?

Tam Kadro! Yiyin Efendiler!

Düğünün ardından Erdoğan, Berlusconi onuruna Dolmabahçe Sarayı'nda yemek verdi. Yemeğe, Arnavutluk Başbakanı Nano'nun yanısıra, tüm bakanlar, TOBB Başkanı Hisarcıkıoğlu, Türkiye Bankalar Birliği Başkanı Ersin Özince, İSO Başkanı Tanıl Küçük, TİM Başkanı Oğuz Satıcı, İTO Başkanı Mehmet Yıldırım, patronlar Aydın Doğan, Mustafa Koç ve Ferit Şahenk katıldı. Sönmürünün, zulmün sahipleri tam kadro biraradaydılar.

Sayı 73

27

17 Ağustos
2003

Çıkar ilişkilerinin üzerine oturttukları yaşamlarını "İslamcılık" diye yutturarak, düşkünlüklerini "müslüman ahlaklıdır" diye saklayarak (katliamcının ahlakı mı olur ki!), inanç-iman deyip inançları için ölüme yürüyünlerin cesedinin üzerine basarak, çocuklarını Amerikalılar'da okutup "yoksul çocuklara bedava eğitim" şovları yaparak, işçiyi memuru azarlayıp TUSİAD sofralarında "içi su dolu" kadehleri tokuşturarak, müslüman kardeşliğinden dem vurup müslüman Irak halkının gözünü oymak için akbabalar gibi dört dönerek, çocukeyvası ziyaretlerinde gözyaşlarını kameralara gösterip Erzurum'da maden işçileri göçük altındayken hane-

dan düşünleri yaparak, "İslamiyet parti kimliğimiz değil yaşam biçimidir" deyip defilelerde yaşam biçimlerini pazarlayarak, "değişmedik dönüştük" diye diye dini imanı para olanlara dönüştürerek, ar da marlarını çatlatarak, "nefs terbiyesi"nin yerine aç gözlülüğü koyarak... çıkıyor karşımıza bu ahlak. Bu ahlak takiyye diye diye riyakarlığı kutsuyor. "İslamcılık" adına emperyalizmin onyıllardır dayattığı ne varsa allayıp pullayarak yeniden halka dayatıyor. Bu ahlak halka ait olana "çağdışı", halktan yana olanlara "başka gezegende yaşıyorlar" diyor.

Bu ahlak oligarşinin ahlakıdır. Halka kemer sıkırırlarken de, halka cuntalar uygularken de, halk enkaz altındayken de, onlar hiç saltanatlarından, lüks ve sefahattan vazgeçemediler, onların cümbüşleri hiç durmadı.

Hanedan, Oligarşidir

Saltanat oligarşinin saltanatıdır. Artık kimsenin kuşkusu yok ki, AKP emperyalizmin ve TUSİAD'ın partisidir. Bunun karşılığı olarak saltanat sürüyorlar. Emperyalistlere ve işbirlikçi tekelcilere hizmet ettikleri ölçüde Emine Erdoğanlar sultan kaftanları giyebiliyor.

Ramseyler'in çıkarlarını korudukları için "Saf-ram" yatına binip villalarında tatile çıkıyorlar. İkti-

Sayı 73

28

17 Ağustos
2003

AKP iktidarı! Anaların Lanetini Küçümsemeyin

Anneler bugün düğüne gittiler... Ama davetli değildiler... Onlar F tiplerinde tam üç yıldır ölen, sakat kalan tecrit edilen çocuklarının hesabını sormak ve tecritin kaldırılması için, oğlunu evlendirmekle meşgul olan Başbakan'a seslerini duyurmayaya gittiler.

TAYAD'lı Aileler Tayyip Erdoğan'ın oğlunun düğününün yapıldığı Lütfi Kırdar'ın önünde protesto eylemi yaptı. "F Tiplerinde Tecrite Son, Ölümle Durdurun" pankartı açarak Tayyip Erdoğan'a beddua ettiler. "**Biz çocuklarımızın mürrüvetini görmedik inşallah sen de görmezsin**" diyen tuktulu aileleri polis tarafından

apar topar gözaltına alındılar. Anneleri göz altına aldırtan AKP iktidarına soruyoruz:

Hak mı bu? Tecrit ettikleri-

nizin, öldürdüklerinizin, sakat bıraktıklarınızın ailelerinden başka ne bekliyordunuz... Tebrik etmelerini mi? Yüreği evlat acısıyla dolu anneler,

babalar tebrik etmeyi çoktan unuttular... Sen bu ülkenin Başbakanı da olsan bir babasın... Evlat acısının nasıl bir acı olduğunu mutlaka vicdanın sesini dinlersen anlarsın... Yüreği yanan anaları, babaları anlamak çok mu zor . Oğlunu evlendiriyorsun. Tabi ki her insanın hakkıdır evladının mürrüvetini görmek... Ya **başkalarının çocuklarının kanına elleri bulaşanların böyle bir hakkı var mı?** İşte TAYAD'lı Aileler senin bu mutlu gününde karşına dikildiler... Zulüm sürdükçe kimse kaçamayacak onlardan... Onlar da bugün bunu yaptılar ve tebrik yerine, beddua ettiler.

AKP iktidarı; anaların lanetini küçümsemeyin. Çözün tecriti kaldırın!

TAYAD'lı Aileler

dar bende' pervasızlığıyla gecekondu sokaklarına pis sirtışlarını bırakarak, meydanları teröre boğarak denizde kulaç atıyorlar.

Özallar'dan Tayyip'ler'e, Sabancılar'dan Özkökler'e, saltanat sürüyorlar. Biz açken, yoksulken, Anadolu IMF'nin zulmü altında inlerken saltanat koltuğunda oturanlar zaman zaman değişse de, "maiyetler" hep aynı; **oligarşik ittifak**.

Evrenler'in, Özallar'ın, Erbakanlar'ın, Koçlar'ın,

Bucaklar'ın hanedanlığı, sömürü düzeninin aynasıdır. Bir avuç aile ve onların etrafındakiler, onlar adına yetki kullanıp yağmadan pay alanlar; 70 milyon yoksulluğunun nedenidir.

AKP de 70 milyonun yoksulluğunu büyüten politikalara devam ettikçe saltanat koltuğunda oturacak. Ama bir yere kadar. Nasıl zulüm ve açlık üretirler bugün yoksa onlar da yarın olmayacaklar. Çünkü bu ülkede "Türkiye AKP'nin hanedanlığı olmayacak" diye haykırırlar var!

Türkiye AKP'nin Hanedanlığı Olmayacak!

DHKC, AKP'ye ve subay lojmanlarına bomba koydu!

Ordu'da fındık üreticisi "6 milyon kişi ağlar-ken 6 kişi gülemez" diye haykırırken, TAYAD'lı Aileler "Çözün, Tecriti Kaldırın" diye haykırırken, saltanat gösterisi yapan Tayyip Erdoğan oğlunun düğününü yaparken, bomba imha ekipleri iki yere konulan bombalarla meşguldü: **AKP İstanbul İl Başkanlığı ve subay lojmanları.**

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ Feda Birlikleri, 10 Ağustos 2003 tarihli 310 no'lu açıklama ile eylemleri üstlenirken, her iki eyleme ilişkin şu gerekçeleri dile getirdi:

"1- *AKP İstanbul İl Binası'nı saltanat düğünü- nü ve tecrit zulmünü protesto etmek için bomba- ladık!*

2- *Beşiktaş Subay Lojmanları'na, 19 Aralık hapishaneler katliamının hesabını sormak için iki bomba konulmuştur.*"

Oligarşinin, Türkiye'yi adeta cennet, güllük gülistanlık gibi göstermek istediğini, ne açlığın, ne işsizliğin, ne bağımlılığın, ne hapishanelerdeki ölümlerin, işçinin, memurun, köylünün feryadının hiçbirinin sorun olarak görülmezken, gündeme alınmazken, günlerdir Tayyip'in düğünü için seferberlik ilan edildiğini belirten Cephe, açıklamasına şöyle devam etti:

"Halkın trilyonları AKP hanedanının sultanları için harcıyor. Güya "halkın güvenliği" için ma- aş verilen binlerce polis, seferber. Bilinen "tele- vole"ler bitti; şimdi AKP'nin şarlatan islamcılığı- nın televolesi başlıyor.

Tayyip'in oğlunun ne farkı var öteki insanlar- dan? Hangi hakla, bu kadar trilyonu harcıyorlar oğulları için? Halkın kanı, canı, emeği üzerine lüks ve sefahat içinde bir saltanat kurmaya çalışıyorlar.

Gazetelerin, televizyonların başka işi yok;

günlerdir Tayyip'in evinden, Tayyip'in oğlunun nişanlısının evinin önünden naklen yayın yapıyorlar adeta. İşçiler, işten atılmaya karşı direniyormuş, memurlar, köylüler, esnaflar, tutsak aileleri hak ve özgürlük eylemleri yapıyormuş; bir tane muhabir, bir kamera göndermezler oralara. Gönderseler de yayınlamazlar.

Türkiye AKP'nin hanedanlığı olmayacak.

Bu şarlatanlığa, bu soysuzluğa, ahlaksızlığa izin vermeyeceğiz. Halkı bu kadar aşağılayan, sömürde, soygunda, saltanatla bu kadar pervasızlık karşısında sessiz kalmayacağız.

Bu saltanat düğününü ve 107 ölüme yolaçan tecrit zulmünü protesto etmek için, AKP'ye uyarı amacıyla, AKP İstanbul İl Binası'na kimseye zarar vermeyecek şekilde bomba konulmuştur. Milyonların aç ve sefil halde olduğu, hapishanelerinde insanların öldüğü bir ülkede, kimseye bu saltanatı sürdürmeyiz!"

Aynı şekilde 19-22 Aralık katliamını bizzat yapan, devam ettiren ordu mensuplarının kaldığı, Beşiktaş Subay Lojmanlarına, 19 Aralık hapishaneler katliamının hesabını sormak için iki bomba konulduğunu belirten Cephe, katliamcılarının halkın adaletinden kaçamayacağını belirterek, katliamcılarını uyarıyoruz denildi:

"AKP'yi uyarıyoruz; eylemimiz bir uyarı düzeyindedir. Bu uyarıya kulak verin. Katliamcılıktan vazgeçin. Amerikan işbirlikçiliğinden vazgeçin. Tecritten vazgeçin. Kan gölünü büyütmeye devam ettiğiniz takdirde, o gölde sizin kanınızın da olacağını asla aklınızdan çıkarmayın.

Subayları uyarıyoruz. Katliamcılık politikalarının sürdürücüsü olmaktan vazgeçin. Hiç bir "emir", halkın evlatlarını katletmenizin gerekçesi olamaz. Amerikan işbirlikçiliğinden vazgeçin. Başınıza çuval geçirilmesinden zevk almayın. Onursuzluğu seçmeyin. Bir parça onurunuz varsa, halkınıza karşı değil, başınıza çuval geçirenlere karşı çıkın!"

ORDU TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ:

IMF Politikalarına Karşı Mücadele Edeceğiz

Çalışmalarını tamamlayarak geçtiğimiz günlerde resmen kurulan Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Ordu Temel Haklar) Başkanı **BÜLENT YAZICI** ile Ordu'da demokratik mücadele ve halkın sorunları ve yapacakları çalışmalar üzerine görüştük.

Ordu'da demokratik örgütlenme ve mücadelenin durumu, seviyesi nedir, sendikaların veya varsa başka örgütlenmelerin durumu nedir?

Gerek KESK ve diğer yasal parti ve sendikalar şu anda kendi sorunlarına dahi duyarsız kalan bir tutum içinde ve bunu bozmak için hiçbir çaba göstermemektedirler. Bir takım sendika ve partiler kahvehane gibi çalışmakta ve bu çirkin durumdan hiçbir rahatsızlık duymamaktadırlar. Bu tablonun değiştirilmesine katkımız olacağını düşünüyoruz.

Ordu'daki haklar-özgürlükler mücadelesindeki öncelikleriniz, ön plana çıkan sorunlar ve hedefleriniz nelerdir?

Ordu Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak öncelikli hedefimiz Ordu'daki fındık üreticisinin bilinçlendirilmesi, kendi sorunlarına yönelik daha aktif mücadele etmelerini sağlamak. Fındık üreticileri ara-

sında dayanışmayı örgütlemek.

Aynı zamanda hayvancılık, arıcılık gibi bir takım üreticiler içinde aynı şekilde örgütlenmeleri yönünde faaliyet yürütmeyi planlıyoruz.

Köylünün şu an itibarıyla herhangi ciddi bir örgütlenmesine öncülük eden bir kurum yok. Tarım Kredi Kooperatifi üreticilere gübre, ilaç ve kredi vererek bölgede çalışmalar yürütüyor. Ancak bu çalışmalar üreticiye bir destek, örgütlenme olması gerekirken, bedellerinin üzerine ağır bir faiz koyarak üreticiyi mağdur etmektedir.

Bizim hedefimiz de gerek dayanışmada gerekse bu doğrultuda yeni bir kooperatifleşmede bilinçlendirmek.

Yine, maddi durumu olmayan öğrencilerimize öğretmen arkadaşların katkısıyla ders verme gibi hayatın karşımıza çıkardığı somut sorunlarda da çalışmalar yapmayı düşünüyoruz.

Elbette yaşadığımız sorunlar ülke genelindeki IMF politikalarından bağımsız değil.

Biz de burada bu politikaların üreticiye yansımaları karşı tavır alarak IMF'ye karşı mücadelenin parçası haline gelmeliyiz. Biz bu noktada mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz.

Bir süredir keyfi olarak engellenen, Esenler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tanışma şenliği 10 Ağustos günü Esenler Ezgi Düşün Solunu'nda yapıldı. Şenlikte, Grup Özgürlük Türküsü'nün ve Karanfiller Kültür Merkezi Çocuk Korosu'nun türkü ve marşları ile coşkulan kitle, şiirlerde kavganın sesine kulak verdiler.

ESENLER TEMEL HAKLAR TANIŞMA ŞENLİĞİ

Bir süredir keyfi olarak engellenen, Esenler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tanışma şenliği 10 Ağustos günü Esenler Ezgi Düşün Solunu'nda yapıldı. Şenlikte, Grup Özgürlük Türküsü'nün ve Karanfiller Kültür Merkezi Çocuk Korosu'nun türkü ve marşları ile coşkulan kitle, şiirlerde kavganın sesine kulak verdiler.

Dernek Başkanı Sema Koç derneğin kuruluş amacını anlattığı konuşmasında, gecekonduların tümünde yaşanan sorunlara, iktidarın halka yönelik saldırılarına değinerek, "Biz dernek olarak istiyoruz ki çok daha güzel bir semtimiz olsun, mahalle halkımız dernek çatısı altında örgütlü bilinçli olsun. Mahallemizde sistemin getirdiği tüm pislikler, fuhuş, uyuşturucu, madde bağımlısı gençlerimiz var. Biz bunlara karşı da mücadele edeceğiz. Birlik olarak, hak ve özgürlüklerimize sahip çıkacağız." dedi. Açılış şenliğine 100 kişi katıldı.

Esenler Temel Haklar Tel: 0 212 481 89 20

ÇORUM GENÇLİK DERNEĞİ KURULDU

Oligarşi bu ülkenin gençliğini düşman ilan etti on yıllardır. Okumasını, araştırmasını ve en önemlisi örgütlenmesini, hak ve özgürlük mücadelesinde yerini almasını yasakladı. Yasaklamakla kalmayıp baskı ve terörle yok etmeye çalıştı.

Ama bunun mümkün olamayacağı artık açık ve tartışmasız bir gerçektir. YÖK'e karşı mücadelenin, hak ve özgürlükler mücadelesinin örgütsüz verilemeyeceğini bilen gençlik her gün mevzilerine yenilerini ekliyor. **Çorum Gençlik Derneği** bunun sonuncusu oldu, ama son olmayacak. Anadolu'nun bütün kentlerinde örgütlenecek gençliğimiz. Çorum polislerinin günlerce yasal başvuru belgelerini teslim almayarak engelleme çabalarında olduğu gibi hiçbir yasadışı, gayrimişru, keyfi baskı gençliğin hak arama mücadelesinde örgütlülüklerine kavuşmasını engelleyemez. Gençliğin kararlılığı ve dinamizmi bunun garantisidir.

Çorum Gençlik Derneği **Adresi:** Yavruturna Mah. Kavukçu Sok. No:44/9 / **e-mail:** corumgenclikdernegi@myynet.com

Sayı 73

30

17 Ağustos
2003

1987-
88'lerden
2003'e

Demokratik mücadelenin araçları olarak Demokratik Kitle Örgütleri Düzenileşmenin araçları olarak Sivil Toplum Örgütleri

Son iki sayıdır Demokratik Kitle Örgütleri'nin TAYAD'ın Ankara yürüyüşü vesilesiyle gözler önüne serilen "hazin tablosu"nu yansıttık. Sözünü ettiğimiz tavırlar, Demokratik Kitle Örgütleri nezdinde istisnaları oluşturmuyorlar ne yazık ki. Veya sınırlı alanlara hitabeden bir kaç dernekle de sınırlı değiller; içlerinde bir çok sendika, meslek odası, dernek yer alıyor.

Bu tabloyla, solun "örgütsüzlük" sorunu arasında çok doğrudan bir bağ vardır. Amerika'nın Irak'a saldırısı karşısında halkın ezici çoğunluğunun anti-Amerikan duygularıyla solun örgütlediği eylemler arasındaki oransızlığın nedeni, bir çok kesim tarafından "örgütsüzlük" olarak ifade edildi. Ki doğrudan doğruya. Kitlelerle doğrudan bağlarını kaybetmişti adeta sol.

Demokratik Kitle Örgütleri'nin durumuyla, örgütsüzlük sorunu arasındaki bağ da işte tam bu noktadadır.

Demokratik Kitle Örgütleri (DKÖ), solun kitlelerle bağının en önemli araçlarından biri olmuştur her zaman. DKÖ'lerdeki gerileme, yozlaşma, çürüme, doğal olarak bu bağların da zayıflamasını getirmiştir.

Peki DKÖ'lerdeki bu "evrim" nasıl yaşandı? DKÖ'ler nasıl olmalıydı?

Açık ki, Türkiye solunda, DKÖ'lerin ne olup olmadığının yeniden ele alınmasına ihtiyaç vardır. Genç bir devrimci, DKÖ'lerin bugünkü tablosuna bakıp, DKÖ'lerin zaten böyle olduğu ve böyle olması gerektiği düşüncesine de kapılabilir. Nitekim, reformizmin DKÖ'lere hakim kıldığı tarzın etkileri çok çeşitli biçimlerde devrimci safalarda da görülebilmektedir.

Bu çerçevede, "temsili" mücadele anlayışı, "meşruluk-yasallık" konusundaki kafa karışıklıkları, DKÖ'lerin sanki "kitleleri örgütlemek"le ilgilenmeyen "aydın, elit" bir yapıda olmaları gerektiği gibi bir çok yanlış ve çarpık düşünceden sözedilebilir.

Önceki sayımızda da belirttiğimiz gibi, Demokratik Kitle Örgütleri, bunların rolleri, kendi iç işleyişleri, solun, zamanında çok üzerinde durduğu, tekrar tekrar yazılar yazdığı bir konudur. Ama artık Türkiye solunun oldukça önemli bir

bölümünde, DKÖ'ler konusundaki bu teoriler hatırlanmamaktadır bile. Çünkü bu teori, esas olarak devrimci bir teoridir. Kafaların Avrupacılıkla, sivil toplumculukla bulanmadığı dönemin teorisidir. Bu teoriyi bugün ne hatırlamak, ne de tartışmak istemezler. Ama biz hatırlatacağız. Mevcut DKÖ'lerin ne yapıp yapmadığını, ne kadar devrimci ve demokrat olduklarını yerli yerine oturtmak için bu gereklidir.

Sağ'dan Sol'a, Sol'dan En Sağa

"Bugün Türkiye solunun önündeki önemli örgütlenme sorunlarından biri de 'neden nasıl bir yasal mücadele?' sorusudur".

Bu soru aslında bugün de oldukça güncel sayılır ama yukarıda aktardığımız cümle, bundan tam 16 yıl önceki bir dergiden alındı. (Yeni Çözüm, Şubat '87)

Bu cümlelerin yazılmasının o zamanki amacı, nedenini, Türkiye solunun sadece son 5-10 yılına tanık olanların tahmin etmesi bile oldukça zordur. O zamanki sorun, Türkiye solunun -devrimci hareket dışında- neredeyse tamamının demokratik kitle örgütlerinde örgütlenme ve mücadeleden uzak durmalarıydı.

Kimileri geçmişte "demokratik kitle örgütleri ve mücadelesinde deşifre olunduğu" gerekçesiyle, kimileri de henüz DKÖ'ler kuracak, onları devrim, sosyalizm mücadelesi doğrultusunda kanallı edecek koşulların oluşmadığı gerekçesiyle uzak duruyordu. İlk kategoridekiler "sol keskinlik" yaparken, ikinci kategoridekiler "sağ pasifizmi" teorileştiriyordu; ama neticede aynı noktada buluşuyorlardı.

Bugünkü yasal partiler de dahildi bunlara. Mesela memur sendikaları kurulması gündeme getirildiğinde "zamanı değil" diyorlardı, gençlik dernekleri için girişimde bulunulduğunda da onlara göre yine "zamanı değil" di.

Neden, sadece siyasi korkaklıktı. Hele bakalım, birileri kursun, ortaya çıksın, bir şey olmazsa, onlar da elbet ortaya çıkarlardı. Nitekim sürecin gelişimi de böyle olmuştur.

Bu da bilinmiyor değildi. Aynı yazının devamında şöyle bir paragraf da yer alıyordu:

Sayı 73

31

17 Ağustos
2003

“Reformist, revizyonist sapmaların kış uykusundan kalkar kalkmaz çalacağı kapının icazetin yasal organları olduğu unutulmadan, kitleleri legalizmin uzlaşmacılığına çekme çabalarını saptamada gecikmeden DKÖ'lerin mücadelenin kitlesel mevzileri olarak yerlerini almalarına çalışmalıdır.”

Aynen bu cümlede söylenildiği gibi, reformizm ve yeni reformistler, kış uykusundan uyanır uyanmaz, “icazetin” kapısını çaldılar. Oligarşi, Avrupa emperyalizmi “kim o?” demeye bile lüzum görmeden (çünkü o kapıyı kimin çalacağını biliyorlardı) kapıyı açtılar. Reformizm açılan kapıdan girdi ve giriş o giriş.

Yasalıcılığın, icazetçiliğin, ve giderek sivil toplumculuğun yeşerdiği zemin de işte bu oldu.

Neden Demokratik Kitle Örgütleri?

1987-88'lerde tüm devrimcileri, demokratik kitle örgütlerinde çalışmaya çağırırken, gerekçe yalındı:

“(devrimcilerin)... kitleleri toparlamak gibi iddiaları sürüyorsa, kitlelerle bağ kurmanın yolları mutlaka bulunmalıdır.

Solun önündeki kitlelerle bağ ve örgütlenme sorunlarının çözüm yollarından biri de akıllıca yapılmış bir istihdamla demokratik kitle örgütlerinde varolmaktan geçecektir.”

Devrimciler, çeşitli alanlarda demokratik kitle örgütlerinin kurulmasına önderlik ederken de, mevcut DKÖ'ler içinde çalışma yürütürken de bu bakış açısıyla hareket ederler. Sendikal faaliyeti ekonomizme, dernek, oda vb. faaliyeti popülizme, bürokratizme dönüştürmek, devrimcilerin çalışma tarzından uzaktır.

DKÖ'lerin yüzyıllık mücadele içinde şekillenmiş işlevleri vardır. Şimdi yeniden tarif etmeyeceğiz bunu. Aynı yazıdan özet bir cümle aktaralım:

“DKÖ'lerin birinci ana işlevi kitlelerin ekonomik-demokratik temelli istemlerinin dile getirildiği ve kazanılması için çaba sarfedildiği örgütlenmeler olmasıdır. DKÖ'lerde çalışırken bu gerçek hiçbir zaman gözardı edilmemelidir. Keza bulunduğumuz alanlarda ekonomik-demokratik hakları savunacak olan örgütlenme ihtiyaçlarına cevap verilmelidir.

DKÖ'lerin ikinci ana işlevi toplumsal muhalefetin yükselmesinde üstleneceği görevlerdir. Örgüt içinde reformların elde edilmesi (ekonomik-demokratik haklar temelinde) doğrultusunda çalışmak, anti-reformist bir propaganda gerekliliğinin gözden kaçırılması anlamına gelmemelidir. Bu doğrultuda gerçekleştirilen çalışma-

lar DKÖ'lerin yükselen toplumsal muhalefet içinde, demokratik halk düzeni için verilen mücadelede yükleneyeceği işlevin önemini artıracaktır.”

Peki reformizmin ayak oyunları veya oligarşinin icazetiyle etkili hale geldiği DKÖ'lerde ne oldu? Bunlar, bırakın “kitlelerle bağ ve örgütlenme sorunlarının çözümünü”, ekonomist anlamda bile bir örgütlenme yürütmekten giderek uzaklaştılar.

Bunlar bırakın “toplumsal muhalefetin yükseltilmesi” görevini, toplumsal muhalefet içinde bireyciliğin, bencilliğin, “her koyunun kendi bacağından asıldığı” anlayışın örgütleyicisi oldular, “bizim gündemimiz değil” teorisini geliştirdiler.

Bu sonuca, elbette, DKÖ'lerin yönetimine “başarısız, beceriksiz” kişilerin gelmesi nedeniyle değil, onların sahip oldukları örgütlenme anlayışı ve politikalar nedeniyle gelindi.

Bu örgütlenme anlayışı ve politikalar, 12 Eylül terörünün altında, bedelsiz, risksiz, illegalite-siz silahsız bir “solculuk” arayışının sonucu olarak ortaya çıktı. Bu arayış, Avrupa solculuğuyla sistemleştirildi. İşte bu sistemleştirme sonucunda da DKÖ'ler adım adım “STÖ'leştirildi”.

İlerici, devrimci, demokrat, sosyalist bir çok DKÖ yöneticisi, adım adım, belki bir çoğu farkında bile olmadan bu çizgiye çekildiler. Bir noktaya gelindi ki artık, bu çizgi onların elini ayağını bağlayan statükolara dönüştü.

Avrupa solculuğu ve STÖ'lerin sınırları

Avrupacılık ve Avrupa solculuğunun temel özellikleri şunlardı:

✎ Mücadele ve örgütlenme, asla İKTİDARI hedeflemeyecek.

✎ Mücadele ve örgütlenme, asla oligarşinin İCAZETİ ve YASALLIĞI dışına çıkmayacak.

✎ BAĞIMSIZLIK hedefi gündemden çıkarılacak, DEMOKRASİ hedefi, emperyalist demokrasiyle sınırlanacak.

✎ Örgütlenme anlayışında demokratik merkezîyetçilik, disiplin gibi LENİNİST ilkeler terkedilecek.

Bu anlayış giderek kendi kültürünü de yaratacak tabii. Bu kültür, burjuvazinin bilinen bireyci kültüründen başka bir şey değildi.

Avrupa'nın öğütlediği, gerektiğinde “fonlarla” teşvik ettiği örgütlenme ve mücadele anlayışı, esas olarak değişik türde bir TASFİYECİLİK'ti. Oligarşinin infazlarla, katliamlarla, kaybetmelerle yürüttüğü tasfiyeyi, o da kendi araçlarıyla yapıyordu.

Bu "tasfiye ve dönüşüm" sürecinde kulaklarımız yeni yeni kavramlarla tanışmaya başladı.

Demokratik mücadelenin asıl içeriği olan ekonomik-demokratik mücadele yerine herşeye kullanılan "insan hakları mücadelesi" çıktı ortaya. Mesela artık DKÖ'ler yerine, "sivil toplum kuruluşları" kullanılmaya başlandı.

Neydi bu "sivil toplum kuruluşları"?

Non Governmental Organizations (NGO). Yani "Hükümet Dışı Kuruluşlar". Aynı anlama gelmek üzere de "Sivil Toplum Kuruluşları" kullanılıyordu. STK'lar, STÖ'ler diye çeşitli kısaltmalarla kullanılmaya başlandı.

Yüzlerce yıllık tarihi olan sendikalar, yüzbinlerce üyeli konfederasyonlar, bir anda STK'lar oldu.

Kavramın kaynağında ve şekillenişinde büyük bir aldatmaca vardı zaten. Kaynak, Avrupa ve Amerika'ydı. Yeni-sömürgelerde "hükümet dışı kuruluşlar" diye tanıtılan bu kuruluşların ezici çoğunluğu, emperyalist devletlerin, hükümetlerin doğrudan veya dolaylı denetimindeydi. Zaten bu devlet ve hükümetler finanse ediyordu onları.

Hemen burada küçük ama bu gerçeğin altını çizen bir örneği aktaralım. Almanya'da izolasyona karşı bir devrimcinin ölüm orucu döneminde Almanya'daki "Sınır Tanımayan Hekimler" adlı, en ünlü "hükümet dışı STK'lardan" birine gidilir ve Alman hapishanelerindeki izolasyonun tıbbi boyutlarıyla ilgilenmeleri istenir. Cevapları aynen şöyledir; *"biz Almanya'daki hapishanelere ilişkin hiç bir şey yapamayız; ancak diğer ülkeler bizim çalışma alanımızdır, çünkü çalışmalarımız Almanya tarafından finanse edilmektedir."*

"Sos Akdeniz" adlı bir STÖ'de uzun yıllar mücadele eden bir kişinin devrimci, demokrat kamuoyuna açıkladığı özeleştirisini burada kısaca hatırlatalım: *"Artık rahatlıkla söyleyebilirim ki, biz istemeden de olsa, iktidarsızlaştırma oyununun gönüllü oyuncularını oluştuk."*

Türkiye'nin önemli bir aydın birikimi, bu oyunda rol aldı ve halen de almaya devam edenler var. Adana'nın küçük bir kasabasından Muğla'nın bir kıyı kasabasına kadar nereden bir aydın birikimi varsa, gücünü, enerjisini bu yolla tükettiler. Üstelik bu işi esas olarak bizimkiler değil, dışarıdan destekle yaptılar. Iktidarsızlaştırma oyununun oyuncularını olmamızı teşvik için, büyük paralar harcadılar, lüks otellerde toplanmalarını yaptırıldılar..."

Fakat reformizm bunları görmezden geldi. AB ve ABD orjinli STK'larla her alanda ilişkiler geliştirildi, AB kredileriyle "eğitim" çalışmaları yapılmaya, onların kredileriyle kitaplar yazılmaya,

çeşitli "projeler" uygulanmaya başlandı.

STÖ'lerin en önemli özelliklerinden biri de "kitlese" mücadelenin reddedilmesiydi. İnsan hakları, demokratikleşme mücadelesi, bu STK'larda yönetici-üye olan aydınların, okumuş elitlerin işiydi. Kitlelere gerek yoktu, çünkü zaten aslolan **"diyalog"**du. Emperyalist, faşist devletleri "ikna" ederek çözülmeliydi sorunlar.

DKÖ'ler mücadele eder, hakları söke söke alma anlayışını savunur, STÖ'ler rapor yayınlar, egemenlerle diyalog kurar. DKÖ anlayışında, emperyalizm ve sömürgeleri, sömürenler ve sömürülenler, halk ve oligarşi vardır. DKÖ, sömürgecilğe karşı bağımsızlıktan yanadır, sömürüye karşı patronlara yönelik mücadeleyi örgütler, oligarşiye karşı halkın çıkarlarını savunur, faşizme karşı mücadele eder.

STÖ'cülükte ise, zaten sınıfsal ayrımlar yoktur. Onun yerini her kalıba girebilen, ama insan hakları, demokrasi meselesinin de özünü gizleyen "resmi-sivil" ayrımı almıştır. STÖ'nün muhalefatinin sınırlarını da AB kriterleri belirler. AB'nin karşı çıktığına çıkar, onayladığına karşı çıkamaz. Bu anlayış, yüzbinlerce emekçinin temsilcisi sendikaları, yüzbinlerce çalışanın üye olduğu meslek odalarını giderek kuşattı.

Ciddiyetsizlik, duyarsızlık, bu ideolojinin sonucudur

Artık ne kitleleri örgütlemek, ne toplumsal muhalefeti yükseltmek onların gündemi değildi. Bakın ülkemizdeki çok üyeli sendikalara, odalara, yıllardır AB'ye girmekten başka siyasi bir hedefleri olmamıştır. AB'ye girmek için de kah Ankara'da TŪSİAD'la kolkola girmiş, kah Brüksel'de kulis yapmışlardır. AB'ye uyum adına, her hükümetin sömürü, zulüm politikalarını adeta sineye çekmiş, onların çıkardığı her "uyum paketi"nin alkışçısı olmuşlardır.

Iktidarsızlaştırma! Anahtar kelime budur. Bu bir kez kabul edildikten sonra, devrim ve devrimcilik, faşizmin yıkılması ve demokrasi hedefi, otomatik olarak devreden çıkar. Sonra adım adım emperyalizmin, faşizmin icazeti altında yaşamının kültürü geliştirilir. Bu kültür, adını tam olarak koymak gerekirse, emperyalizme faşizme teslimiyettir.

F tiplerine karşı mücadelede, TAYAD'lıların Ankara yürüyüşünde, Kürt sorununda, infazlar, katliamlar konusunda, STÖ'leşmiş DKÖ'ler nezdinde, reformizm nezdinde karşımıza çıkan ciddiyetsizlik, sorumsuzluk, duyarsızlık, aymazlık, işte bu şekillenişin sonucudur. Sorun ideolojiktir.

pankart taşınan bir gösteri resmi konulacak.

Neyi tartışıyoruz; ÜKKTH Mı, İşbirlikçiliğin Meşrulaştırılması Mı? EMEP HALA SORUNUN ÖZÜNE GELEMİYOR

1971: “Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki, ‘Her şart altında her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya,... ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının öngördüğü ayrılma, özerklik, federasyon vs. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar.” (Mahir Çayan, Toplu Yazılar)

1978: “Türkiye’nin önemli ve çözülmesi gereken sorunlarından biri, milli sorundur. Yani Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkının tanınması, Kürt ve Türk halkları arasındaki milli düşmanlığın ortadan kaldırılması, ulusal eşitliğin sağlanmasıdır. Demokratik halk devrimi kendi içinde milli meselenin de çözümünü içerir. ... Ulusların kaderlerini tayin hakkı hiçbir itiraza yer verilmeden, söz konusu ulusun yabancı bütünlerden siyasi olarak ayrılması ve bağımsız bir ulusal devlet kurması hakkıdır.” (Kürdistan’da ve Türkiye’de Kürt Sorunu, Devrimci Sol 1978)

1983: “Özellikle PKK gibi örgütler milliyetçi görüşler ve azımsanmayacak hata ve zaafırlara rağmen Kürdistan’da silahlı mücadeleyi geliştirerek revizyonizmin barikatlarını parçalamıştır. ...Bugün PKK Kürt halkının kurtuluşu yolunda pasifizmin cephesinden (yurtdışı Cephe) çıkmalı, milliyetçi görüşlerinden arınarak Kürt ve Türk halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesinde yer almalıdır.” (Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele, Devrimci Sol 1983)

1985: “...Oysa M-L’in görevi bu konuda aydın, demokrat vb. derekesinde olmamalıdır. Sorun, yurtseverlerin oligarşi tarafından katledilmesine karşı olmak anlamında ele alınmamalı, daha ileri boyutta destek verilerek, bu konuda pratikte oligarşiyle hesaplaşmaya girilmelidir. Bugün Kürdistan’da oligarşiye karşı PKK tarafından savaş verilmektedir. ML’lerin görevi, ulusalcı temelde gelişen bu silahlı mücadeleyi pratikte desteklemek olmalıdır.” (Kürdistan’da Ulusalcı Silahlı Mücadele ve ML’lerin Buna Karşı Tavrı, Devrimci Sol 1985)

1987: “Biz Marksist-Leninistler olarak, Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe belirlemesini

savunuyoruz. Bunlar vazgeçemeyeceğimiz ilkelere. Bununla birlikte, Kürt halkının kendi kaderini tayin istemi önündeki engellerin yok edilmesinden sonra, birlik yönünde irade belirtmesi doğrultusunda, ajitasyon ve propaganda da bulunuruz. Bu tavır, bizim Marksist-Leninist olmamızın, proletaryanın birliğini savunmamızın gereğidir. Ayrılığı ancak, ulusal sorunun, halklarımızın kurtuluşunun önündeki esas engel (yani sürecin temel çelişkisi) haline gelmesi durumunda destekleriz. Bu ise, somut gelişmeler ışığında sözkonusu olabilecek bir durumdur. Biz nesnel zemin üzerinde politika yürütüyor ve gerçek kurtuluşun iki halkın ortak düşmana karşı, ortak mücadelesiyle gerçekleşecek anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminde olduğunu söylüyoruz.” (Haklı-yız Kazanacağız, Devrimci Sol Savunma)

1994: “... Anti-emperyalist anti-oligarşik devrim, proletaryanın hegemonyası altında gerçekleşeceğinden, Kürt ulusal sorununu da çözecek(tir)... Merkezi otorite yıkılıp ele geçirilmeden hiçbir ulus özgürlüğüne kavuşamaz... Devrimci Halk iktidarı, ulusların kaderini özgürce belirleme hakkı ilkesine göre, ulusal sorunu devrimci bir çözüme ulaştıracaktır. Kürt ulusunun kendi kaderini serbestçe tayin hakkını (ayrılma hakkı da dahil) güvence altına alacaktır...” (DHKP Programı’ndan)

2003: “İster BM sözleşmeli, ister sözleşmesiz; ulusların kendi kaderlerini tayini bir haktır ve bu hakkı, itiraz gerekçesi yaptığımız Kürt halkı dahil olmak üzere bütün uluslar kullanmalıdır.” (Ekmeç ve Adalet, Sayı 64)

Siz bunlara bir de 30 yıllık pratiği ekleyin. (1)
Peki neden sıraladık bunları?

Özgürlük Dünyası dergisinin Temmuz 2003 tarihli 135. sayısında KADİR YALÇIN imzasıyla, “Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, TKP ve inkarcılık” başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıya her ne kadar “TKP ve inkarcılık” başlığı verilmiş olsa da, EMEP’in, Irak’ta Kürt milliyetçiliğinin işbirlikçiliğine, KADEK’in Amerikan çözümüne ilişkin açıklamalarına hangi tavrı aldığına ilişkin eleştirilerimize de cevap veriliyor gibi. Ancak Marksist-Leninist teorinin ne dediği ortadayken durumu açıklayamamanın sıkıntısı içinde eleştirilere sorulara cevap vermekten çok, bizim, “KDP ve YNK eleştirisinden hareketle Irak’ta Kürtlerin ÜKKTH’nın, hak olarak kabul ve teslim edilmesinden caydığımızı”, aynı şeyi, “KADEK eleştiri-

sinden hareketle Türkiye ve Türkiye Kürtlerine ilişkin olarak yaptığımızı” iddia ederek kendi tavırsızlığının üzerini örtmeye çalışıyor.

ÖNCE ÇARPITMALAR

1- Yazı bir çarpıtma ile başlıyor ve bunun üzerine oturuyor. Geçmiş TKP’nin şovenizmden etkilenmesi tüm sola maledilip devrimci hareketin adı da belirtilerek, “ÜKKTH’ni dil ucuyla savunsalar bile, politika ve pratikte tam tersi davranışlar içinde bulunabilmişlerdir.” denilmektedir.

Sanınız yukarıdaki alıntılar ve pratiğimize şöyle göz ucuyla bakıldığında dahi bu değerlendirmenin subjektif ve ucuz olduğunun görüleceği bir yana, bu esasen “PKK literatürü”dür. Kürt halkında devrimcilere karşı önyargılar oluşturma, kurtuluşun anti-empyrist anti-oligarşik devrimde olduğu gerçeğine karşı kalkanlar oluşturma propaganda aracı olarak uzun yıllar kullanıldı. Türkiye solu “Türk solu” yapıldı, ve tüm sol da “Kemalistlik”le suçlandı. EMEP de aynı şeyleri söylüyor. Oysa bugün, bu çarpıtmayı yapanlar Kemalizme övgüler düzen noktaya geldiler.

Peki EMEP neden bu ucuz demagojiye başvuru? Çünkü yazıyı bizim Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını (ÜKKTH) yadsıdığımız üzerine oturtacağından önce çarpıtmalı.

Yine bir başka çarpıtma:

“Kürt milliyetçiliğinin içine düştüğü zorluklar birçok grubun içindeki “yılları” depreştirmiş, “iyi günler”de kendine saklanan pek çok “değerli fikir”, “kötü günler”de eleştirelilik adı altında ortaya dökmeye başlamıştır.”

Herkesi kendileri gibi sanmanın ürünü olsa gerek. Biz PKK’nın mücadelesinin en gelişkin olduğu dönemde de, en büyük saldırılar altında olduklarında da ideolojik mücadeleyi olması gerektiği biçimde ve düzeyde sürdürdük. Çünkü biz pragmatist olmadık. Ne farklı kaygılarla yanlışları eleştirmekte, ne de bu haklı ilerici ulusal mücadeleye desteğimizi vermekte tereddüt ettik.

Özgürlük Dünyası yazarının, uzak-yakın tarihi bilmeyenlere yönelik “ya inanan çıkarsa” kâbilinden söylediği bu sözlerine, bir külliyat oluşturan destek-eleştiri yazını ve pratiğini anlatarak cevap verecek değiliz. Bunu herkes bilir. Ama biz yine de “PKK nereden nereye” yazımızdan bir hatırlatmayı “unutanlar” için yapalım:

“Türkiye solunda da PKK’ye ilişkin bu kadar olmasa da zik-zaklar çoktur. Bir TKP-ML geleneği, PKK’yı kah karşı-devrimci, kah halk saflarında, kah devrimci ilan etmiş, bu değerlendirmeler birkaç kez yer değiştirmiştir. TDKP ve AEP’çi diğer sol kesimler de PKK’yı çoğunlukla ajan-provokatör, karşı-devrimci diye değerlendirirken, PKK güçlendikçe bu

tespitlerinden vazgeçmişlerdir. Ama bu vazgeçişlerin ciddi, köklü bir özeleştirisine de pek rastlanmaz.

Sonuçta tablo şudur; ulusal harekete ne gereken zamanında destek verilmiş, ne gereken eleştiri zamanında yapılmıştır. Bunun istisnası hiç tereddütsüz söyleyebiliriz ki, Cephe’dir.” (Halk İçin Kurtuluş, 23 Mayıs 1998, Sayı: 82) (2)

Fırsatçılık konusunda başkalarını eleştirebilirsiniz, hatta kendinizi de katabilirsiniz, iyi de olur. Ama bize söyleyemezsiniz. 33 yıllık bir tarih, siz görmek istemiyorsunuz diye yok olmaz.

ÜKKTH’NI TARTIŞMIYORUZ. ÜKKTH, İŞBİRLİKÇİLİĞİN MEŞRULAŞTIRILMASININ GEREKÇESİ YAPILABİLİR Mİ DİYE SORUYORUZ

2- Bu “düzeltmeler”in ardından Özgürlük Dünyası’nın tartıştığı, daha doğrusu Marksist-Leninist klasiklerden yaptığı alıntıların da bizim görüşümüzü kanıtladığının farkında dahi olmadığı, somut duruma ilişkin ne dediğini yine muğlak bıraktığı ÜKKTH konusuna gelebiliriz.

Her şeyden önce, eleştirilen yazılarımız dahil olmak üzere, Irak işgalinin hemen öncesinde yoğunlaşarak geçmişte de yaptığımız eleştirilerde tartıştığımız ÜKKTH değildir. Bunun tartışılması bile yersiz, yadsınması ise Marksizm-Leninizm’den vazgeçmeyi bırakın, tutarlı bir demokrat olmaktan dahi vazgeçmektir.

Peki nedir bizim tartıştığımız?

Biz halkların kurtuluş yolundan söz ediyoruz. Irak işgalinde Kürt işbirlikçi önderliğinin tavrını, işbirlikçiliğin “bu kadar acı çekmiş Kürt halkı ne yapsaydı... ezilen ulus kendi kaderini böyle tayin ediyor, karışmayız...” vb. teorilerle meşrulaştırılmasını eleştiriyoruz.

Özgürlük Dünyası, önce çarpıtarak bizim ÜKKTH’dan caydığımızı söylüyor sonra kendi durumunu izah etmek için çarpıyor:

“O da (Ekmek ve Adalet), çizginin milliyetçi olup olmaması, bunun eleştirilip eleştirilmemesi ve Kürt sorununda doğru çizginin ne olduğu sorunuyla Kürtlerin hakları karşısındaki tutum, başlıca ÜKKTH ve “hakka saygı gösterme” zorunluluğu sorununu birbirine karıştırmaktadır.”

ÜKKTH’nın işbirlikçiliğin kılıfı haline getirilmesi, EMEP’in de tavrının turnusoludur. Bundan kurtulmak için çarpıtma yapıyor.

Sayı 73

35

17 Ağustos
2003

Peki buradan ne anlamak gerekiyor?

Ortadoğu halklarının, (ve ezilen tüm halkları-
n) geleceğini ilgilendiren bir sorunda, KDP ve
YNK milliyetçiliğinin Amerikan işbirlikçiliğinin
adını koymayıp, “kaderlerini istedikleri gibi tayin
edebilirler buna karışmayız...” deyip susmak mı?
ÜKKTH’nın işbirlikçiliğin kılıfı haline getirildiğini
ve işgalciyle işbirliği gerçeğini dile getirmek yeri-
ne, ÜKKTH adına durumun geçirildiğini, gör-
mezden geldiğini söylerken, tam da bunu kas-
tediyoruz. Buna karşı ideolojik mücadele veriyor-
ruz. Marksist-Leninist olmanın gereği de işte bu-
rada ortaya çıkıyor. Yoksa kimsenin ÜKKTH’yı
tartışma konusu yaptığı yoktur.

Stalin’in de belirttiği gibi;

“Ülusalın istedikleri gibi örgütlenme hakları
vardır; zararlı olsun, yararlı olsun, ... kendi ulu-
sal kurumlarını muhafaza etmeye hakları var-
dır(...) ama bu, sosyal demokrasi, ulusların zar-
arlı kurumlarına karşı, ulusların akla uygun ol-
mayan taleplerine karşı mücadele etmeyecek de-
mek değildir. Tam tersine, bunu yapmak, ulusla-
rın iradesini, proletaryanın çıkarlarına en uygun
biçimde örgütlenmelerini sağlayacak tarzda etki-
lemek, sosyal demokrasinin görevidir.” (Ülusal
Sorun ve Sömürgeler Sorunu)

Biz bu görevi yerine getiriyor, çeşitli kaygılar-
la Kürt milliyetçiliğinin karşısında Marksizmi-Le-
ninizmi savunmaktan cayanları da aynı görevi
yerine getirmeye çağırıyoruz. Özgürlük Dünyası
çağrımızı anlıyor, ama anlamazdan geliyor. Bu-
nun için de eleştirilerimizin “gerçekliği aştığını”
iddia ediyor:

“KADEK, KDP, YNK hiçbir özen gösterilmeden
ve gerçekçiliğin sınırları çok aşarak eleştiril-
mektedir. Eh! Gerçekçi olmayan politika kaybet-
meye mahkumdur denebilir. Öyle olacaktır. Ama
devrim ve sosyalizm adına hareket ettiği iddi-
asında olanların devrim ve sosyalizme zarar ver-
mekten kaçınmaları herhalde gereklidir. En özen-
siz eleştiri bile ÜKKTH’nın reddi boyutuna var-
mamalıdır; ama yapılan ne yazık ki budur.”

Peki “gerçekçiliğin sınırlarının çok aşıldığı”
hangi eleştirimizden sözediliyor? Amerikan işbir-
likçiliği mi gerçekliğin sınırlarını çok aşıyor? Yok-
sa KADEK’in de ideolojik olarak Amerikan çözü-
münü, işgali savunduğu eleştirilerimiz mi? Evet
hangisi gerçeğin abartısı?

İşbirlikçiliğe tavır almamak devrime ve sosya-
lizme zarar vermiyor da, emperyalist işbirlikçili-
ğine karşı ideolojik mücadele vermek, çarpıtıl-
mak istenen Marksizm-Leninizme tam da bu
noktada sahip çıkmak, ulusların kurtuluşu soru-
nunun emperyalizme karşı mücadele sorunu ol-
duğunu dile getirmek mi zarar veriyor?

Bu soruların cevapları sanırım Özgürlük Dün-
yası için de çok açık olmalıdır.

MARKSİST-LENİNİSTLER ÜLSAL MÜCADELELERE NASIL BAKAR?

3- Marksist-Leninistler’in, ulusal mücadeleler
karşısında tavır alırken kıstasları vardır. Emper-
yalizm döneminde ulusal sorun, “ulusal boyun-
duruğa karşı savaşım gibi özel bir sorun olmak-
tan çıkmış, ulusların, sömürgelerin ve yarı-sö-
mürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel
sorunu haline” gelmiştir. (Stalin, Ülusal Sorun,
syf. 97-98, Sol Yay.)

Bugün Irak’ta yaşanana bu genel doğrudan
bakıldığında Marksist-Leninistlerin ölçüsü ezilen
ulus milliyetçiliğinin emperyalizm karşısındaki
konumudur. Emperyalizmin çıkarlarına zarar mı
veriyor, güçlendiriyor mu? “Emperyalizmden
kurtuluşu” mu içeriyor, emperyalizme daha sıkı
bağlanmayı mı getiriyor? Güney Kürdistan’da
(Kuzey Irak) bu soruların cevabı da açıktır.

Marksist-Leninistler günümüzde herhangi bir
ulusal harekete veya isteme karşı tavır belirler-
ken öncelikle şu soruyu sorarlar: Emperyalizmi
zayıflatıp, proletarya hareketini, halkların müca-
delesini güçlendiriyor mu? Bu soruya verilecek
olumlu cevap Marksist-Leninistlerin desteğini
gündeme getirirken, olumsuzluk, bu desteğin ve-
rilmesinin temel koşulunu -anti-emperyalizm-
ortadan kaldıracaktır. Çağımızda ilericiğin tem-
el kriteri budur.

Bakışımız bu olduğu için, Özgürlük Dünyası
anlayışı PKK’ya bile ajan-provokatör derken,
Marksist-Leninistler Barzani’lerdeki en küçük ile-
rici yanın bile hakkını veriyorlardı:

“Barzani hareketi, şimdiki bölge konjonktü-
ründe en genelde anti-emperyalist durumdadır.
Yalnız yapısından kaynaklanan nedenlerle diğer
konularda gericiştir.” tespiti yapılmıştır. (Kürdis-
tan’da ulusalcı mücadele ve ML’lerin buna karşı
tavır, Devrimci Sol, 1985)

Bugünse tam tersi olduğu ve artık bu, teorik
açıklamalara ihtiyaç duyulmayacak kadar aleni-
leştiği için işbirlikçilikten sözediyoruz. Biz sosya-
list olduğumuz için soruna böyle bakıyoruz.

Güney Kürdistan’da Kürt Milliyetçiliği;

a) Emperyalizm karşısında dünya halkları
cephesini mi güçlendiriyor, emperyalistleri mi?

b) Kürt halkının ulusal birliğine, bağımsız, de-
mokratik bir Kürdistan’a mı hizmet ediyor?

c) Emperyalizm ile bölge halkları (Ortadoğu)
arasındaki çatışmada halkların cephesinde mi
yer alıyor, emperyalist cephe mi?

Özgürlük Dünyası da elbette bunları görüyor.
Ama hangi Marksist-Leninist teoriye sığdırıyor

bilmiyoruz, “yarın değişecektir” diyerek eşyanın adını koymuyor ve Mustafa Yalçın’ın, 29 Nisan 2003 tarihli Yeniden Özgür Gündem’de yazdığı ve bizim eleştirdiğimiz alıntısını yineleyerek;

“Oysa burada yumuşatılan bir şey yok, ama emperyalist saldırganlığa karşı ulusal savaşların kaçınılmaz olduğuna, bugünkü durumun geçiciliğine ve emperyalizmi hedefleyen ulusal tutum ve hareketlerin kaçınılmazlığına ve yükseleceğine dair öngörü vardır... (bunu) hesaba katma çağrısı niteliğindedir. Olumsuz koşullar üzerinden kötümser değerlendirmelerle geri tutumlar alınmasının zorunlu olmadığını ortaya koymaya yönelik makale, halka ve geleceğe güven ve umuda vurgu yapmaktadır. Yanlış mıdır?... Ama istenen, “işbirlikçi Barzani”, “Amerikan emperyalizminin uşağı”, “devrimci çizgi” vb. tekerlemeleridir ve bunların olmayışı “yumuşaklık” hatta “işbirliği” sayılmıştır. Ne yapılmalıydı?” diye soruyor.

Ne yapılacağı açık da, Marksist-Leninistler’in, gelecekte değişecektir, emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları gelişecektir “öngörüsü”ne dayanarak somuta ilişkin politika belirlemekten, propaganda ve ajitasyonundan imtina etmeyecekleri de açıktır. Elbette değişebilir de, yarın çok farklı ilişki ve çelişkiler de ortaya çıkabilir. Diyalektiğin gereğidir bu. O zaman da ona göre tavır alınır. Ancak bunun bugün varolanın adını koymanın önünde engel olduğu nerede görülmüştür. Bu mantığı alıp binlerce olaya vurduğunuzda karşınıza komik bir tablo çıkacağının herhalde Özgürlük Dünyası da farkındadır. Nerede kaldı “somut koşulların somut tahlili”?

Bugün açıkça söylenen şu: **Ben emperyalistlerle diğer ulusların aleyhine işbirliği yapacağım.** Mesele bu kadar çıplak. Üstelik emperyalizm “Ortadoğu’da 22 ülkeyi değiştireceğim” diye açık olarak ilan ediyor. Bunu yaparken de sözünü ettiğimiz işbirlikçiliği kullanıyor.

Ulusal hareket 22 ülke halklarının da çıkarlarını, kendi halkının gerçek kurtuluşunu mu düşünecek, yoksa benim dilim, okulum, özerk parlamentom olsun da gerisi beni ilgilendirmez, Amerika imparatorluk mu kuruyor, bölge halklarının iradeleri, kaderlerini tayin hakkı zorla ellerinden mi alınıyor, bu beni ilgilendirmez çünkü ben yıllardır eziliyorum mu diyecek; sorun burada.

O zaman bu durum, Marksizm-Leninizmde ifade edilen ezilen ulus ve ulusal hareketlerin neresine oturtuluyor? Demek ki, Kürt halkının on yıllardır zulüm görmüş olması, ezilmiş olması, yurtsuz bir halk olarak yaşamaya mahkum edilmiş olması ne yaparsa hakkıdır demeyi getirmiyor. Yani Kürt halkının nasıl ezildiği üzerine uzun uzun bilinenleri mi yazalım? Bunu herkes biliyor.

Devrimci hareket bu konuda sadece kağıt üstünde edebiyat yapmamış, 30 yıldır bunun kavgasını da pratikte vermiştir.

Bugünkü somut duruma ilişkin siz ne diyorsunuz? EMEP’in buna net cevabı yoktur, yan çizmesi vardır. Amerika onlar için kurtarıcı; Siz, “o ne diyorsa odur” mu diyeceksiniz? Yoksa, bu sorunun geleceğini bilerek, “biz zaten eleştiriyoruz, ama sizin gibi sekter değiliz” tekerlemesine sığınmaya mı devam edeceksiniz?

Evet eleştirilerinizden sözedilebilir belki ama biz o eleştiriler içinde somut durumun adını koyan bir şey göremedik. KDP, YNK önderliğini ve çizgisini bugün nasıl tanımlıyorsunuz?

Pratik ifadesini bulmadığı için diğerlerinden daha farklı olarak eleştirdiğimiz KADEK’in ideolojik duruşu da öзде farklı değildir. Pratik zeminini bulduğunda nasıl tavır alacağına ilişkin sorularımız ise cevapsız bırakılmakta; “benzeri bir işgal Türkiye’ye yönelik gündeme gelirse ne tavır alacaksınız?” sorumuz sessizlik içinde geçiştirilmektedir.

İşte biz de bu noktada diyoruz ki, kendi kaderinizi tayin hakkını öyle kullanmayın; o kullanış biçimi sizi özgürlüğe götürmez, “hakkı” öyle kullanmanızı isteyenlerin politikası, işbirlikçilik.

Peki Özgürlük Dünyası ne diyor?

“Kendi çizgi ve çözümünü önermekle kalmamakta, ama elbette sosyalistliğinden kuşku duymadığı kendi çizgi ve çözümünü Kürtlerin iradesi ve geleceğini özgürce belirleme hakkının yerine geçirmekte, dışarıdan dayatmaktadır.” eleştirisi yöneltiyor bize.

Yok canım, kimsenin iradesinin yerine kendi irademizi, çizgimizi geçirdiğimiz yok. Onlar adına işgalciye karşı savaşacak da değiliz.

Diyoruz ki;

“Kendi kaderimi belirleme hakkımı kullanacağım” mı deniliyor; emperyalizme tavır alarak bağımsızlıklarını ilan edebilirler; Irak’taki halklarla işgale karşı direniş cephesi oluşturabilir, demokratik ve bağımsız bir Irak’ta aynı çatı altında yaşamayı tercih edebilirler; desteklenir. Bunların hiçbirisi Kürt milliyetçiliğinin gündeminde yoktur.

Yinelersek;

EMEP’e de sordukumuz şudur; Irak Kürt milliyetçi hareketinin işbirlikçilik politikasına ne diyorsunuz? Soyut tartışmalara girip bu soruya cevap vermekten kaçamazsınız.

Yazıda, bir kaç kez, ama biz bunu desteklediğimizi söylemiyoruz ki, diyorsunuz. Ama karşı çıktığınızı da söylemiyorsunuz. Mesele budur. Siz ÜKKTH’yı gerekçe yapıp işbirlikçiliği eleştirmekten kaçıyorsunuz. Bu noktada bir ideolojik mü-

cadele yürütmüyorsunuz. Tersine bu politikayı savunanlarla blok siyaseti izliyorsunuz. Pragmatizminiz de işte tam burada. Belki kimilerinin yaptığı gibi, “ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele yürütmek sosyalistlerin işi değildir” gibi uç noktalara götürmüyorsunuz. Ama bu pragmatizm, EMEP Genel Başkanı’nı, Kürt sorununa AB’cilikte, Amerikancılıkta çözümlerin arandığı DEHAP’ın çözüm programına “aynen katıldığını” söylemeye kadar götürüyor. (10 Temmuz 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Bu açmaz içinde mesela, Lenin’den, “Kendi kaderlerini tayin hakkı başka şeydir, kaderini tayin hakkının yanı sıra belli bir ulusun, belli koşullar altında ayrılmasının uygun düşüp düşmediği başka şey.” (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları) alıntısını yapıyorsunuz.

Evet tam bu noktada ÜKKTH ayrı şey, onu bir kenara koyduk. Sizce Kuzey Irak Kürtlerinin Amerika’nın işgali altında, işbirliği koşullarında, Amerikan himayesi altında, Kürt ulusunun hakları adına, ABD kuklası bir devletin parçası olması, uygun düşüyor mu, düşmüyor mu?

Sorun saf sorundur; Amerika, KADEK, KDP ve YNK Irak’taki direnişi, dünya halklarının bakışının tam aksine “istikrarsızlık” olarak değerlendiriyor. Bu saflaşma size “hak” olarak mı görünüyor acaba?

İŞBİRLİKÇİ, İŞBİRLİKÇİLİĞİYLE ÖVÜNÜYOR, EMEP “HAKARET” DİYOR!

4- KDP, YNK kendi işbirlikçiliği ile övünüyor. KADEK ideolojik olarak aynı şeyleri söylüyor. EMEP, aynı şeyi biz söylediğimizde “ulusal güvensizlikleri derinleştirdiğimiz”den söz edip sonra da, ulusal baskıya karşı tavır almaktan, güveni sağlamanın ezen ulus sosyalistlerinin öncelikli görevi olduğuna kadar bir dizi, kimsenin karşı çıkmayacağı genel doğruları sıralıyor.

İdeolojinin bulanıklaştırıldığı, teorinin çeşitli nedenlerle pratik tavır alışı dönüştürülmesinden kaçıldığı noktada, milliyetçiliğin pragmatizmi hoşgörülür hale geliyor. İşte bu çarpıklık içinde sosyalizm adına bakın neler savunuluyor:

“... Ya Birinci Dünya Savaşı sırasında ve erteğinde ... Arapların İngiliz ve Fransızla birleşip Osmanlı birliklerini Arabistan’dan atmaları nasıl bir şeydi? ... Nitekim Araplar böylece Osmanlı’dan kurtuldular, devlet oldular ve kendilerini yönetmesini öğrendiler... Demek ki Araplar hiç de yanlış yapmadılar..

Ya biz Kürtler Birinci Dünya Savaşı sırasında ne yaptık? ... Hava aldık. ... Araplar gibi yapsaydık daha akıllıca olmaz mıydı, dostlar?

Kürtlerin bu savaşta Saddam’a karşı safta ol-

maları anlaşılırdır. Bu onların çıkarıdır. Bu çıkar ise her halk için en masumane, en doğal olan çıkardır. ... Ezilen bir halkın özgürlük çabası meşrudur, İster Cezayirli, ister Vietnamlı, ister Kürt olsun.” (Kemal Burakay, PSK’nın Mayıs 2003 tarihli bülteninden)

İşbirlikçiliğe, “ezilen bir halkın özgürlük çabası” adı böyle veriliyor. Hem de utanmadan Vietnam, Cezayir benzetmeleri yapılıyor. İlginçtir ki, PSK ile her ne kadar birbirlerine “hain” diyor da olsalar, Amerikan çözümü noktasında KADEK onunla yanyana duruyor. KADEK’in Amerikan çözümüne ilişkin söylediklerine geçmiş yazılarımızda çokça yer verdiğimiz için yinelemeyeceğiz, “Çözmezseniz çözerler”in altı, bu sözün söylenmesinden bu yana doldurulmaya devam ediliyor. Amerikan müdahalesi onaylanıyor.

Kürt milliyetçiliği, Amerika’nın sırtını sıvazlamasından memnundur, öte yandan Arap halkının katledilmesi umurunda değildir. O bütün meseleyi kendi dar çıkarlarına hapsetmiş, dünyaya oradan bakmaktadır. Ve buna da “özgürlük, demokratikleşme” adını vermektedir.

Marksist-Leninistler bu tabloyla, bu politikalarla mücadele etmez de “ÜKKTH’dır” deyip seyrederler mi? Amerika’nın belirlediği “kadere” ÜKKTH adını mı verirler? Kavraysınız buysa ÜKKTH üzerine Marksist-Leninist literatürden hiçbir şey anlaşılmamış demektir.

Emperyalizmle işbirliğini, devletin hizmetine girmeyi, kimse ulusal hakların savunulmasıyla açıklayamaz. Hiçbir hak adına bunları savunmak meşrulaştırılmaz. Kimse bize, “her ulus kendi dilini, kültürünü kullanabilmelidir. Kendini özgürce ifade etmelidir. Her ulusun ulusal kimliği meşrudur” demesin. Bütün bunları savunmak için devrimci olmaya gerek yoktur. Bunlar emperyalistlerin uluslararası anlaşmalarında dahi yer alan, burjuva hukukun dahi (teorik de olsa) reddetmediği olgulardır. Kim hala bunu tartışıyor kendini cahil yerine koyuyor demektir. Bu yanı sıra, ÜKKTH’nı savunuyor musunuz, savunmuyor musunuz gibi bilinenleri somut durumdan soyutlayarak tekrar eden tartışmaların devrime ve sosyalizme faydası olamaz. (Bu tartışma yapılabırsa önce KADEK’e dönüp, neden ÜKKTH’nın, bağımsızlığın devri geçmiştir, 21. yüzyılda zafer demokrasininin dediniz, diye onlara sorulmalı.)

(1) Bugüne kadar ne dedik, merak edenler Boran yayınevinden çıkan “Milliyetçilik Çıkmazı” kitabına bakabilirler.

(2) Tavsiye etmeyiz, ama Özgürlük Dünyası aksini söylüyorsa, bu tarihi de tartışabiliriz. Buyurun siz açın 1970’li yılların sonundan itibaren, kim ne demiş, ne tavır almış herkes yeniden tanık olsun.

BÜ TARZ, DAHA ÇOK SORUN ÜRETİR!

✓ Tüm olumsuzluklara, ciddiyetsizliklere rağmen, Koordinasyonu, Blokuyla, tüm devrimci demokrat gruplar, 1 Eylül'de emperyalizmin işgaline ve işbirlikçi iktidarın zulmüne karşı birlikte olmalıdır.

✓ Grupculuk, benmerkezcilik, artık herşeyi ciddiyetsiz, sorumsuz, çocukca zeminlere kaydıran bir dejenerasyon yaratmaktadır. Savunulan hangi politika olursa olsun, ciddi ve sorumlu olunmalıdır. Türkiye solu eğer kitlelere karşı bir sorumluluk duyuyorsa, bu ciddiyetsizlikten hızla çıkmalıdır.

dinasyon'a yansımasıyla iş iyice içinden çıkılmaz hale getirildi. Eylemin muhtevası, örgütlenmesi üzerine yoğunlaşmak yerine, protokol, prosedür tartışmalarının içinde boğulundu.

Peki kim kazandı? Bizce, her iki taraf da, kaybetmiştir. Buna benzer her durum açıktır ki, kitleleri olumsuz etkiliyor. Kitle moral olarak, güven olarak sarsılıyor. Bu defa da öyle olmuştur.

Bu mesele, basit, sıradan "ben önce başvurdum, sen sonra başvurdun" meselesi değildir. Hem politik tercihlere uzanan, hem de politika yapma tarzından kaynaklanan kökleri vardır. Politik tercihler ayrı bir tartışma konusudur; ama asgari devrimci, demokrat çizgide kalındığı sürece, devrimci değerleri, ilişkileri, ahlakı, güveni zedeleyen bu sorunlardan kaçınılabilir. Çizgisi ne olursa olsun, halka, mücadeleye karşı sorumluluk duyan bir sol, bundan kaçınmak zorundadır da. Bunun için, ön şart, politikayı alavere-dalavere

Geçen hafta, 1 Eylül'de iki miting yapılması gibi bir ihtimalle karşı karşıyaydı sol. Daha sonra ÖDP'nin başını çektiği Barış ve Adalet Koalisyonu'nun başvurusunu geri çektiğini açıklamasıyla bu sorun "çözüldü" gibi. Ama neden böyle bir durumun ortaya çıktığının iyi bilinmesi gerekir. Çünkü bu bir sonuçtur. Bu sonucu ortaya çıkaran anlayış ve politika tarzı durdukça, benzeri durumların, bırakın arada bir tekrarı, sürekli yaşanması kaçınılmazdır.

Tamamen subjektif nedenlerle Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu'ndan ayrıldı. Ve tamamen subjektif hesaplarla, 1 Eylül mitingi bir "soruna" dönüştürüldü. Emek Barış Demokrasi Bloku'nun farklı hesaplarının hem

Koalisyon'a, hem Koor-

olarak görmekten, bencillikten, benmerkezcilikten, grupçuluktan çıkmaktır.

Sorun çözülemezse, bu anlayış aşılamazsa, ne olur? Elbette kimse çaresiz kalmaz. 1 Eylül'de de, 1 Mayıs'ta da, veya başka bir gündemde, herkes kendince etkili-etkisiz bir şeyler yapar. Veya, "önce başvurma" uyanıklığı gelişir. Herkes birbirini ekarte etmeye çalışır. Açık ilişkilerin yerini, kulisler kumpaslar alır. Bunun sonu yoktur.

Birlikten bozgunculuğa

Gelişmeleri kısaca hatırlatalım:

Bilindiği gibi, Amerika'nın Irak'a saldırı niyetinin belirginleştiği bir aşamada, çeşitli siyasi hareketlerin, demokratik kitle örgütlerinin ve kişilerin katılımıyla Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu kuruldu. Koordinasyon giderek genişledi; ilk başlarda uzak duran çeşitli kesimler, Koordinasyon iş yapan bir birliktelik olduğunu gösterdikçe onlar da yakınlığa, katıldı. Sonuç olarak Koordinasyon, aylar boyunca, tüm yetersizliklerine rağmen Amerikan saldırganlığına karşı mücadelenin ana mevzilerinden biri oldu. Türkiye solunda o güne kadarki, en geniş ve en uzun süreli birlikteliklerden biri olması yanı sıra da özel bir yeri vardı.

Ne var ki, Ekmek ve Adalet'in sürekli okurlarının hatırlayacağı gibi, Irak'ta işgalin tamamlanmasından sonra Koordinasyonu geliştirmek dönüştürmek yönünde başlatılan tartışmalar, ÖDP öncülüğündeki bir "bozgunculukla" karşı karşıya kaldı.

Bozgunculuk, Koordinasyon hakkında, ama sadece "bazılarının" katıldığı kulis toplantılarında olgunlaştırıldı. Önce DİSK ve HAK-İŞ, "kendi gündemlerine dönmek" gibi suni bir gerekçeyle Koordinasyondan çekildiler ardından ÖDP, DSİP, Barış Girişimi-Aydınlık İçin Yurttaş Girişimi de, Koordinasyonun dağıtılması önerisiyle sahneye çıktı. "Sosyal demokratlarla buluşmayı amaçlayan" yeni bir yapının kurulmasını önerdiler.

Tabii buyrun sosyal demokratların da katılımını tartışalım denildi. Başka "itirazlar" ortaya sürdüler; herşey tartışılabilirdi, ama bozgunculuk "Koordinasyonu dağıtmakta" kararlıydı. Bu amacına ulaşamayınca da ayrılarak Barış ve Adalet Koalisyonu'nu kurdular. KESK, TMMOB gibi kuruluşlar da onları takip etti.

Peki ne yaptılar o günden bu yana "Koordinasyondan farklı" olarak? Hangi sosyal demokrat önerileri ve kitleleri örgütlediler? Ama bu sorulara cevap arama zahmetine de değmez. Bunlar zaten işin "hikayesi"ydi.

Peki sonra ne oldu? Koordinasyon, kendi yoluna devam kararı aldı.

Bazıları, “hem Koordinasyon’da, hem Koalisyon’da olacağız” gibi, siyasi olarak garip ve kaçamak tavırlar geliştirdiler. DEHAP ise önce Koordinasyon’da olduğunu, sadece iki arkadaşlarının kişisel olarak Koalisyon’da yer alacağını söyledi. Ama tam 1 Eylül eylemleri örgütlenmesi öncesinde “biz Koalisyon’dayız” demeye başladılar.

1 Eylül karmaşası da, halen sürmekte olan ÖDP bozgunculuğunun ve bu “kaçamak” politikaların sonucunda doğdu.

“İki miting” hangi anlayışın ürünüydü?

Koordinasyon, ısrar üzerine başkalarını beklemek yerine 1 Eylül’ü gündemine aldı, belli bir program çıkardı. Bu programın çeşitli yanlarını diğer demokratik güçlerle ortak yürütme konusunda Koordinasyon’da hemfikirlik vardı.

DEHAP, başlangıçta, 1 Eylül konusunda Koalisyon’la birlikte hareket etmeyi kararlaştırdı. Ortak kararlar aldılar; ancak bir noktada anlaşmazlığa düştüler.

1 Eylül konusunda Koalisyon’dan çekilen DEHAP, bu kez “kendilerini esas olarak Koalisyon üyesi” olarak gördükleri için “Koordinasyon’la birlikte miting örgütleyemeyeceği” gibi anlaşılması güç bir gerekçeyle bu kez seçim zamanı kurulan ve sonrasında da bir varlığına rastlanmayan Emek Barış Demokrasi Bloku’nu hatırladı.

Mitingi Blok olarak örgütleyecekler, Koordinasyon’u da “davet” edeceklerdi. Koordinasyon’a da bu öneriyle geldiler. Koordinasyon bu kez de başka bir dayatmayla karşı karşıyaydı.

Bu konu tartışılırken, Koordinasyon üyeleri, Blok adına Abide-i Hürriyet için miting başvurusu yapıldığını okudular gazetelerden.

Bu arada işleri daha “çatallaştıran” bir başka gelişme de, ÖDP ve Koalisyon’un daha önce Kazlıçeşme olarak düşündüğü miting yerinden vazgeçip onların da Abide-i Hürriyet için başvurmalarıydı.

Bu gelişmelerin ayrıntısını aktarmayı burada kesiyoruz. Çünkü, buraya kadar izleyen herkesin açıkça göreceği gibi, izlenen yöntemler, ne örgütlenen eylemin ciddiyetiyle, ne siyasi hareketler arası ciddiyetle, ne de halka-mücadeleye karşı sorumlulukla ilgisi olmayan, dışarıdan izleyen birinin çok rahatlıkla “çocukça” diye niteleyeceği yöntemlerdir.

Gerçekten de olan bitenin yüzeyselliği, ciddiyetsizliği “çocukça”dır. Nelerle ve nasıl uğraşılıyor! Grupçuluk, benmerkezcilik herşeyi bu kadar dejenere etmiştir.

Koalisyon, miting yerini niye değiştirdi? Orada bir miting düşünüldüğünü bile bile niye başvuru yaptı?

DEHAP, niye bir orada bir burada oldu? Niye Koalisyon’da olmadığı noktada, Koordinasyon’a Blok dayatmasıyla geldi? Konu tartışılırken niye alelacele, üstelik “sadece Blok adına” başvuruda bulunuldu? Koalisyon’da olsun, Blok’ta olsun, mitingin temel talepleri, sloganları tartışılırken, niye herkes F tiplerini unuttu, hapisanelerinden tabutların çıktığı bir “barış”ı savunmayı nasıl mümkün gördüler? Koalisyon sadece “sorumluluk” duygusuyla mı, yoksa başka kaygılar ve hesaplarla mı geri çekti başvurusunu?.. Sorular, sorular, sorular...

Ama benzer durumlar, bu ülkede hiç de yeni değildir. Uzun yıllardan beri sürüyor bu anlayış. Bakın size bir örneğini aktaralım; aradan onbeş yıldan fazla zaman geçmiş bir örnek.

Yıl 1987.

TAYAD’lılar “tutsaklara özgürlük, işkencecilere ceza” talebiyle uzun süreli bir kampanya yürütürler. Bu kampanyanın sonunda da bir miting yapacaklardır. Kampanyanın bütününde olduğu gibi, miting konusunda da sürekli polis tarafından engellenirler. Erken seçimin gündeme gelmesi sonucu seçim yasakları nedeniyle mitingler ertelenir.

Aynı günlerde İHD’nin de “Genel af” kampanyası vardır. Onlar da miting yapacaklardır. Herhangi bir çakışma olmaması için uzun uğraşılardan sonra İHD’lilerle görüşülür. “Uzun uğraşlar” gerekir, çünkü İHD yönetimi, “bu işler bizden sorulur, zaten size miting izni vermezler, alırsak biz alırız” havasındadırlar. Kafaya bakın!

Neyse buna rağmen, TAYAD’lıların aynı gün iki miting yapılmasının olumsuzluğu konusundaki ısrarları sonucunda seçim sonrası ilk Pazar’da (6 Aralık) TAYAD’ın, ikinci Pazar’da (13 Aralık) İHD’nin miting yapması konusunda anlaşılır.

Ama sonra “her ne olursa” olur ve İHD de aynı gün için miting başvurusu yapar.

Sonuçta, 6 Aralık’ta İstanbul’da iki miting yapılır.

Düşünün, yıl 1987; cuntanın etkisinin henüz yeni yeni dağıldığı yıllar. Düşünün, bu miting cunta sonrası yapılan ilk mitinglerden biridir. Ama o koşullarda bile grupçuluk hırsı gözleri o kadar köreltmıştır ki, her şey bir yana, kendi hesapları bir yanadır.

Aynı gün için miting başvurusu yapmakla da kalmazlar: “*Bu Devrimci Sol’un mitingidir. Olay çıkacak, polis saldıracak*” şeklinde spekülasyonlar, o zamanlar tüm varlıkları İHD’deki varlıklarıyla sınırlı siyasi çevreler tarafından yayılır. Ne ilginçtir ki, polisin hem mitingi engellemek, hem de iznin alındığı noktada, katılımı engellemek için yaptığı demagoji de aynıdır.

Hesaplardan biri de şudur; İHD meşru, TAYAD gay-

ri-meşrudur. İzin doğa olarak sadece İHD'ye verilecek, kitleler doğa olarak İHD'nin mitinine gelecektir.

Bu anlayışın bugün her biçimiyle sürdürdüğünü hepimiz biliyoruz. Aynı kafa, Koordinasyon'da alınan karara rağmen,

Adalet Bakanlığı'yla görüşecek heyetten TAYAD temsilcisini çıkarıyor. Aynı kafa, eylemleri Koordinasyon adına değil de, illa ki KESK veya Emek Platformu veya Blok adına yapmayı dayatıyor.

Görülüyor ki, icazetçilik ve grupçuluk, o günden bu yana çok fazla değişmiş değildir. Ama değişen bir yan var ki, daha da düzensizleşmiş, daha da burjuva yönlemlere uyum sağlamıştır.

Koordinasyon, "birlik" istismarcılarının maskesini düşürdü!

Nedir mesele? 1 Eylül'de anlaşılmadığımız ne var? Aynılık nereden kaynaklanıyor? Ne yazık ki, herkesin görebileceği, anlayabileceği açıklıkta hiç bir taraf cevap veremiyor bu sorulara.

Koalisyon'dan aktarılan tartışmalara göre, ÖDP, kimse farklı pankart taşımamasın, kimse şu sloganların dışında slogan atmasın diye dayatıyor. (Özellikle ÖDP-DEHAP anlaşmazlığında farklı tartışma konuları da olabilir elbette, o şimdilik bizi ilgilendirmiyor.) Koordinasyon içindeyken de aynı mantıktaydı ÖDP.

Neden?

ÖDP'nin o çok özendiği Avrupa'da Amerika'nın Irak saldırısına karşı eylemler nasıl gerçekleşti peki? Yüzlerce renk vardı o meydanlarda. Yüzlerce slogan, yüzlerce pankart.

Herkes anlaşmışsa, tek bir slogan, tek bir pankart yeterlidir noktasında hemfikir olunmuşsa, elbette bu da bir yöntemdir. Öyle de yapılabilir. Ama ya anlaşmamışsa? O zaman yasaklar, dayatmalar mı girecek devreye?

Hayır, yapılacak şey açıktır: Temel pankart ve sloganlar belirlenir, gerisi herkesin kendisine bırakılır.

ÖDP'nin derdi burada açığa çıkıyor. Oligarşinin icazetinin dışına çıkacak tavırlar, örgütlülükler ifade edilmesin istiyor orada. Değilse, derdi, mesela eşcinsellerin, çevrecilerin benzerlerinin çok sesliliğine itirazı yoktur. Ama açıktan bunu dile getiremediği için, "tek pankarttır" tutturmuş gidiyor. Kendisine rağmen, siyasi hareketler, ittifak yaptıkları güçler, farklı bir görüşte çoğunluk oluştursalar da, ÖDP dikkate almıyor bunu.

ÖDP, demokrat değildir, öyle dediği gibi çok sesli-likten, çok renklilikten yana da değildir. Onun mesele-

si, Koordinasyon'dan ayrılığında olduğu gibi, oligarşinin sakıncalı bulacağı taleplerle, pankartlarla birlikte görünmemektir. Bunun için yasakçıdır. Yasakçılığının kabul edilmediği, dayatmacılığına boyun eğilmediği yerde de hemen bozgunculuğa başlar.

Koalisyon açıklamasında, Koordinasyon'dan ayrılık nedeni olarak "eylem anlayışı"ndan söz ediliyor. Hangi eylem anlayışı? Nerede anlaşılmamış?

Dolmabahçe'de, Ankara'da yaptığınız gibi, herşeyi kendine maletmeyi politika sanan eylem anlayışını tartışalım isterseniz.

Cam çerçeve edebiyatı mı? "Taş atma, cam çerçeve" meselesini, çok tartıştık, ama istenirse yine tartışalım. Yine ÖDP'nin "modeli"ne bakalım; Avrupa'da milyonların katıldığı o gösterilerde çok çeşitli gruplar da arabaları yakıyor, lüzumsuz tahrip eylemlerine girişiyorlardı. Ama kimse bundan dolayı o birliktelikleri dağıtıp ayrı "koordinasyonlar, koalisyonlar" kurmaya kalkmadı, ayrı mitingler örgütlemeye çalışmadı. Üstelik o tarzı savunan da yoktu ülkemizde. İstisnai ve kimse tarafından onaylanmayan bir olayı bahane yapmıştır ÖDP. Yarın Koalisyon'un kendi eyleminde de, eğer binlerce kişiyi katabilirse, pekala bir kavga, çatışma olabilir, birileri de kalkıp yanlış bir hedefe taş atabilir. Ne olacak o zaman? Kendisini de lağvedecek mi ÖDP ve koalisyon? Kitle hareketinde bunların önlemleri alınmaya çalışılır, ama kimse bunları mutlaklaştıramaz, ve kimse bunları Türkiye solunda sağlanmış en geniş birlikteliği bölüp parçalama gerekçesi yapamaz.

"Aynılık nedeni"nin bu olduğuna kimseyi ikna edemezler. Neden farklıdır.

Koordinasyondan ayrılmakla "Ey oligarşi, bakın ben ne kadar iyiyim... ben farklıyım... onlardan ayrıyım" mesajı verilmiştir. Amaç da buydu. Şimdi kendilerine rağmen Koordinasyonun varlığı, hala bir rahatsızlık konusudur.

Koordinasyon, Türkiye soluna fazla geldi!

Ne yazık ki gerçek bu. Böyle olduğu içindir ki, dünkü ÖDP'nin dayatmalarının bin benzeriyle yine karşılaştık.

ÖDP ve DEHAP anlayışı "iki ayrı uç" gibi görünüyordu ama öyle değil; tarz aynı.

Dün, ÖDP, koordinasyonda KESK'i, DİSK'i, TMMOB'u öne çıkararak, politikalarını onlar aracılığıyla dayatıyordu. Şimdi ise, bunların yerini "Blok" mu alacak? O zaman ne farkı kalır iki anlayışın?

Ben izin aldım, ben yaparım anlayışıyla dayatmalarda bulunup; ardından lütfedip "buyrun siz de katılabilirsiniz" diyerek, birlikte mücadele örgütlenemez. Hiç bir birliktelik, bu tür dayatmalarla süremez.

Herkesin ciddi ve sorumlu olması lazım!

TEMEL HAKLAR'dan Amerikancı Ertuğrul Özkök'e Suç Duyurusu

IRAK'TA İŞGALE SON, İŞGAL DESTEKÇİLİĞİNE SON!

Gençlerimizin ABD askeri yapılmasına karşı çıkmaya çağrı yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 8 Ağustos günü bir basın toplantısı düzenledi. Dernek binasında yapılan toplantıya TAYAD ile Gençlik Derneği de katılırken, Temel Haklar adına konuşan Mehmet Göçebe "Türkiye'nin en iyi ihracat malı askeridir" mantığına dikkat çekti. TAYAD adına konuşan Nadire Çelik ise, "ben bir anneyim. Amerika'nın katliamına ortak olmak istemiyoruz." dedi.

Gençlik Derneği adına konuşan Mustafa Köşker ise, ülkemizin gençlerinin Amerika adına savaş-

ÖZGÜR OLACAK diyoruz" dedi.

70 kişinin katıldığı basın toplantısının ardından Şişli Adliyesi'ne gidilerek, savaş kışkırtıcılığı yapan Hürriyet Gazetesi yazarı Ertuğrul Özkök hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Suç duyurusu hakkında bilgi veren Temel Haklar üyesi Gülsen Salman, "olumsuz sonuçlarını bilerek savaş çıkırtkanlığı yapmak ancak sorumsuzca yapılan gazeteciliğe bir örnek gösterilebilir. Ertuğrul Özkök yazısında meslek ilke ve etik kurallarını hiçe sayarak halkı kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etme suçunu işlemiştir." dedi.

ABD, Arap gençlerinin beynini yok etmenin yolunu arıyor ARAP GENÇLERİNE APOLİTİK DERGİ

İşgalci Amerikan güçleri bir yandan katliamlarını sürdürürken öte yandan Arap gençlerini apolitikleştirmenin, yurtsever duygularını yok etmenin hesaplarını yapıyor. Bu konudaki son örnek, ABD hükümeti tarafından finanse edilen bir magazin dergisi.

"Arap dünyasının ABD'ye olan bakışını değiştirmek amacıyla, Arap gençleri için" çıkarıldığı belirtilen magazin dergisi "ilaç" misali 18-35 yaş arasındakilere hitap edecekmiş. Washington Post Gazetesi'nin haberine göre, adı 'Hi' olan dergi tam da bir "ilaç". Apolitikleştirme, Amerikanlaştırma ilacı. Yarının yöneticilerini bugünden işbirlikçiyeleştirmek istediklerini gizlemeyen derginin koordinatörü, ilk sayısında ABD'de yaşayan Arap gençlerin nasıl özgür ortamda yaşadıklarını göstermek için, "yoga ve kum kayağıyla ilgili makaleler" yer aldığını belirtti. Emperyalistler bütün silahlarıyla Ortadoğu halklarına saldırıyı sürdürüyor.

İşgale Karşı Eylemler

◆ AKP'nin

Irak'a asker göndermeye hazırlanması Emek Gençliği tarafından, Tayyip'in oğlunun

gününün yapıldığı salonun önünde protesto edildi. Yaklaşık 100 kişiden oluşan Emek Gençliği üyelerine vahşice saldıran Amerikan uşağı polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Eylemde "Tayyip Oğlunu Irak'a Gönder ABD Askeri Olmayacağız" yazılı pankart açıldı. Saldırı sonrasında gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen 70 kişi oturma eylemi yaptı.

◆ Çankaya Köşkü'nde Irak'a asker gönderme zirvesinin yapıldığı sırada eylem yapan ÖDP'li 4 kişi, "ABD Askeri Olmayacağız" sloganını attı.

◆ İstanbul Üniversite Öğrenci Koordinasyonu ve Halkevleri'nin ortak düzenlediği eyleme saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Taksim Meydanı'na "ABD Askeri Olmayacağız" pankartıyla yürümek isteyen 50 kişilik grubun önü Taksim'e çıkmadan kesildi.

◆ Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP) 11 Ağustos günü İzmir'in Konak'daki Kemeraltı girişinde gerçekleştirdiği eylemle işgali ve işbirlikçileri protesto etti. EKB ve SDP'nin de katıldığı eylemde "ABD Askeri Olmayacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı ve kan pazarlığı yapıldığı belirtildi.

Seçme Amerikancılar

Irak'ta işgalcilere destek gücü gönderilmesi tartışmaları ile birlikte, basındaki Amerikancılar da harekete geçti. Gazetelerin manşetlerine taşınan, Amerikan patentli olarak piyasaya sürülen, "Türkiye'nin çıkarlarına olacağı" yalanını işleyen çeşitli haberlerin dışında köşe yazarları da yine Amerikancı yüzlerini utanmadan gösteriyorlar.

Namık Kemal'in "*kimi görsek etekleriz, ne uslanmaz köpekleriz*" sözleri en iyi onlara yakışıyor. ABD bayrağını gördükleri yerde çıkarlarını görürler. Pentagon propaganda merkezinin işaret fişeğiyle gözleri aydınlandığında, ülkemizi daha da derin karanlıklara sevk et-

mek için kolları sıvarlar, kalemlerinden kan akıttılar. Onlar basının "değerli" köşe yazarları, görevi "halkı aydınlatmak" olan, ama zerrece bununla ilgisi olmayan **Amerikan muhipleridir**. Burada hepsini saymaya ne yerimiz yeterli, ne de gerek vardır. Dilleri, gerekçeleri hep aynı. Ve çok iyi bildiğiniz bir noktayı hatırlatalım; bu yazarların hemen hepsi devrimcilerin katledilmesini alkışlayanlardır. Tesadüf değildir; **devrimcilere yurtseverlere düşman olanlar Amerikancılar'dır**.

30 Temmuz tarihli yazısında, "Japon askeri gidiyor, ya biz..." diye hayıflanmış **Ertuğrul Özkök**, neden asker gönderilmesi gerektiğini, "biz sömürge bir ülkeyiz, bizim gibi sömürge ülkelerin görevi emperyalist efendiye ucuz asker olmaktadır" diye yazamayacağı için bakın ne uy-

durma gerekçeleri sıralıyor;

"Bir ordu 20 yıl savaşmazsa, harbi unuttur. 40 yıl savaşmazsa, o ülke ordusunu unuttur. 60 yıl savaşmadığı takdirde, o ülke askerini yıpratmaya başlar." (Hürriyet, 22 Temmuz)

Hani doğuda yıllardır savaşan, en büyük "terörle mücadele tecrübesine sahip" ordudunuz? Bu kafanın ülkeyi yönettiğini düşünün; en azından her yirmi yılda bir komşularımıza saldırmalı, bir yerleri işgal etmeli, ya da ABD savaşlarına aktif şekilde katılmalıyız!

Doğan Medya'nın çıkarları ABD cephesinde olunca tetikçiliği tescilli **Fatih Altaylı** da "gerekirse 40-50 bin asker göndermeliyiz" diyerek katılıyor koro-ya. (30 Temmuz Hürriyet)

Bir de herkesi aptal kendini çok akıllı zanneden AKP yalakası "demokrat" gazetecinin gerekçesi var ki, evlere şenlik;

"Tezkere reddedilmeseydi, 60 bin Amerikan askeri bizim ülkemizde konuşlanacaktı ve

Türkiye işgalci güç olarak savaşa katılsaydı, Iraklı'ya, Arap'a, AB'ye derdimizi anlatamazdık. O zaman, belki bu cinayetler bizim topraklarımızda işlenirdi." (**Nazlı Ilıcak**, Tercüman, 23 Temmuz)

Gerçekten! Iraklılar'a bunu anlatmak lazım; ama Irak halkı Ilıcak kadar "akıllı" olmadığı için, oligarşinin konvoyunu vurarak uyarıyor, "işgalci işgalci-

Sayı 73

43

17 Ağustos
2003

Hem İslamcı Hem Milliyetçi Hem De Amerikancı

Bunların hepsi birarada nasıl olur demeyin; Enver Abi'nin çocuklarına kulak verin:

"30 ülke arasında Türkiye'nin ismi yok...Daha karar veremedik ki... NATO ve BM izni gibi çok uzun vadeli siyasi yatırımlara ümit bağladık... BM ve NATO karar verinceye kadar kim öle kim kala... Amerika o tarihte Şam'da ve Tahran'da bile olabilir... Irak'ın yeniden şekillendirilmesinde Türk askerinin misyonu çok daha şumüllüdür. Orta Irak'ta görev alacak, Bağdat'ta Türk bayrağını dalgalandıracaktır..." (**Yılmaz Öztuna**, Türkiye 1 Ağustos)

Yine başka günkü yazısında da neredeyse askerin kolundan tutup haydi gidin Amerika için ölümlü diyecek acelecilikle çırpınıyor Öztuna: "Meclisin Ekimde açılmasını bekliyorsak önümüzde kocaman iki ay var. İster misiniz dünyanın en gelenekli ordularının başında geldiği halde, göndereceğimiz birliğimize Irak'ta yer, ihtiyaç kalmasın!!!.. Daha ne bekliyoruz..."

Irak işgaline katılalım, yetmez İran, Suriye seferlerine de katılalım; peki niye? "Enver Abimin çıkarları bunu gerektiriyor. Çıkarımız olan yerde her türlü riyakarlık, desisede üstümüze yoktur" demiyor, başlıyor, Türk bayrağı dalgalandırma masasına. Beyni işgalci beyni; bu beyinden vatana, haka bir yarar gelir mi?

dir" diye haklı olarak kestirip atıyor. Reel politikayı bilmiyor Iraklılar! Tayyip'ten ve Ilıcak'tan ders alsalar ne güzel ABD ile kucak kucağa yaşarlar, çağdaşlaşır, medeni bir ülke

oluverirlerdi! Dedik ya, çırılçıplak ortaya çıkıp, **"biz uslanmaz Amerikancılarız"** demekten başka hiçbir yolları kalmadı. Kimseyi inandıramadıkları için böyle saçmalamaya başlıyor, "dahiyane fikirler" üretiyorlar.

Taha Akyol gibileri de, bir iki gerekçenin işe yaramayacağını düşünerek, piyasada ne kadar gerekçe varsa sıralıyor;

"Kuzey Irak'taki terör varlığı konusunda Türkiye ile ABD arasında önemli görüşmeler yapılıyor... Irak'ın istikrarı Türkiye için hayati derecede önemli... Bu mesele bir asliye hukuk davası olmadığı için, Sayın Cumhurbaşkanı'mızın yine yaptığı gibi konuya sadece "yasallık" açısından bakılamaz. Mesele'nin millî güvenliğimizle, Ortadoğu dengeleriyle, ekonomik çıkarlarımızla, 'stratejik ortaklık' kavramından beklediklerimizle ilgili karmaşık yönleri vardır. ... kaldı ki savaşa gidecek değiliz." (Milliyet 2 Ağustos)

Anadolu gençleri Kore'den bu yana işte bu işbirlikçi zihniyetin sonucu emperyalizmin ucuz askeri durumuna geldi.

Cengiz Çandar da, kıdemli bir Amerikancı olarak düşünülmüş, taşınmış, mevcut yalanları zaten başkaları sıralıyor, ben de başka bir gerekçe üretiyim diye, bakın ne demiş;

"Türkiye, savaş sırasında ... Amerika ile işbirliğini becerebilseydi ... muhtemelen Irak'ta asker bu-

lunduracaktı. Dolayısıyla, 'Güney'e asker göndermek, 'post-savaş döneminde koalisyona katılmak' anlamına gelecek." (Tercüman, 22 Temmuz)

Zaten gönderecektik, anlaşılmadık, şimdi gönderelim diyen Çandar'ı, Vatan'ın yayın yönetmeni **Güngör Mengi**, aynı günkü yazısıyla izliyor;

"Savaş planlarını AKP iktidarının bol keseden vaatlerine dayanarak yapan Amerika'nın daha sonra ortada kalmasıyla sonuçlanan rezalet, asla ikinci kez tekrarlanmamalıdır. (...) Tezkere fiyaskosu ile 21. yüzyılın parlayan yıldızıydık, söndürdüler.. Şimdi bir de meteora döndürmesinler!" (Vatan, 22 Temmuz)

Haydi, koşalım, elimizi çabuk tutalım diyen Mengi 11 Ağustos tarihli yazısında ise Irak'taki ateşe atmamalıym diyenlere cevaben, "ya ateş bize sıçrarsa" diyor. Amerikancılık tavana vurunca, "ateş durup dururken sana niye sıçrasın, sen işgalcilerle işbirliği yapmazsan, Irak halkı sana niye düşman olsun" sorusu aklına gelmiyor.

Sabah'taki başyazısı **Erdal Şafak** da, "Sakızı çürütmeyelim" diyerek bir an önce bataklığa koşma çağrısına katılıyor. (Sabah, 31 Temmuz)

Direnışçiler tarafından hakettileri gibi tabutlarla gönderilen conilere sevinmememiz gerektiğini söyleyen **M. Ali Bırand**, (Milliyet 2 Ağustos) elbette bunu da ulvi "Türkiye'nin çıkarları" gerekçesine dayandırıyor. O çıkarlar uğruna her gün bir Amerikalıyı TV ekranına taşıyıp, oligarşinin ne yapması gerektiğini anlatıyor.

Bir de, Amerikan işgalini eliştiriyor gibi yapıp, "ama... fakat..." diye başlayan cümlelerle, "reel politika" adına asker gönderilmesini savunan Amerikancılar var. Bir örnek olması açısından şu ifadelerle bakın;

"Olan olmuş, Irak işgal edilmiştir... Şimdi Irak işgalinin ağıtlarını yakma zamanı değildir. Ortada uluslararası hukuka bir aykırılık varsa bu, sadece Türkiye'nin meselesi değildir. ... Gelecek 50 yıllarımızı etkileyecek değişimlerin yaşandığı bölgemizde, Türkiye'nin sivil-asker tüm güçlerini kullanarak bölgeye hakim olma ve şekillendirme imkanını üretme zamanıdır." (**Nuray Başaran** Akşam 26 Temmuz)

Hukuk, adalet, halkların iradeleri diye bir şey yoktur, dünyanın geleceği de zaten Amerikancı cepheye yer almaktadır, öyleyse ne duruyoruz! Söylediği bu.

Anadolu gençlerinin kanını Amerika'ya satmak için çırpanları tanıyoruz; bunlar iktidarların ve Amerika'nın her türlü zulüm ve soygunun propaganda-cısı olarak yaşamlarını sürdürürler.

Fethullah'ın aklına F tipleri reklamı mı geldi?

"Topluma kazandırma merkezlerinde konfor otelleri aratmıyor: Topluma Kazandırma Yasası çerçevesinde başvuruda bulunanların tüm ihtiyaçları karşılanırken, istedikleri takdirde elbise ve ayakkabı da alınacak." (Zaman 10 Ağustos)

Fethullah'ın çocuklarının aklına F tipleri reklamları geldi sanınız, oradan esinlenmişler anlaşılır. Tuncay Özkanlar'ın "beyaz masa üstü çiçek" reklamı F tipleri 107 cana mal oldu. Fethullah'ın pişmanlık reklamları da toplumda onursuzluğun, ahlaksızlığın, her koşulda herkesi satmanın meşrulaşmasına hizmet ediyor. **İslamcı Zaman çok mu memnun olur bundan?**

PARTİZAN DAĞLARINDA “DİRENİŞ” KONULU KAMP

İtalya'nın Toscana Eyaleti'nin adı, Franco faşizmine karşı direnişle özdeşir. Dağlarında partizanların kanı akmıştır Apuane isimli bu bölgenin.

Geçtiğimiz günlerde Apuane Dağlar'ı, Forno di Massa isimli bir köyün yakınında, geleneksel olarak düzenlenen bir kampa ev sahipliği yaptı. İtalyan komünistleri tarafından düzenlenen kampa katılan Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Enternasyonal, 50 sene önce burada yaşanan faşist zulüm ve devrimci direnişin şimdi Türkiye hapishanelerinde yaşandığını anlattı.

Kampın gündem konusu olan, “halkların zulme ve sömürüye karşı direnişleri” çerçevesinde Filistin'den Türkiye'ye direnişler tartışıldı.

1-10 Ağustos tarihleri arasında yapılan kamp-taki panellerde iki gün boyunca konu Türkiye'deki direnişlerdi. İlk olarak, 6 Ağustosda “Ortadoğu halklarının direnişi” başlığıyla yapılan panele Irak'tan, Filistin'den ve Türkiye'den konuşmacılar katıldı. Filistin adına söz alan konuşmacı İsrail'in yol haritasını protesto ettiklerini belirtirken, Cephe temsilcisi ise, konuşmasına Ortadoğu'nun diğer ülkelerinde yaşanan işgallere, direnişlere değindikten sonra Türkiye hapishanelerindeki büyük direnişi ve feda savaşçıları anlattı. Direnişin emperyalizmin dünya çapındaki saldırılarına karşı halkların cephesindeki önemli direnişlerinden biri olduğunu

belirten Cephe sözcüsü Cephe'nin savaşının anti-emperyalist karakterini anlattı.

Ertesi gün, Cephe “baskılar” konulu panelin de konuşmacıları arasındaydı. “Linearossa”, “ANA”

ve “CARC” isimli İtalyan örgütlerinin de konuştuğu panelde, Türkiye ve Avrupa ülkelerindeki baskı politikaları dile getirildi. Cephe'nin F tiplerindeki baskılar ve direnişe ilişkin uzun bir konuşma yaptığı panel ilgiyle izlenirken, panelin sonunda ölüm orucu ve Armutlu direnişini ve antifaşist bir gencin yaşamını anlatan film gösterimleri izlendi.

Küba ve Venezuelalı devrimcilerin panellerinin yer aldığı kampın son gününde ise faşizme karşı direnişin öncülerinden “Garibaldi Tugayı”nda yer alanların anlatımları dinlendikten sonra akşam Grup Yorum konser verdi. Grup Yorum'un marşları devrimci coşkuyu daha da yükseltirken, “Bella ciao” (çavbella) isimli İtalyan devrimci marşı hep bir ağızdan İtalyanca ve Türkçe söylendi.

PARİS'TE TECRİT PROTESTOSU

F tiplerinde tecrit 9 Ağustos günü Paris'te Türkiye devrimciler tarafından yapılan ortak bir miting ile protesto edildi.

Ölüm orucu şehitlerinin fotoğrafları, Fransızca “Türkiye Hapishanelerinde Tecriti Kaldırın Ölüm-ler Dursun” yazılı bir pankart ve çeşitli dövizlerin açıldığı eyleme İran Halkın Fedaileri taraftarları, İspanya ve Şilili devrimciler de katıldı.

Sayı 73

45

17 Ağustos
2003

İşçi eylemlerinden...

TÜPRAŞ İŞÇİLERİNDEN OYAK'A PROTESTO

Özelleştirme kapsamındaki TÜPRAŞ'ta işçiler 13 Ağustos günü iş bırakarak özelleştirmeye karşı mücadelede kararlılıklarını bir kez daha dile getirdiler. TÜPRAŞ Aliağa rafinerisi işçileri, fabrikayı satın alma amaçlı olarak yapılan değerlendirme gezilerini protesto ettiler. TÜPRAŞ'ı satın almak için rafineride inceleme yapmak isteyen OYAK temsilcilerinin geldiğini duyan işçiler, engellemek için kapıya yürüdüler. 600 işçi 3. ana kapıyı tutarak ordunun hırsız kurumu OYAK'çıları protesto etti. Eylem nedeniyle üretim ve satış durdu.

Collins-Loft'ta direniş

Patronun dayattığı zammı kabul etmedikleri için işten atılan Esenyurt'ta kurulu bulunan Collins-Loft Fabrikası işçileri fabrika önünde yaptıkları eylemle

direniş başlattılar. 11 Ağustos günü yaptıkları yaptıkları eylemde direnişin nedenini anlatan emekçiler, eylemin ardından fabrika önünde beklemeye başladı. 300 işçinin katıldığı direnişe DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve yöneticilerinin yanı sıra, Sümerbank işçileri de destek verirken Tüm-Belsen üyeleri de fabrika yolunu kazarak yolu trafiğe kapatarak işçilere destek verdiler.

İşçi kıyımını durdurun!

Sendikalaştıkları için işten atılan İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde taşeron olarak çalışan 45 işçi için yapılan eyleme 350 kişi katıldı. 11 Ağustos günü Genel-İş Sendikası tarafından düzenlenen eylemde “İşçi Kıyımına Son”, “Sendika Hak-kımız Engellenemez” sloganları atılırken, eyleme, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların yanı sıra siyasi partiler, Özgür Gençlik ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi de dövizler açarak destek verdiler. Eylemde bir konuşma yapan DİSK Temsilcisi Kani Beko, işçi kıyımının durdurulması çağrısı yaptı.

4 Ağustos 2003 tarihli Milli Gazete'de, "Bir Zamanlar Bir İsmet Özel Vardı..." yazısıyla islamcı kesimle bağlarını koparan İsmet Özel, ayrılış nedenlerini 10 Ağustos tarihli Milliyet'te Ahmet Tulgar'la röportajında anlattı.

İslami kesimin, "sıkıştıklarında düşüncelerinden vazgeçtiklerini", "Sosyalistlerin, İslamcılardan daha samimi olduğunu, İslami hareketin sadece pastanın peşinde" olduğunu, "AKP'nin pastayı kapanların partisi" olduğunu, "AKP'lilerin içten pazarlıklı" olduğunu, "AKP'nin iktidara gelmesiyle birlikte islamcı kesimin yozlaştığını, çıkar hesabında olduklarını" vb. daha bir dizi eleştiriler yöneltiyor.

Katıldığımız yanları bir yana, biz İsmet Özel'in islamcı kesime yönelik eleştirilerini tartışmayacağız. İsmet Özel kişiliğinde aydınımıza bakacağız. Bunu yapmadan önce İsmet Özel'in kısaca kim olduğunu hatırlayalım.

İlk kitabı 1963'te yayınlanan Şair İsmet Özel, 1970'te Atıf Behramoğlu ile birlikte "Halkın Dostları" isimli dergiyi çıkarmaya başladı. 1975'e kadar kendisini "sol"da ifade etti. Bu tarihten sonra ise islami harekete katıldı. 26 yıl boyunca bu kesim içinde, sadece bir şair olarak değil, aynı zamanda Milli Gazete ve Yeni Şafak'taki yazıları ve Kanal 7'de yaptığı programlarla "ideolog" olarak görüldü.

Bu Solculuğu Kim Öğretti? İsmet Özel, on yıllarca islamcı kesim tarafından, kendisinin de belirttiği gibi, "Bak, kömünist şair de bizim gibi oldu" diye kullanıldı. Dönelere pek bir önem veren islamcılar, bu tür örnekler üzerinden propaganda yaptılar.

Peki biz soralım; İsmet Özel'in solculuğu neydi ki, döndü?

İslamcılardan Kopan Şair İsmet Özel Örneği ve AYDININ AÇMAZLARI

Kim sosyalizmi "Batı'nın vicdan azabı" diye öğretmişse yanlış öğretmiş.

Kavganın, faşizme karşı büyük bedellerle süren bir mücadelenin olmadığı yerde sosyalizm yoktur.

Kabul görmüş bir gerçek vardır; Türkiye'de aydın olmanın, sosyalist olmanın ölçütü, oligarşinin ne bedel dayattığı ile ölçülür. Denilebilir ki, sosyalist olmak için hapse girmek mi gerekir? Elbette somutta böyle bir bedelle karşılaşılma- mış olabilir. Ancak, sizin düşünceleriniz ve pratiğiniz faşizmi rahatsız etmiyorsa orada bir sorun var demektir. İsmet Özel hangi bedeli ödemiştir "sosyalistliği" döneminde? Hangi solculuğu yapmış, hangi faaliyette bulunmuş?

Aydın Hastalıkları Durmadan Depreşiyor. İsmet Özel, örgütsüz küçük-burjuva aydında durmadan depreşen özelliklerin toplandığı bir portre çiziyor.

Mesela, ne solcuyum dediğinde örgütlü ne de islamcıyım dediğinde. O hep içeride görünüp dışarıdan ders veren olarak kalıyor.

Mesela, "benden başka bir başka kalemlle ikame edilebilecek bir tek satır yazmadım." diyecek kadar kendini beğenmiş, ama içinde bulunduğu ortamın "kendisinin ciddiyetine" denk düşmediğini ancak 26 yıl sonra anlayabilecek kadar da hayal dünyasında.

Mesela, "Ben... çevrilen dolaplara bulaşmadım. Buna mukabil adı duyulmuş biri haline geldim." acı itirafını yaparken, her ne kadar özeleştirel görünmeye çalışsa da, "adı duyulmuş biri olma"nın cazibesiyle halkın bu kesimler tarafından aldatılmasına seyirci kalarak aydın olmayı bırakın kopkoyu bir bencillik içinde olduğunu göremeyecek kadar kör.

Ve sonuç olarak, "artık siyasete dair yazı yazmayacağım" diye umutsuzlaşan ve dönen bir aydın.

Görüldüğü gibi İsmet Özel'in bir orijinalliyi yoktur. O tipik Türkiye küçük-burjuva aydınının bir resmi. Bir kez dönekliği doğallaştırdı da, bir daha dönmemesi için engel yoktur.

Kendi düşünceleri çerçevesinde aydınlatmaktan vazgeçen bir aydının sorunu, proleter aydın olamayışıdır. Proleter aydın, örgütlü aydındır. İstisnaları dışında genel tabloyu şöyle bir düşünün.

Umutsuzluk, karamsarlık genel karakter ha-

line gelmiştir. Umudunu diri tutacak dinamik olan örgütlülüğünden uzak durur, verdiği emeklerin boşa gittiğinden sürekli dert yanar, “halk beni anlamıyor” diye dövünüp durur, üstenci, halka tepeden bakar, halkın kendisini hemen anlayıp dediklerini yapmasını ister, olmadığında da bu kez yeniden umutsuzlaşır.

“Halk neden bu düzene boyun eğiyor, bu halk aptal” mahiyetinde kaç yazı yazılmıştır bu aydın tipi tarafından, hesabı yoktur. Ama dönüp kendine bakmaz.

“Ben ne verdim? Nasıl verdim?” diye soramaz.

Aydın olmak gazete köşesinde 26 yıl yazmak mıdır? Ayaklarında gecekondlu sokaklarının çamurları, yüzünde fabrikaların isı dumanı yoksa aydın değilsin demektir. Demek ki, gazete sütunlarından üst perdeden halka ders vermek yetmiyor, halkın içinde, halkı örgütleyen, aydınlatan olmak gerekiyor. Bu da yetmez, bu faaliyetini, kendisi örgütlü olarak sürdürmesi gerekiyor.

Aydın umutsuzluğunun en önemli kaynağı tam da buradadır; Örgütsüzlüğü.

Bireyciliğin pompalandığı ve aydının da buna bir biçimde destek verdiği bir ortamda umutsuzluk, yılgınlık kaçınılmazdır. Kendi gücüne güvenmeyen, ayakları bu topraklara basmayan ve nihayet demokratikleşmeyi de Avrupa’dan bekler hale gelen aydın tipleri böyle oluşuyor.

Yılgınlık geliştikçe ister pratik olarak isterse “ben hala yerimdeyim” deyip beyin olarak dönmeler başlar. Düzene döner küreselleşmenin propagandasını yapar, örgütlü mücadeleye karşı savaş ilan eder bireyi keşfeder. İslamcılığa döner, doğanın bilimin yasalarını inkar eder.

İsmet Özel de aslında biliyor yaptığının ne olduğunu. Bu nedenle, *“hangi sebeplerle sosyalist olduysam, aynı sebeplerle Müslüman oldum.”* diyor.

Her şeyden önce aynı nedenlerle gitmiş olamaz İsmet Özel islamcı kesime. Senin o zaman dünyadaki açlıktan, zulümden haberin yok. Sosyalizmin genel prestijinden etkilenmiş ama sosyalizmi bilince çıkarmamışsın, aydın memnuniyetsizliği, sabırsızlığı depreşip çekip gitmişsin. Eleştirilecek yanlar yok mudur; elbette olabilir. Ama bu “ben solda istediğimi bulamadım, çünkü şu hatalar oluyordu” diyerek çekip gitmeyi mi gerektiriyor, yoksa kalıp o olumsuzluklara karşı mücadeleyi mi?

Aynı nedenlerle gitmiş olamaz; çünkü sosyalist aydın demokratik, bağımsız, sosyalist bir Türkiye’yi savunur. Ve savunmakla kalmaz, bunun için mücadele eder. Dünyadaki açlığın, zul-

mün, yoksulluğun sorumlusunun kapitalist sistem olduğunu bilir. Ülkesine de böyle bakar.

Peki islamcı nasıl bakar? Her şeyden önce kendisine ait bir ekonomik sistemi yoktur. Kapitalizmdir özünde savunduğu. Peki o zaman nasıl aynı nedenlerle gitmiş olabilir? Açlık, zulüm, sömürü, emperyalist işgal ve daha onlarca sorunun Kur’an-ı Kerim’e yüzünü dönerek çözüleceğine inandığı için mi?

İşte bunun için aynı nedenle gitmiş olamaz. Bu nedenle dönecliktir. Örgütlü mücadelenin aydını, proleter aydın olamıyor. Ve bu açmaz içerisinden bir o yana bir bu yana dönüp duruyor. Dönecliliğin sınırı yok. Kendine sosyalist de, sonra islamcılığın ideologları arasına katıl, 26 yıl bunu sürdür, sonra bir daha dön.

Hiçbir şeyden memnun olmuyor; ister islamcı kesimde isterse solda. Her koşulda muhalifliği, memnuniyetsizliği aydın olmakla karıştırıyor. Ve halkın safında olamıyor, objektiflik adına ortada bir yerde durup kendine misyonlar biçiyor. Kendisinin örgütlü olmamasının affedilecek bir yanı olmaması bir yana, örgütlü kesimlerden de nasıl uzak dururum hesabı yapıyor aydın. Hal böyle olunca da toplumsal mücadelenin en dinamik unsurlarından ayrı bir köşede oturuyor ve bir açıklama yaptığında dünyanın yerinden oynayacağı, yüzbinlerin onu dinleyeceği sanısına kapılıyor.

Solda da bunun türevlerini bolca görürüz. Devlet katliam yaptı, ama örgüt de şöyle yaptı der mesela. Ya da ihanete sahip çıkar, hainleri savunur. Bunun sonu gelmez elbette. Bu aydının kafasındaki sosyalizm de ütöpiktir. Yarın sosyalist bir iktidar kurulsun, ona da muhalif olur. Sosyalizmin kendi içinde sorunlarını aşacağını, buna kendisinin katkısının ne olması gerektiğini düşünmez. Çünkü o bugün örgütsüzlüğü aydın olmak zannettiği gibi, yarın da sosyalist devlete muhalifliği aydın olmak diye anlar.

“Biz aydınız, bağımsız olmalıyız.” diye örgütlü kesimlerden gelen en makul önerilere dahi sırtını dönen aydın hiç de az değildir. Bunlar yaşanmış ve hala da yaşanmaktadır. Bu tek başına korku ile açıklanacak bir durum da değildir. Belki önemli bir etkendir. Korku beyini esir alıp kendine uygun bir duruş yaratmış ve sorun, artık aydının ne olduğu sorusuna verilen cevap halini almıştır.

Aydın, “aydınlatmaktan” yorulmak yerine, yeni İsmet Özeller yaratmaktan yorulmuş olmalıdır artık. Bunun yolu, aydın kimliğinin tartışılmasında, örgütlü aydının yüceltilmesinde, korku duvarlarının yıkılmasındadır.

EGE TAYAD'LI AİLELERE YÖNELİK SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

TAYAD'lı Gökhan Sırmacı 12 Ağustos 2003 tarihinde saat 18.50'de sivil polisin ilk önce sözlü saldırısına daha sonra fiziki saldırısına uğradı.

Konak'ta saat 18.50'de Yeni Hayat Hastanesi'nin bulunduğu sokakta yürürken Kıraathane'de oturan üç TMŞ polisi "ne bakıyorsun şerefsiz" diyerek Gökhan Sırmacı'ya sözlü hakarete bulundu. Gökhan Sırmacı yola devam ederken 1.70 boylarında, 70-75 kilo civarında, kumral, saçları hafif dökük, top sakallı, 28 yaşlarında bir polis Gökhan'ın omuzuna dokunmuş arkasını döner dönmez kafa atmış ve yüzünden yaralanmasına sebep olmuştur. TMŞ polisi olay yerinden kaçmıştır.

Gökhan Sırmacı dergimize yaptığı açıklamada, "Bu polisler beni daha nöce de rahatsız ettiler. Ben bu polisler hakkında suç duyurusunda bulundum. Bu tip saldırılar bizleri asla yıldıramaz" dedi.

Ölüm Orucu Direnişinin 93. Şehidi Fatma Bilgin Birinci Yılında Anıldı

3 Haziran 2001'de 5. Ekip' te ölüm orucuna başlayan Fatma Bilgin 10 Ağustos 2002 tarihinde ölüm orucunun 434. gününde zorla müdahale sonucu şehit düşmüştü. Fatma Bilgin şehitliğinin birinci yıldönümünde ailesi ve yoldaşlarının tarafından anıldı.

13 Ağustos günü aileyi evinde ziyaret eden yoldaşları, daha sonra ailesiyle birlikte Hatay Kuzeytepe beldesindeki mezarına gidildi. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Fatma Bilgin'in neden ölüm orucuna girdiği ve ölüm orucu sürecine ilişkin bir konuşma yapıldı. Fatma'nın vasiyetini yazdığı son mektuptan alıntılar okunduğu anmada ayrıca Malatya Hapishanesi'ndeki yoldaşlarından gelen mektup kardeşi Liza Bilgin tarafından okundu. Anma, Fatma'nın sevdiği türkülerin söylenmesiyle sona erdi.

İŞÇİ KÖYLÜ VE PARTİZAN SÜRELİ KAPATILDI

İşçi Köylü Gazetesi'nin 3.8.2003 tarihli 8. sayısında yayınlanan yazılar nedeniyle 15 gün süreyle kapatıldı. Yine Partizan Dergisi de 13 Ağustos 2003 tarihinden itibaren 7 gün süreyle kapatıldı. Partizan, İşçi Köylü ve Yeni Demokrat Gençlik Dergisi yaptıkları açıklama ile "kararı kınıyor ve bir kez daha hiçbir gücün bizi susturamayacağını haykırıyoruz" dediler.

OKAN'I UNUTMAYACAĞIZ

4 Ağustos günü talihsiz bir şekilde aramızdan ayrılan Okan arkadaşımızın özünü herkes gibi biz de yaşıyoruz. Onunla çok birlikte olmadık. Birlikte olduğumuz süre içerisinde sıcaklığını kişilere, ortama aktarabilen özelliğini görebiliyorduk. Özellikle gülümsemesiyle insanın içini aydınlatıyordu. Onun sıcaklığını ve gülümsemesindeki aydınlığı biz devraldık ve kavgasını bunlarla büyüteceğiz.

Seni Unutmayacağız OKAN...
Mersin Gençlik Derneği Öğrencileri

Tunç Savunmasını Yaptı: "Yıllardır Devrimciler Katlediliyor"

Doğubeyazıt'ta düzenlenen "2. Doğubeyazıt Kültür Sanat ve Turizm Festivali"nde "Merhaba PKK'liler" dediği gerekçesiyle kısa süre tutuklu kalarak hakkında dava açılan Ferhat Tunç'un ilk duruşması, 12 Ağustos günü Erzurum DGM'de yapıldı. Çok sayıda sanatçı aydın ve DKÖ'nün destek verdiği duruşma kaset çözümü için ertelendi. Tunç söz konusu cümleyi sarfetmediğini belirttiği savunmasında yasadışı, baskıcı zihniyeti eleştirdi ve bunun tarihsel sürecinden örnekler verdi.

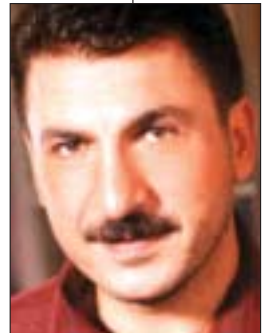
"Nazım Hikmet, ders alınması mutlak olan büyük bir örnektir. Yaşadığı dönemin toplumsal, sosyal ve siyasal hareketliliği içinde sahip olduğu dünya görüşü nedeniyle "vatan haini" ilan edilmiş, kendi ülkesinde yaşamasına izin verilmeyip sürgüne gönderilmiştir."

Toplumların devrimlerle ilerlediğini belirten Tunç, "devrim kötü bir şey midir" diye sorarak savunmasına

şöyle devam etti:

"Eğer kötü bir şeyse, bizim düşünce sistematiğimizde, insana dair haklı ve özgür yaşam anlayışımızda büyük bir sorun var demektir. Zira yıllarca devrimcilerin; yani özgür insan, özgür ülke düşüncesini savunanların, hukukun üstünlüğünü korumaya çalışanların, bu yolda mücadele edenlerin işkence gördüğü, tutuklandığı, sürgüne gönderildiği ve katledildiği bir ülkede yaşıyoruz. Ve ben bu ülkenin bir sanatçısı olarak, Türkiye'nin bu yapısından utanıyorum."

Kürt dilini, kültürünü savunan ve "Türkiye'de 'Kürt halkı' diye bir halk vardır ve resmi onay olmasa da bu halkın nüfusu 20 milyondur" diyen Tunç, savunmasını "Aynı tanrının çocuklarıysak, aynı göğün altında ve aynı toprağın üstünde yaşıyor ve aynı havayı soluyorsak; niye aynı hukuku, aynı 'insanlığı' yaşamıyoruz, paylaşmıyoruz?" sözleriyle bitirdi.

kahramanlar Ölmez

Elif Karaman

17 Ağustos 1999

17 Ağustos depreminin devrimciler arasından aldıklarından ikisiydi onlar. İzmir DLMK örgütlülüğünden Elif Karaman ve Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi Müzik Topluluğu üyesi Aydın Yıldırım, 40 bin canımızla birlikte enkaz altında kalarak aramızdan ayrıldılar.

Aydın Yıldırım

Senem ADALI

20 Ağustos 1996

Gecekondulu yoksullarına gerçekleri taşıyan, devrimci örgütlülüğü geliştirmeye çalışan iki devrimciydi onlar. Haklar ve özgürlükler mücadelesinin olduğu bir çok yerde oldular. Son olarak bulundukları semtte Kurtuluş Gazetesi'nin dağıtımını yapıyorlardı. Alibeyköy'de kaldıkları evde silahsız, savunmasız durumda polis tarafından infaz edildiler.

Muhammed KAYA

Ahmet EREKLİ
Ağustos 1977

Faşistler tarafından katledildi.

Ömer ERMiŞ
Ağustos 1979

22 Ağustos 1970

Aliağa Rafinerisi'nde grev sırasında katledildi.

1944 Ankara doğumludur. Zonguldak-Ereğli Demir-Çelik'te işçi-yken Dev-Gençliler le ilişkiye geçti. DİSK Maden-İş'te, ve Türk-Metal'de faaliyet yürüttü. İşçilerin komiteleşmelerine öncülük yaptı.

Mahir'lerin Aydınlık Sosyalist Dergi'den ayrılığında, tavrını Mahir'lerden yana koydu. Bir süre sonra THKP-C'yi oluşturacak örgütlülük içinde yer aldı. Özellikle işçi alanına yönelik sorumluluklar üstlendi.

1970 Ağustosunda Yapı İşçileri Sendikası'nın Genel Başkanlığına getirildi. Bu dönemde İzmir-Aliağa Rafinerisi inşaat işlerinin örgütlenmesini oluşturdu. Ve buradaki bir direniş sırasında işverenin adamı olan bir şoför tarafından vurularak katledildi.

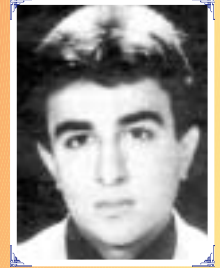
Vurulduğunda, yanına gelen yoldaşlarına son sözü şunlar olmuştu: "Tamam. Bir şeyim yok. Ölmeyeceğim. Yaralandım. Ceketimin cebinde grev kağıtları var. Onları al kanlanmasın!"

Necmettin Girtlioğlu

22 Ağustos 1993

Öğrenci gençliğin mücadele ve örgütlenmesinde yer aldı, kendini her geçen gün yetkinleştirdi, tercihini tümüyle devrimden yana yaptı. Son olarak Devrimci Sol Ege Bölgesi Siyasi sorumlusuydu. Bu görevini sürdürürken 11 Ağustos'ta Aydın'da misafir olarak kaldığı evden gözaltına alındı. 10 gün süren işkenceler sonucunda 22 Ağustos'ta kaldırıldığı hastahane de yaşamını yitirdi.

Baki ERDOĞAN

M. Ali BALOĞLU
Ağustos 1979

Hisarüstü'nde bir gecekondu mahallesinde, gecekondu yıkımına karşı direniş sırasında jandarma tarafından katledildi.

köyün ! Delisi

Padişahın Cüls'u

Osmanlı'da tahta çıkan padişahın ilk işi cülus denilen para dağıtmak tebâsını sevin-dirmek olurmuş...

Tayyip Erdoğan'ın oğlunun düğününün ar-dından içine 3 milyon'ar lira konulan zarf-ların gelin ve damadın etrafında toplanan yoksul çocuklara atıldığını yazdı basın. Birden yukarıdaki hikaye geldi aklımıza...

ŞU MİLLİYETÇİLİĞE, BAYRAK AŞKINA BAKIN!

Paradise isimli yatının dekorasyonunu 43 milyon dolara malederek kumarhane ya-pan Ahmet Bülent Hazer, Türkiye'de casi-no işletmeciliğinin yasak olmasından müz-darip. Bu nedenle Türkiye karasuları dışın-da kumar oynatacakmış. Ama dert bunun-la bitmiyor, "En azından gemiye Türk bay-rağı çekerek bu işi yapabilirse, çok daha mutlu olacağını" söylüyor. Poker masasına dikilen bayrak aşkına bakın!

Gözünüz aydın!

Şovenisti işgal ordusunda Türk var diye sevinir, islamcısı da "Bir ABD subayının Müslüman oldu-ğunu" yazıp du-ruyor günlerdir. Ne oldu; işgalci olmaktan da vazgeçti mi?

Baş İtfaiyeci Bush'un yamakları

Nasıl okusunlar?

Uluslararası Eğitim Başarılarını Belirleme Kurulu'sunun, 35 ülke-de ilköğretim 4. sınıf öğrencileri arasında yaptığı araştırmaya gö-re, Türkiye'deki çocuklar okuma alışkanlığı sırala-masında 28'nci sırada.

Eğitim denilince, kimin Milli Eğitim'de daha iyi kad-rolaşacağını tartışıldığı, okuma denilince şu kitap yasak bu kitap yasaktan başka bir şeyin konuşulma-dığı bir ülkede daha iyi bir tablo mu bekliyordunuz?

Sayı 73

50

17 Ağustos
2003

ÇİZGİYLE

